

திண்டுக்கல் நகராட்சியிலுள்ள மேல்நிலைப் பள்ளிகளில்
பணிபுரியும் முது நிலைப்பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு
மூன்றாவது, நான்காவது ஊதிய உயர்வு
அளிக்காததால் ஏற்பட்டுள்ள
இடையூறு குறித்து

13

1984 மார்ச் 23]

[திரு. பா. ரா. தாமஸ்]

இன்னும் வகுக்கப்படவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். அவ்வாறு நகராட்சி மேல்நிலைப் பள்ளிகளினுடைய பணி விதி முறைகள் வகுக்கப்பட்டு விட்டால், இந்தத் தடை ஏற்படாது. அந்தப் பணி விதி முறைகளை எப்போது வகுக்க இருக்கிறார்கள்? விரைவில் அது குறித்து ஆணையிடுவார்களா என்பதை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. குழந்தைவேலு : தலைவர் அவர்களே, அதற்குரிய பணி விதிகளை உடனடியாக அமைக்கும்படி நான் செயலாளர் போன்றவர்களை எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும்.

(முற்பகல் 10-20)

4. அரசின் தீர்மானம்.

தமிழ் நாட்டில் தொழிலாளர்கள் நிலைமைபற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் நாட்டில் தொழிலாளர்கள் நிலைமை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு @ பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சட்டமன்ற மேலவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் நாட்டில் தொழிலாளர்கள் நிலைமை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் வைத்துள்ள கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின் மீது கட்சியின் சார்பில் என் கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். அதிலும் குறிப்பாக பேரவையிலே இந்த மானியத்தின்மீது

@ 89-171 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

விவாதம் வந்த அன்று, எதிர்க்கட்சி வரிசையில் ஒரு பிரச்சினையில் வெளி நடப்பு நடந்ததால், எதிர்க் கட்சித் தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் கருத்துக் களையெல்லாம் கேட்க முடியாமல் போய்விட்டது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்தப் பிரச்சினையில் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : அந்த நேரத்தையெல்லாம் இங்கு எடுத்துப் பேச இருக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டார்கள். அது மட்டுமல்லாமல், 'பேரவையிலே பதில் சொல்ல முடியாது போய்விட்டதனாலே, கட்டாயம் மேலவையிலே திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் மூலமாக பதில் சொல்ல வேண்டும்' என்ற கருத்திலே சொன்னார்கள். அவர்கள் அதை ஒரு விண்ணப்பமாகக் கூட பேரவையிலேயே எங்களுக்கு விடுத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே அவர்கள் பேரவையிலே கேட்கமுடியாது போய்விட்டதால், அதையெல்லாம் இங்கே நான் பேசி அவர்கள் கேட்க இருப்பதால், மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் அவர்கள் இதையும் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு எனக்குப் பேசுவதற்கு நேரம் அதிகம் ஒதுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இதைச் சொல்லாமலேயே பேசலாம். போலீஸ்காரனைக் கூப்பிட்டு நான் தப்புப் பண்ணப்போகிறேன் என்று சொல்வது மாதிரி சொல்ல வேண்டாம். அதுவே ஒரு மரபு என்று ஆகிவிடும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : அப்படிப் பேசுவதிலே ஒன்றும் தப்பில்லை. சாதாரணமாக, 1977 ஆம் வருடத்திற்குப் பிறகு, நம்முடைய மாநில அமைச்சரவையின் சார்பிலே நம்முடைய தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் பல கொள்கை விளக்கக் குறிப்புகள் வைத்திருக்கின்றார்கள். நான் பொதுவாக என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், "நம்முடைய மாநிலத்திலே ஸ்ட்ரைக் ரொம்ப குறைவு, லாக் அவுட்ஸ் குறைவு, மேன் டேஸ் லாஸ்ட் குறைவு, ஆகவே இங்கே சுமுகமாக, சமரசமாக ஆட்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம்" என்றெல்லாம் பெருமையாகப் பேசுகின்றார்கள். அவர்கள் அப்படிப் பேசியிருக்கிறார்கள் என்பதற்குக்கூட தமிழ் நாட்டிலே தொழிலாளர் பற்றி அவருடைய பேச்சிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். அந்த மேற்கோளுக்கும் நடைமுறைக்கும் சம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கின்றது என்பதால் அதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

1981 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் உழைப்பவர் உலகம் மலர் இதழில் எழுதியிருக்கின்ற விஷயத்தைக் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். “தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய உரிமைகளை, கோரிக்கைகளைப் பெற வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபடுவது, ஆர்ப்பாட்டம், ஊர்வலம் போன்றவைகள் நடத்துவது என்பதெல்லாம் 30, 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தேவையாக இருந்தது. ஆனால், இங்கே இன்றைக்கு, இன்றைய நிலைக்கு அது தேவையில்லை. அமைச்சர்களோடு நேரில் பேச வாய்ப்பு இருக்கும் இந்தக் காலத்தில், தொலை பேசியின் மூலமே அமைச்சர்களிடம் தொடர்பு கொள்ளக் கூடிய இந்தக் காலத்தில், மாநில அரசும், மத்திய அரசும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தொழிலாளர்கள் உரிமைகளை, நலன்களைப் பாதுகாக்க பல சட்டங்களை இயற்றி வந்துள்ள இந்தக் காலத்தில், வேலைநிறுத்தம், ஆர்ப்பாட்டம் போன்றவைகள் தேவையானா என்பதை தொழிலாளர்கள் நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்துகொள்ள வேண்டும்” என்று 3 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக நம்முடைய தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அந்த ‘உழைப்பவர் உலகம்’ பத்திரிகையிலே சொல்லியிருக்கின்றார்கள். நான் இப்போது என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், 1982-83 ஆம் ஆண்டு தமிழ் நாட்டிலே நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய தொழில் தகராறுகள், கதவடைப்புகள், வேலை நிறுத்தங்கள் மூலமாக வேலை இழப்பு என்பதைப்பற்றியெல்லாம் அவர்களே ஒரு கணக்கு சொல்லியிருக்கின்றார்கள். 1982 ஆம் ஆண்டு, 1983 ஆம் ஆண்டு இரண்டையும் ஒப்பிட்டு, இங்கே ஒரு அட்டவணை கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அதிலே 1982 ஆம் ஆண்டிலே, அவர்களே ஒத்துக்கொண்டிருப்பதன் பிரகாரம், ஸ்ட்ரைக்ஸ், லாக் அவுட்ஸ் சேர்த்து 1982-லே 187 என்றால், 1983-லே 212 ஸ்ட்ரைக்ஸ், லாக் அவுட்ஸ் சேர்த்து என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். வேலை நாட்கள் இழப்பு 1982-லே 18 லட்சம், 1983-லே 21 லட்சம். இதெல்லாம் இந்தத் தொழில் கொள்கைக் குறிப்பிலே அரசு கொடுத்திருக்கின்ற விவரங்கள். நான் இந்தக் கொள்கைக் குறிப்புபற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. 5—2—1984 தேதி வெளிவந்த ‘இந்து’ பத்திரிகையிலே, அதன் ‘இன்டஸ்ட்ரியல் கரெஸ்பாண்டென்ட்’ ஒரு விவரம் தெரிவித்திருக்கின்றார். அதில் 1983 ஆம் ஆண்டிலே லாக் அவுட்ஸ் எல்லாம் 800 சம்பவங்கள், 300 ஸ்டாப் பேஜஸ் நடந்திருக்கிறது என்ற விவரம் வெளியாகியிருக்கிறது. 30 லட்சம் வேலை நாட்கள் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று ஒரு விவரம் வெளியிட்டிருக்கிறது. இதிலே எந்த விவரம் சரி என்று அரசு சொல்ல வேண்டும். 1982 ஆம் ஆண்டைவிட 1983 ஆம் ஆண்டிலே ஸ்டாப் பேஜ் அதிகம். 212 வேலை நிறுத்தம் நடந்திருக்கிறது. 21 லட்சம் ‘மேன்டேஸ் லாஸ்’ நடந்திருக்கின்றது. ஆனால் இந்து பத்திரிகையின்,

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

ஒரு பொறுப்பான பத்திரிகையின் இண்டஸ்ட்ரியல் கரெஸ்பான்டெண்ட் 1983 ஆம் ஆண்டில் 300 தொழிற்சாலைகளில் 30 லட்சம் வேலை நாட்கள் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லியிருக்கின்றார். இதிலே எது உண்மை என்று அரசு பார்த்துச் சொல்ல வேண்டும். என்னுடைய அபிப்பிராயத்திலே, இன்றைக்கு நடக்கக்கூடிய தொழில் தகராறுகள் காரணமாக, வேலை நடைபெறாமல் இருக்கிறது, அப்படி இருப்பதன் காரணமாக உற்பத்தி பாதிக்கப்படுகின்றது, அதன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் இல்லாமல் போகின்றது என்று சொல்கின்றார்கள். உண்மை நிலைமைகளை இப்படியெல்லாம் சொல்லி மறைக்கின்றார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எங்களைப்பற்றி அடிக்கடி அரசின் பக்கத்திலிருந்து, நாங்கள் 'ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' பற்றித் தான் கவலைப்படுவோம் என்றும் 'அன் ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டோமென்றும் சொல்வார்கள். ஆனால் அரசு, தொழிலாளர் நிலைமையைப்பற்றிக் கொடுத்திருக்கிற புள்ளி விவரங்களில் 'அன் ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. அரசுதான் இவர்களைப் புறக்கணிக்கிறது என்று கூறுகிறேன். 'ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' அதிகமாகச் சம்பளம் பெறுகிறார்கள். 'அன் ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' குறைவாகச் சம்பளம் பெறுகிறார்கள் என்றும் 'அன் ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' பற்றி நாங்கள் கவலைப்படவில்லை என்றும் இந்த அரசு கூறுவது தவறு. இந்த அரசு தான் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய இந்தப் புள்ளிவிவரத்தில் 'அன் ஆர்கனைஸ்டு லேபர்' பற்றிச் சொல்கிறதா என்றால், இல்லை.

குமரி மாவட்டத்தில் முந்திரிப் பருப்புத் தொழிலாளர்கள் ஆண்களும், பெண்களுமாக சுமார் 70,000 பேர் இருக்கிறார்கள். 158 ஆலைகள் இருக்கின்றன. இவர்களுக்கு வருடத்திற்கு ஒரு மாதத்தான் வேலை இருக்கிறது. இந்த ஆலைகளுக்கு முந்திரிப் பருப்பு 'சப்ளை' பண்ண முடியாத காரணத்தால், அவர்களுக்கு வேலை இல்லை என்று அரசே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. 11 மாதங்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்களே, இதனால் மனிதநாட்கள் இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதே? அது இந்தக் கொள்கைவிளக்கக் குறிப்பில் உள்ள கணக்கில் பிரதிபலிக்கவில்லை.

3 லட்சம் பீடித் தொழிலாளர்கள் தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை இல்லாத நாட்களில் எதை வைத்துப் பிழைப்பது? அவர்களுக்கு full back wage தரவேண்டுமென்று. அவர்கள் போராட்டம் நடத்தி. அரசும் அரசாணை போட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இவர்களுக்கு வேலை இல்லை. அதைப்பற்றி இந்த அரசின் கணக்கில் இருக்கிறதா? மனித

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

நாட்கள் இழப்பு 21 லட்சம் என்று காட்டப்பட்டிருப்பதில் இந்தக் கணக்கு உண்டா? 212 வேலைநிறுத்தங்கள், கதவடைப்புகள் என்று காட்டப்பட்டிருப்பதில் இந்தக் கணக்கு உண்டா? இல்லை.

அதுமட்டுமல்ல, கைத்தறித் தொழிலில் தேக்க நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்குக்கூட 79 கோடிக்கு கைத்தறித் துணிகள் தேக்கம். அதன் காரணமாக நூல் சப்ளை பண்ண முடியவில்லை. அதனால் வேலை இல்லை. அதனால் கைத்தறி நெசவாளர்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். பவர் லூம்ஸ் வேலை இல்லாமல் இருக்கின்றன. தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் எவ்வளவு மனிதநாட்கள் வினாசியிருக்கின்றன? இது இந்தக் கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றதா? இல்லை. இப்படி பல. உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்கிறேன். பள்ளிப்பட்டு தாலுகாவில் கொளத்தூர் என்கிற ஊரில் 100 பேர் வேலை செய்கிற கூட்டுறவு சங்கத்தில் மூன்று மாதமாக வேலை இல்லை. கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் அங்கு வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கணக்கு மேற்படி கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதா? இவ்வாறு கைத்தறித் தொழிலாளர்கள், நெசவாளர்கள் வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு வேலை தர வேண்டுமென்று கேட்டு காஞ்சிபுரம், அசிஸ்டண்ட் ஹெண்ட்லாம் டைக்டர் அலுவலகம் முன்பு 19—3—1984 அன்றைக்கு ஒரு பெரிய தர்ணா நடந்தது.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

அதுமட்டுமல்ல. அம்பத்தூர், கிண்டி, கோவை பகுதிகளில் உள்ள ஸ்மால் இன்ஜினியரிங் யூனிட்களுக்கு மூடுவிறாக்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. காரணம், 'ரா மெட்ரியல்ஸ்' சப்ளை பண்ண முடியவில்லை. சில பொருள், களுக்கு மார்க்கெட் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இதுவேல்லாம் மனித நாட்கள் இழப்புக் கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லை. இது வேல்லாம் சேர்க்கப்பட்டிருந்தால், ஜாஸ்தியாகும். தமிழ் நாடு நிலைமை சுபிட்சமாக இருக்கிறது என்று படம்பிடித்துக் காட்டுவதற்காக, ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரிஸில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய வொர்க் ஸ்டாப்பேஜ்-ஐக் கணக்கிலே சேர்க்காமலேயே இந்தக் கணக்கைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்மால் ஸ்கேல் இண்டஸ்ட்ரிஸில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய மனிதநாட்கள் இழப்பே சுமார் 30 லட்சம் என்று 'இந்து' பத்திரிகையில் கூறியிருக்கிறார்கள். அதை இந்த அரசு மறுக்கிறதா? இவ்வாறு இந்தக் கணக்கில் சிறு தொழில்களில் வேலைபார்ப்பவர்கள் எல்லாம் சேர்க்கப்படவில்லை. தமிழகத்தில் மின் வெட்டு காரணமாக வேலை இல்லாமல் போயிற்று அல்லவா? அந்தக் கணக்கும் மனிதநாட்கள் இழப்புக் கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றதா

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

(முற்பகல் 10-30)

என்றால் இல்லை. இவைகளை எல்லாம் அரசு சேர்க்காமல் இருக்கிறது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். சிறு தொழில்கள், நடுத்தரத் தொழில்களில் உள்ள வேலையின்மை, உற்பத்தி நஷ்டம் ஆகியவை பற்றிக் குறிப்பிடாமல், எல்லாம் நன்றாக இருக்கிறதென்ற அளவுக்கு அரசு குறிப்பு தந்திருக்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. இந்த மாதிரி உற்பத்தி முடக்கம் ஏற்பட்டிருப்பதற்கு பிரதான காரணத்தை அரசு கூறவில்லை. மத்திய அரசின் தொழில், பொருளாதாரக் கொள்கைதான் இதற்குக் காரணம் என்று நாங்கள் அப்போதும் சொன்னோம், இப்போதும் சொல்கிறோம். இந்த அரசின்மீது நான் குற்றம் சொல்ல விரும்பவில்லை. நம்முடைய நாட்டில் முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பு உருவாக்கப்படுவதால் ஏற்படும் பொருளாதார நெருக்கடிதான் இப்படிப்பட்ட உற்பத்தி நஷ்டத்திற்குக் காரணம் என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட நெருக்கடிக்குக் காரணமாக நாட்டில் முதலாளித்துவ அமைப்பு ஏற்படுவதால், அதனால் பாதிக்கப்படும் உழைப்பாளி மக்கள் நிவாரணம் கோரி போராட்டம் செய்யும்போது, அந்த மக்களின்பால் இந்த அரசு எத்தகைய கொள்கையை எடுக்கிறது என்பதைத் தான் நான் சொல்கிறேன். இங்கே எதற்கெடுத்தாலும் மேற்கு வங்கம்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். 'உங்கள் மேற்கு வங்கத்தில்தான் 3 லட்சம் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதால் உற்பத்தி நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே 3 லட்சம் சணல் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்திற்கு அரசாங்கம் ஆதரவு தருவதற்கு வெட்கப்படவில்லை. அங்கே 3 லட்சம் சணல் தொழிலாளர்கள் எதற்காகப் போராடுகிறார்கள்; சனவரியிலிருந்து வேலைநிறுத்தம் செய்கிறார்கள்? அப்படி அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வது அந்த அரசுக்கு அவதூறா? அங்கே அந்த 3 லட்சம் தொழிலாளர்கள் ஒரு முக்கியமான கோரிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். 58 சணல் மில்களை 5 குடும்பங்கள் ஆட்டிப்படைக்கின்றன. நாட்டின் அந்நியச் செலாவணி அவர்கள் கையிலே இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மில்களை மத்திய அரசு தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று அங்கேயுள்ள 3 லட்சம் சணல் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அங்கேயுள்ள அரசு பாதுகாப்பு தருகிறது. ஒரு போலீஸ்காரராவது அங்கேயுள்ள ஒரு பேக்டரியில் இருக்கிறார் என்று சொல்ல முடியுமா? மேற்கு வங்கம் முதலமைச்சர், திரு. ஹோதிபாசு அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? "இவர்கள் செய்யும் வேலை நிறுத்தம் நியாயமானது; இந்த நாட்டில் அந்நியச் செலாவணியை சுட்டித் தரும் தொழிற்சாலைகளை 5 குடும்பங்கள் வைத்துக் கொண்டி கொள்ளை அடிக்கிறார்கள்; தொழிலாளர்களுடன் செய்துகொள்ளும்

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

ஒப்பந்தத்தை அவர்கள் மீறுகிறார்கள்; இதன் காரணமாக வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; இந்தப் பிரச்சினையில் மத்திய அரசு தலையிட வேண்டும்” என்று பிரதம மந்திரியிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மந்திரிகள் அந்தப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாகப் பொதுக் கூட்டங்களில் பேசுகிறார்கள். என்னுடைய பாயின்ட் ஆஃப் விசூ, இது வெட்கப்படத்தக்க நிலைமையல்ல என்பதுதான். அரசாங்கத்தினுடைய பாதுகாப்போடு, பெரிய முதலாளிகளை எதிர்த்து அங்கே தொழிலாளர் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படி அங்கே நடக்கும்போது, இங்கே என்ன பண்ணுகிறார்கள்? பாதிக்கப் பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்போது, இங்கே என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை நான் ஒப்பிட விரும்புகிறேன். அப்படி ஒப்பிடும் போது, உதாரணத்திற்கு 1983-ல் செரில் விரும்புகிறேன். இங்கே சிம்ப்சன் தொழிலாளர்கள் போராட்டம் நடந்தது. நம்முடைய முதலமைச்சரவர்கள் தலையிட்டு பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்தார்கள். அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் எப்போது தலையிட்டார்கள்? 28-11-1983 அன்று ஸ்டிரைக் தொடங்கியது. 22-2-1984 அன்று ஸ்டிரைக் முடிந்தது. 87 நாட்கள் 10,000-க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் இருந்தார்கள். ஏராளமான போலீஸ் படைகளை அனுப்பினார்கள். ஸ்டிரைக்கை முறியடிக்க முதலாளிகளுக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு கொடுத்தது. பாதிக்கப் பட்ட தொழிலாளர்கள் ஊர்வலம் வந்து, கோட்டையில் மகஜர் தரும்போது, அங்கே ஒரு மந்திரிகூட இல்லை. 10,000 குடும்பங்கள் வேலையில்லாமல் பட்டினி கிடந்தார்கள். அவர்கள் சார்பிலே மனு கொடுக்கும்போது, அதை வாங்க கோட்டையில் ஒரு மந்திரிகூட இல்லை. 50,000 பேர்கள் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையைக் கேட்க நாதியில்லை. கோட்டையில் அவர்கள் மகஜரை வாங்க ஆளில்லை. ஆனால் இப்படி எல்லாம் நடந்ததற்குப் பிறகு, ஸ்டிரைக்குக்கு ஆதரவாக தமிழ் நாட்டிலுள்ள எல்லாத் தொழிற் சங்க அமைப்புகளும் ஆதரவு அளித்தன. இயக்கம் நடந்தது. பிப்ரவரி 14 ஆம் தேதி சென்னை நகரில் பந்த் நடந்தது. பந்துக்கு பொதுமக்களும் ஆதரவு தர வேண்டுமென்று எல்லாத் தொழிற் சங்க அமைப்புகளும் கேட்டபோது, அந்த ‘பந்த் காலு’க்கு சென்னை நகரிலுள்ள பொதுமக்களிடம் ஆதரவு இருக்கும் என்று அரசு பார்த்த உடனே, அரசு பல்களை எல்லாம் ஓட விடாமல் செய்து வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டது. அன்றைக்கு பல்கள் ஓடவில்லை. 50 ஆயிரம் பேர் பட்டினி கிடப்பதைப் பார்த்தும் 2 மாத காலத்திற்கு மேலாகியும் அரசு கவனிக்கவில்லை. பந்துக்கு ஆதரவாக பொதுமக்கள் ஆதரவு இருந்ததால்தான், அரசு பல்களை ஓட விடவில்லை. 14-2-1984-க்குப் பிறகு தான் பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தார்கள். நவம்பரில் ஆரம்பித்த ஸ்டிரைக் பற்றி பிப்ரவரியில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். முதலில்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

தொழிற் சங்கங்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்த முன்வந்தபோது, அரசு பேச்சுவார்த்தை நடத்த மறுத்தது. அங்கே போலீசை அனுப்பினார்கள். நவம்பர், டிசம்பர், ஜனவரி, பிப்ரவரி என்று 2½ மாதத்திற்கு மேல் ஆன பிறகு, பந்த் எல்லாம் ஆரம்பித்த பிறகு பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது. முதலிலேயே பேச்சுவார்த்தையை நடத்தியிருக்கக் கூடாதா? நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், பொதுமக்களிடம் இந்த ஸ்ட்ரைக்குக்கு வெகுஜன ஆதரவு இருக்கும் என்று அரசு எண்ணிய காரணத்தால்தான், பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள்.

அதுபோல் நெல்லிக்குப்பத்தில் 2 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அதில் 1,500 பேரை வேலையை விட்டு நீக்கினார்கள். 925 பேர் மட்டும் போதும் என்றார்கள். மற்றவர்களைக் கழித்தார்கள். இந்த 1,500 பேருக்கு பதிலாக வேளியாட்களைக் கொண்டு சர்க்கரை மூட்டையை ஏற்றுவதற்கு முயற்சி செய்தார்கள்.

* மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: நெல்லிக்குப்பத்தைப் பொறுத்தவரையில், டிரிபியூனல் கொடுத்த தீர்ப்பு சரியில்லையென்று சொல்லி அதை எதிர்த்து தொழிற் சங்கமே சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போயிருக்கிறது. வழக்கு உச்சநீதிமன்றத்தில் இருக்கிறது. அப்படி நீதிமன்றத்தில் இருக்கும் ஒரு பிரச்சினை பற்றி உறுப்பினர் பேசலாம் என்றால், அவர் பேசட்டும், நானும் அதனுடைய நிலைமைபற்றி பதில் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன். என்னுடைய நினைவு சரியாக இருக்குமானால், 26-ஆம் தேதி அது விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். தொழிற் சங்கமே சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போயிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன்: சுப்ரீம் கோர்ட்டில் இருக்கிற பிரச்சினை பற்றி நான் பேசவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: உச்சநீதிமன்றத்தில் இருக்கிறது என்றால், அதுபற்றிப் பேச வேண்டாம்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன்: உச்சநீதிமன்றத்தில் இருப்பது டிரிபியூனல் தீர்ப்பு சரியில்லை என்பதுபற்றி. அதற்குள்ளே நான் போக விரும்பவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: உச்சநீதிமன்றத்தில் இருக்கிற வழக்குபற்றிப் பேசலாமா என்பதுதான் பிரச்சினை. எதுவரை அந்த வழக்கின் தன்மை பற்றிப் பேசலாம் என்பதில் பிரச்சினை.

1984 மார்ச் 23]

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : அந்த பேக்டரிக்குள் சர்க்காருடைய போலீஸ் போயிருக்கிறது. டி. எஸ். பி. போயிருக்கிறார்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : இது தொழிலாளர் போராட்ட விஷயம். உறுப்பினர் பேசும்வரை பொறுமையாக இருக்கிறேன். நான் குறுக்கிடத் தயாராக இல்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்கிறேன். நெல்லிக் குப்பத்தில் எவ்வளவு லேபர் போர்ஸ் இருக்கிறது என்று சொல்கிறபோது, 925 பேர் என்று ஸ்பெஷல் டிரிபியூனல் நிர்ணயித்திருக்கிறது. அதை எதிர்த்து ஒரு சங்கம் சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போயிருக்கிறது. இந்நிலையில் உறுப்பினர் இதைப்பற்றிப் பேசும்போது நானும் பதில் சொல்வது சட்டத் திற்கு உட்பட்டதாக இருக்குமென்றால், நானும் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அமைச்சர் அவர்களும் உறுப்பினரும் இதுபற்றிப் பேசாமல் இருப்பது நல்லது. தயவுசெய்து வேறு விஷயங்கள் பற்றிப் பேசலாம்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : அமைச்சர் அவர்கள் மனிக்கணக்கில் பதில் சொல்லப் போகிறார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினருக்கு ஒன்று சொல்கிறேன். உறுப்பினராக இருந்தாலும் சரி, அமைச்சராக இருந்தாலும் சரி, பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, பேசுகின்றவர் அனுமதி கொடுத்தால்தான் மற்றவர்கள் பேச முடியும்.

If the Hon. Minister is not yielding, then, nobody can interfere. It is all a matter between the Hon. member and the Hon. Minister.

(முற்பகல் 10-40)

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : அந்த வழக்கு சுப்ரீம் கோர்ட்டில் இருப்பதால், நான் அதற்குள் போக விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்த மில்லில் வேலை செய்கிற போதே, இந்த வழக்கு அங்கே இருக்கிறபோதே, வேலை இல்லை என்று சொல்லி வேலையிலிருந்து அவர்களை வெளியே தள்ளலாமா?

மாண்புமிகு திரு. இராம. வீரப்பன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர், திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் குறிப்பிடும் ஒரு பிரச்சினை, விவாதத்திற்குள்ளாகி அது சட்டப்பிரச்சினையாக மாற்றப்பட்டு, உச்சநீதிமன்றத்திற்குப் போயிருக்கிறது. மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சரும் அதைத்தான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

[திரு. இராம. வீரப்பன்]

[1984 மார்ச் 23]

உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் அது தொடர்பான வேலைநிறுத்தம் போன்ற பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிட்டு அதிலே அரசாங்கமோ, அரசாங்கத்தின் காவல் துறையோ நடந்துகொண்டது சரியில்லையென்று சொல்லி, டிரிபியூனல் தீர்ப்பும் சரியில்லையென்று சொல் கிறார்கள். அப்படிச் சொல்லித்தான் உச்சநீதிமன்றத்திற்குப் போயிருக் கிறார்கள். சரியா, இல்லையா என்று தெரிந்துகொள்ளத்தான் உச்சநீதி மன்றத்திற்குப் போயிருக்கிறது. ஆகவே தயவுசெய்து நெல்லிக்குப்பம் பிரச்சினையை விட்டு விட்டுப் பேசினால், நேரமும் மிச்சமாகும். வீணான வாதங்களும் குறையும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: பிரச்சினை உச்சநீதி மன்றத்தில் இருக்கிறது. அங்கே அது விவாதிக்கப்படவிருக்கிறது. ஆகவே உறுப்பினர் அவர்கள் எந்த அளவுக்கு அதற்குள்ளே போகலாம், எந்த அளவுக்குப் போகக்கூடாது என்பதை இங்கே முடிவுசெய்ய முடியாது. அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல, இந்தப் பிரச்சினையை விட்டு விட்டு, வேறு பிரச்சினைக்குப் போவது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன்: கரூர் மில்லில் 14-11-1983-லிருந்து 68 நாட்கள் ஸ்டிரைக் நடந்தது. சென்னையில் சிம்சன் பிரச்சினையில் தலையிட்ட இந்த அரசு கரூர் மில் பிரச்சினையில் ஏன் தலையிடவில்லையென்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். தொழிற் சங்கத் தலைவர்களைக் கூட்டி மாநாடு போடுங்கள், அதிலே நாங்களும் பங்கெடுத்துக்கொள்கிறோம் என்று சொன்னோம். அந்தப் பிரச்சினையில் அமைச்சர் என்ற முறையிலும் அரசு என்ற முறையிலும் நீங்கள் கலந்து கொள்ளலாம் என்று கேட்டோம். எது தீரும், எது தீராது என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இந்தப் பிரச்சினை யைப் பொறுத்தவரையில், கோர்ட்டுக்குப் போனால் தீராது, ஆனால் கான்பரன்ஸில் பேசலாம் என்று சொல்லியும்கூட, இந்தப் பிரச்சினையைக் கோர்ட்டுக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். கோர்ட்டுக்கு விட்டு 2 வாரம் ஆனபிறகும் கூட இப்போதும் ஸ்டிரைக் நடக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினை கோர்ட்டில் தீர்க்கப்படமுடியாது என்ற நிலை ஏற்படுகிறபோது, மறுபடியும் கோர்ட்டுக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியானால், சிம்சன் பிரச்சினையில் 15 தொழிலாளர்கள் டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்ட பிறகும், அந்தப் பிரச்சினையை கோர்ட்டுக்கு விட்டபிறகும், ஸ்டிரைக் தொடரலாமா என்று கேட்டார்கள். இங்கேயும் கோர்ட்டுக்கு விடப்பட்ட பிறகு, கரூர் மில்லில் ஸ்டிரைக் தொடருகிறது. அந்த ஓர்க்கர்ஸுக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லையென்று சொல்கிறபோது, ஏன் பேச மறுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஸ்டிரைக்கை நீட்டிக்கவைத்து தொழிலாளர் போராட்டத்தை உடைப்பது

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

என்பதுதானே இந்த சர்க்காரின் நிலை. ஆகவே சென்னையில் சிம்சனில் இப்படிப்பட்ட நிலையில் பொது ஜனங்கள் மத்தியில் ஒரு கெட்ட அபிப்பிராயம் ஏற்படும் என்ற காரணத்தால், அரசு இங்கே தலையிட்டது. ஆனால் கரூர் மாதிரி இருக்கிற ஒரு தாலுக்கா தலைமை இடத்தில் சர்க்காரை நிர்வகிக்கக்கூடிய இயக்கம் வராததால், தலையிட மறுக்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் கோர்ட்டுக்கே விட்டுவிடுவோம், ஒரு பிரச்சினையையும் தீர்க்கமாட்டோம் என்றால் எப்படி? ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாக இருக்கிறதே. சிம்சன் பிரச்சினையில் தலையிடுகிறவர்கள், கரூர் மில்லில் கோர்ட்டுக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி விட்ட பிறகும், ஸ்டிரைக் நடக்கிறது என்றால், எப்படி? அதுவும் வெற்றிகரமாகத் தொடருகிறது என்ற நிலை இருக்கிறது. அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க அரசுக்கு அக்கறை இல்லை என்றால், அந்த முதலாளி அரசுக்கு நெருக்கமாக இருக்கிறார் என்பதுதான் காரணம். ஆகவேதான் கரூர் மில்லைப் பொறுத்தவரையில், அந்த நிலைமை இருக்கிறது.

அதைப்போல ரப்பர் தோட்டப் பிரச்சினை. மூவாயிரம் தொழிலாளர்கள் 4 மாதமாகப் போராடுகிறார்கள். புதுக் கோரிக்கையாக எதுவும் வைக்கவில்லை. ஏற்கெனவே அமுலில் இருக்கிற பஞ்சப்படியைத் தரவில்லையென்று போராடுகிறார்கள். இதனால் எவ்வளவு பால் உற்பத்தி நஷ்டம் ஏற்பட்டது? தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்காமல் போனதால் அவர்களுக்கு எவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்பட்டது? 130 நாளைக்குப் பிறகு இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பியூட்ஸ் சப்டத்தின் 10 (பி) பிரிவின்படி அந்தப் பயன்படுத்தி அந்தப் பிரச்சினையை கோர்ட்டுக்கு விட்டார்கள். ஏன் 130 நாளைக்கு முன்பே அதை விடவில்லை? அப்போதே விட்டிருந்தால், அந்தப் பிரச்சினை எப்போதோ தீர்ந்திருக்கும். லேபர் டிபார்ட்மெண்ட் சொல்லியும் கேட்காமல், அந்த முதலாளி இருந்திருக்கிறார். பிறகுதான் கோர்ட்டுக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். அப்போதே விட்டிருந்தால் ரப்பர் பால் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்காது, சம்பளம் நஷ்டமும் ஏற்பட்டிருக்காது. காரணம், சி.ஐ.டி.யு. காரர்கள் இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துகிறார்களா, அதை விடக்கூடாது என்று இருந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு மனோபாவம் ஒரு ஆட்சிக்கு இருந்தால் எப்படி இருக்கும்? அதுமட்டுமல்ல. 130 நாளைக்குப் பிறகு வருவது நியாயமென்றால், அதை ஆரம்பத்தில் விட்டிருந்தால், ரப்பர் பால் உற்பத்தி பெருகியிருக்கும். “அதை இழுத்து இழுத்துப் பார்ப்போம், அது உடைகிறதா என்று பார்ப்போம், உடைந்தால் உடைந்து போகட்டும். உடையாமல் இருந்து கெட்ட பெயர் ஏற்பட்டால் மாறுபடியும் எதவிடுவோம்”. இதுதான் அரசின் கொள்கை.

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

இங்கே பிரிவு 10 (பி) என்பது அடிக்கடி அடிபடுகிறது. 10 (பி) என்பது ஒரு ஸ்டிரைக் அல்லது லாக்-அவுட் நடந்தால், அரசு அதைத் தடுப்பதற்காக ஒரு நிவாரணம் கொடுத்துவிட்டு தடுக்கலாம் என்பதாகும். இதைச் சொன்ன உடனே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள்—இப்போது இல்லை யென்றாலும், பின்னால் பேசும்போது—முன்பு 10 (பி)யை எதிர்த்தவர்கள் தான் இப்போது வரவேற்கிறார்கள் அல்லது கேட்கிறார்கள் என்று சொல்லுவார். நாங்கள் 10 (பி)யை ஏன் எதிர்த்தோம் என்றால், இந்த அரசின் கையில் அது இருக்கும் வரை அதைத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகத்தான் பயன்படுத்துவார்களே தவிர, முதலாளிகளுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள் என்பதுதான் காரணமாகும். ஒரு ஸ்டிரைக் அல்லது லாக் அவுட் என்று வந்தால், உடனே இந்த விதியைப் பயன்படுத்தி அதைத் தடை செய்யும் அதிகாரம் அரசுக்கு இருக்கிறது. எனவே, இப்படிப்பட்ட அதிகாரம் அரசாங்கத்தின் கையிலே இருந்தால், தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமாக, தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்படுமே தவிர, முதலாளிகளுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்த மாட்டார்கள் என்பதுதான் எங்கள் அபிப்பிராயம். இதற்கான ஆதாரத்தையே சொல்ல வேண்டுமென்றால், முதன் முதலில் இது தமிழ் நாட்டில் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தின்போது தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதாவது 1½ லட்சம் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்கள் தாங்கள் 18 ஆண்டுகளாகப் பெற்று வந்த அதே போனஸ் அளவுக்கு இப்போதும் தரப்பட வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு பஞ்சாலை முதலாளிகள் மறுத்தார்கள். தரமாட்டோம் என்று எதிர்த்தார்கள். அப்போது ஒரு ஸ்டிரைக் நடந்திருந்தால், அதன் காரணமாக பஞ்சாலை முதலாளிகள் கீழே இறங்கி வந்திருப்பார்கள். ஆனால் அரசு அவர்களுக்கு அபாயம் கொடுத்து, “நீங்கள் அந்த அளவுக்குப் போனஸ் கொடுக்க வேண்டாம், நாங்கள் இதை கோர்ட்டுக்கு விட்டுவிடுகிறோம்” என்று சொல்லி அப்போது தான் முதன் முறையாக 10 (பி) அரசாங்கத்தால் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. முதலாளிகள் அந்த போனஸ் தொகையைக் கொடுத்திருந்தால், ஸ்டிரைக்கைத் தடுத்திருக்கலாம். நீங்கள் கொடுக்க வேண்டாம், கோர்ட்டுக்குப் போன பிறகு அங்கே சொல்லுகிற மாதிரி கொடுக்கலாம் என்று முதன் முதலாகத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக, முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக, முதலாளிகளின் அக்கிரமங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. எனவேதான் 10 (பி) அரசாங்கத்தின் கையில் இருந்தால், அது தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக, அவர்களின் ஸ்டிரைக் அல்லது லாக் அவுட்டுக்கு எதிராக, அவைகளைத் தடை செய்யத்தான் பயன்படுத்தப்படும் என்பது எங்களுடைய கடந்த கால அனுபவம். அதை

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

எடுத்துக் காட்டத்தான் பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களின் போனஸ் கோரிக்கையின்போது, அதை நாசமாக்க 10 (பி) பயன்படுத்தப்பட்டது என்று இங்கே நினைவுபடுத்தினேன்.

இரண்டாவது தடவையாக நெல்லிக்குப்பம் ஆலைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தின்போது அவர்களுக்குப் பாதகமாகவும், முதலாளிகளுக்குப் பாதகமாகவும் 10 (பி) பயன்படுத்தப்பட்டது. நெல்லிக்குப்பம் ஆலை முதலாளி அதை மூடப்போகிறேன் என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாக 4 மாத காலத்திற்கு லேபர் டிபார்ட்மென்டில் கன்சிலிபேஷன் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அரசு அப்போதே அந்தப் பிரச்சினையை கோர்ட்டிக்கு விட்டால், முதலாளி குளோஷர் நோட்டீஸ் போட முடியாது. எனவேதான் முதலாளி குளோஷர் நோட்டீஸ் போடுகிறவரை காத்துக் கொண்டிருந்து, அவர்கள் அப்படி நோட்டீஸ் போட்ட பிறகு, அரசு இந்தப் பிரச்சினையைக் கோர்ட்டிக்கு விட்டது. அப்போதுதான் இரண்டாவது முறையாக 10 (பி) இந்த அரசால் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஒரு ஆலை முதலாளி, ஒப்பந்தம் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்யாமல் இருக்கிறார், அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று லேபர் டிபார்ட்மென்டில் 4 மாத காலம் கன்சிலியேஷன் இருந்து, கோர்ட்டிக்கு நாங்கள் விட வேண்டும் என்று கேட்டபோதெல்லாம் விடாமல், அந்த முதலாளி குளோஷர் நோட்டீஸ் கொடுத்த பிறகு அதைக் கோர்ட்டிக்கு விட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் சட்டத்திலே கோர்ட்டிக்கு விட்டாலும், குளோஷர் நோட்டீசை அது பாதிக்காது என்று இருக்கிறது. பின்னாலே அந்தப் பிரச்சினை சுப்பிரீம் கோர்ட்டிக்குப் போக வேண்டிய அவசியமேற்பட்டது.

இந்தப் பிரச்சினைகளையெல்லாம் இப்படி மேலவையில் இவ்வளவு நுணுக்கமாகப் பேசினாலும்கூட, தந்திரமாக இந்தக் காரியங்களையெல்லாம், அதுவும் தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்து கொண்டு வருவதுதான் இந்த அரசின் கொள்கையாக இருந்து வருகிறது.

தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது, அதை நாங்கள் எதிர்த்தோம். ஆனால் அதன் கீழ் ரூல்ஸ் போடும்போது, நோட்டீஸ் கொடுத்துவிட்டுத்தான் ஒருவரைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட முறையில் ஒரு நோட்டீஸ்கூட கொடுக்காமல் ஒருவரை தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் பிடித்தால், அதை எதிர்த்து உயர் நீதிமன்றத் திற்குப் போகவில்லையா? அப்படித்தான் 10 (பி)யை சரியாகப் பயன்படுத்தாமல், தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமாகப் பயன்படுத்துகிற நடைமுறையைப் பார்க்கிறபோது, நாங்கள் அதை எதிர்க்கிறோம்.

Г 1984 ЛПРФ 23

(முற்பகல் 10-50)

இன்னுமொரு முக்கியமான விஷயம். இந்த அரசாங்கத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள், சி.ஐ.டி.யூ. சங்கம் என்பதற்காக பழி வாங்கும் போக்கிலே, பாராபட்சம் காட்டும் போக்கிலே போகிறார்கள் என்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்லுகிறேன். டாட்டா ஆயில் மில் கம்பெனியில் முதலாளிக்கும், தொழிலாளிகளுக்கும் பஞ்சப்படி பற்றி ஒரு உடன்பாடு ஏற்படுகிறது. முதலாளிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்றால், சட்டப்படி ஒரு உடன்பாடு தேவை. சட்டப்படி 18(1) அல்லது 12(3) என்ற பிரிவின் கீழ் உடன்பாடு ஏற்பட வேண்டும். 18 (1) என்பது தொழிற்சங்கங்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் இடையே போடும் ஒப்பந்தம். 12(3) என்பது தொழிற்சங்கங்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும் இடையே வேறு ஒரு ஆபிசர் முன்னிலையில் ஒப்பந்தம் போடுவது. ஆனால் இந்த லேபர் டிபார்ட்மென்டில் உள்ள ஆபிசர்கள் சாக்குபோக்குச் சொல்லி, கடந்த எட்டு மாதங்களாக ஒப்பந்தம் போடாமல் மறுக்கிறார்கள். அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் காரணம், பஞ்சப் படியைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்நாட்டில் டாட்டா ஆயில் மில்லில்தான் அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது என்பதாகும். அங்கே ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேலே பஞ்சப்படி கொடுக்கப்படுகிறது. இப்போதுள்ள

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

விலைவாசிப் புள்ளிக்கு ஏற்றபடி, அதிகமாக மேனேஜ்மென்ட் கொடுக்க முன்வந்தால்கூட, தொழிற்சங்கங்களும் முதலாளிகளும் ஒத்துக் கொண்டால்கூட, இங்கேயுள்ள டெபுடி லேபர் கமிஷனர் திரு. லட்சுமணன் அதைக் குறைக்க வேண்டுமென்று யோசனை சொல்லுகிறார். அவர் சொன்ன யோசனையை முதலாளிகளும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அப்படியிருந்தும் இன்னும் 'அக்ரிமென்ட்' போடப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் அரசின் தலையீடுதான். அங்கேயுள்ள 295 தொழிலாளர்களும் ஒத்துக்கொண்டு கையெழுத்துப் போடுகிறார்கள். முதலாளிகளும் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் தொழிற்சங்கத் தேர்தலில், முறையாக நடந்த தேர்தலில் தோற்றுப் போன தலைவர் அதே பெயரை வைத்துக்கொண்டு பிரச்சினையைக் கிளப்பு வதால், அவரும் கையெழுத்துப் போட வேண்டும், அது அவசியமானது என்று கூறி லேபர் டிபார்ட்மென்டில் உள்ளவர்கள் அடம் பிடிக்கிறார்கள். அதற்கு அமைச்சர் அவர்களுடைய தலையீடுதான் காரணம் என்று எனக்குத் தகவல். அப்படிப்பட்ட தலையீட்டின் காரணமாகத்தான் 'அக்ரிமென்ட்' போடப்படவில்லை. ஆனால் "ஒரு சங்கத்தின் பெயரை இரண்டு பேர் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஆகவே அக்ரிமென்ட் போடப்படவில்லை" என்று சொல்லுகிறார்கள். அது உண்மையா? இல்லை. நாகப்பட்டினம் ஸ்டீல் ரோல் மில்ஸ், சென்னை சதர்ன் கவுடீச் கியர், குமரி இரப்பர் தோட்டம் ஆகிய நிறுவனங்களில் எல்லாம் ஒரே சங்கத்தின் பெயரை இரண்டு பேர் வைத்துக்கொண்டு அக்ரிமென்ட் போட அனுமதி அளித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே சி.ஐ.டி.யூ.வின் தலைவராக திரு. சிந்தன் அவர்கள் இருப்பதால், அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. இப்படி பாரபட்சமான முறையில் இயங்க அமைச்சர் பதவியைப் பயன்படுத்தலாமா? 300 தொழிலாளர்கள் மேனேஜ்மென்டோடு சட்டப்படி அக்ரிமென்ட் போடுவதை ஒரு அமைச்சர் பதவியில் உள்ளவர் தலையிட்டு தடுப்பது எப்படி நியாயமாகும்? இந்த அரசு பாரபட்சமாக நடக்கிறது என்பதற்கு இதை நான் உதாரணமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னொரு விஷயம். கிருஷ்ணா பாடி ஓர்க்ஸ், மதராஸ் என்ற கம்பெனியினில் 500 பேர் வேலை செய்கிறார்கள். கடந்த ஆறு மாதங்களாக அந்தக் கம்பெனி மூடிக் கிடக்கிறது. அசோக் லேலன்டுக்குத் தேவையான பாடியைச் செய்து கொடுத்து வந்தார்கள் அந்தக் கம்பெனியில். முதலாளிகள் பிடிவாதம் பண்ணுவதால், அந்தக் கம்பெனி இப்போது மூடிக் கிடக்கிறது. ஆகவே அந்தக் கம்பெனியை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படி எடுத்துக் கொண்டால் எந்தவிதமான நஷ்டமும் வராது. முழு வேலையும் கொடுப்பதற்கு அசோக் லேலன்ட் கம்பெனி தயாராக இருக்கிறது. அரசாங்கப்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

போக்குவரத்து பஸ்களுக்கும் அங்கே பாடி கட்டலாம். 500 தொழிலாளிகள் வேலை செய்யக்கூடிய அந்தக் கம்பெனி இப்போது மூடிக் கிடக்கிறது. இந்த தொழிலாளர்கள் சங்கத்தின் தலைவர் சி.ஐ.டி.யூ.வைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதால், அதைச் செய்ய அரசு தயாராக இல்லையென்று கருதுகிறேன்.

பி & சி மில் பிரச்சினையைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். அதிலே உள்ள 12,000 பேர்களில் கிட்டத்தட்ட 7,500 பேர்கள் இரண்டு மாதங்களாக ஸ்ட்ரைக் பண்ணுகிறார்கள். அந்த இரண்டு மாத ஸ்ட்ரைக்கில் சட்டப்படி தர வேண்டிய போனஸைக் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். இதே கம்பெனிக்குச் சொந்தமான பெங்களூரில் இருக்கிற மில்லில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு போனஸ் கொடுக்கிறார்கள். மீனம்பாக்கத்திலுள்ள பின்னி இன்ஜினியரிங் கம்பெனியில் போனஸ் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சினையையொட்டி நடக்கக்கூடிய ஸ்ட்ரைக்கிலே, இந்தக் கம்பெனிக்கு மேஜர் ஷேர் மத்திய சர்க்கார் தந்திருக்கிறது. இதிலே 65 கோடி ரூபாய் வரைக்கும் மத்திய சர்க்காரின் பைனான்சியல் இன்ஸ்டிடியூஷனிலிருந்து வந்திருக்கிறது. அப்படியெல்லாம் இருந்தும் கூட சென்னை நகரத்திலே 30 ஆயிரம், 40 ஆயிரம் பேர்கள் சம்பாதித்து வாழுகிற சென்னை நகரத்திலே அந்த மில் மூடிக் கிடக்கிறபோது, மத்திய அரசு இவ்வளவு பணத்தையும் தந்து, 65 கோடி ரூபாயை ஒரு தனியார் முதலாளி நிர்வாகத்திடம் கொடுத்திருக்கிறது. அதற்குப் பதிலாக அரசே 'டேக்ஓவர்' பண்ண வேண்டுமென்று இந்த இரண்டு அவைகளிலேயும் ஒரு தீர்மானம் போட்டு அனுப்பக் கூடாதா? எதற்கெல்லாமோ தீர்மானம் போடுகிறார்கள், அனுப்புகிறார்கள். சென்னை நகரத்திலே 30 ஆயிரம், 40 ஆயிரம் பேர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பாதிக்கிற பிரச்சினையில்—மத்திய அரசு தன்னுடைய மூலதனத்தைப் பூராவும் போட்டுவிட்டு, நேஷனல் பாங்கிலிருந்து 55 கோடி ரூபாயையும் கொடுத்து—இந்த இரண்டு அவையிலும் மத்திய அரசே இதை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் போடக்கூடாதா? தீர்மானம் போடுவதன் மூலமாக தமிழர்களுடைய உணர்வுகளையும் காட்டக் கூடாதா? சென்னை நகரத்திலே சுமார் 30 ஆயிரம் பேர்கள் வேலை இல்லாமல் கஷ்டப் படுகிறபோது, சிக்கிரம் முடிவு எடுக்க அரசு என்ன அக்கறை காட்டுகிறது? பி & சி மில் ஒரு பாரம்பரியம் மிக்க மில். சென்னையிலே சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்டினுடைய ஷேர் இருக்கிறபோது, அதை நிர்பந்திப்பதற்கு, தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பதற்கு இந்த இரண்டு அவைகளிலும் ஒரு தீர்மானம் போடக்கூடாதா என்பதற்காகத்தான் நான் சொல்கிறேன். அரசு அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருப்பதற்காக நான் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

இப்பொழுது ஆர்கனைஸ்டு லேபர்களுக்காக நம்முடைய அரசு எவ்வளவு பண்ணியிருக்கிறதென்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆர்கனைஸ்டு லேபருக்கு அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு Fall Back- Wage Backகொடுக்க லாமென்று நான் அப்போதே சொன்னேன். கவர்ன்மென்ட் ஜி.ஓ. போட்டது. அந்த ஜி. ஓ. என்ன சொல்கிறது என்றால், தொழிலாளிக்கு முதலாளி வேலை கொடுக்காத காலத்தில், ஒரு நாளுக்கு 500 பீடி சுற்றுவதற்கு எவ்வளவு சம்பளம் உண்டோ அந்தச் சம்பளத்தை வேலை செய்யாமல் இருந்தால் கூட—அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்காமல் இருந்தால் கூட—அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறுகிறது. இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பியூட் ஆக்டிலே தொழிலாளிக்கு வேலை கொடுக்காமல் இருந்தால், 'லே ஆப்' பண்ணினால் பாதிச் சம்பளமும், பாதிப் பஞ்சப்படியும் தர வேண்டுமென்று இருப்பதைக் காரணமாகக் காட்டி பீடித் தொழிலாளர்கள் வற்புறுத்தியதன் காரணமாக Fall Back Wage கொடுக்கலாம் என்று அரசே ஒரு ஜி.ஓ. போட்டது. ஆனால் அரசு போட்ட ஜி.ஓ.வில் என்ன பண்ணினார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். காலநிலை சரியில்லாததன் காரணமாக பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு வேலைக்குக் கூலி கொடுக்காவிட்டால், நெருப்புப் பிடித்தால், மழை பெய்தால், மின்வெட்டு ஏற்பட்டால், தொத்து வியாதி பரவினால், சமூகக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டால், சர்க்குருக்குத் தேக்கம் ஏற்பட்டால், கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டால், இவ்வளவும் ஏற்பட்டாலும் அவர்களுக்கு Fall Back Wage இல்லை. அப்படியானால் எப்போதுதான் Fall back wage கொடுப்பார்கள்? அவர்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போகிற காரணமும் இது தான். இத்தனை காரணமும் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு Fall Back Wage இல்லை என்றால், எப்போது கொடுப்பார்கள்? போகாத ஊருக்கு வழி காட்டுகிறார்களே, அந்தத் தொழிலாளிக்கு அங்கே வேலை கிடைக்கவில்லை என்றால், அதை விட்டால் வேறு எங்கே வேலை அவனுக்குக் கிடைக்கும்? வேலை கிடைக்காத காரணத்தால் தான், குறிப்பிடுகிறார்கள். எவ்வளவு பாதிப்பு இருந்தாலும், அவனுக்கு Fall Back Wage கிடையாது. அவனுக்கு எப்போது கிடைக்கும்? இப்படி ஒரு ஜி.ஓ. போட்டதை சட்டமன்றப் பேரவையிலே எடுத்துக் காட்டியபோது, அது தவறுதான் என்று ஒப்புக் கொண்டு அது அப்படி மோசமாக இருக்கிறது என்று சொல்லாமல் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இன்று வரைக்கும் அதைத் திருத்தவில்லை. இந்த ஜி.ஓ. போடப்பட்ட தேதி 6—10—80. மூன்றரை வருஷம் ஆகிவிட்டது. தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற மூன்று இலட்சம் பீடித் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

(முற்பகல் 11—00)

கொடுப்பதற்காகப் போடப்பட்ட ஜி.ஓ.க்குப் பிறகு மூன்று வருடங்கள் ஆகி விட்டன. இன்னும் திருத்தப்படவில்லை. ஆனால் அரசு விளம்பரம் பண்ணுகின்றது. உழைப்பாளர்களுக்காக இந்த அரசு இருக்கின்றது என்று சொல்கின்றது. தமிழ்நாட்டிலே மூன்று இலட்சம் பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை. மூன்று வருடங்கள் ஆகியும் அவர்களுக்கு வழியில்லை. அதற்காக அரசு கண் கலங்கவில்லை. இந்த நிலைமையில் உழைப்பாளர்கள் நலன் காப்பதுபற்றிப் பேசுவதிலே என்ன நியாயம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கைத்தறி நெசவாளர் பாதுகாப்புத் திட்டம் என்று சொன்னார்கள். கைத்தறி நெசவாளர் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது, அதிலே என்ன பண்ணுகிறார்கள் என்றால், 'கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்கு இது அப்ளை' ஆகாது என்று சொன்னார்கள். கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்குப் பொருந்தாது என்று சொன்னார்கள். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் என்ன சொல்கின்றார்கள் என்றால், தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற கைத்தறி நிறுவனங்களில் 2/3 பங்கு கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாரில் இருக்கின்றது என்று அவர்களே சொல்கின்றார்கள். அதாவது 67 சதவிகிதம் கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாரில் இருக்கின்றது என்று சொல்கின்றார்கள் என்றால், மீதம் 33 பர்சென்ட் தனியார் செக்டாரில் இருக்கின்றது என்று அர்த்தம். அப்படி இருக்கும்போது இந்தச் சட்டம் கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்குப் பொருந்தாது என்றும் சொல்கின்றார்கள். கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்குப் பொருந்தாது என்று சொல்லி, அதை யாரிடம் யார் கையில் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்றால், அந்தச் சட்டத்தை இம்ப்ளிமென்ட் பண்ணுவதை டைரக்டர் ஆஃப் ஹேண்டாலுமென்ஸ் அவர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கின்றார்கள். 2/3 பங்கு கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாரில் கைத்தறி இருக்கின்றது. அது பொருந்தாது என்று சொன்னவுடன் முதலாளிகள், மாஸ்டர் வீவர்ஸ் எல்லாம் கோர்ட்டுக்குப் போகின்றார்கள். தனியார் துறைக்கும், கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்கும் இடையே பாரபட்சம் இருக்கின்றது என்று காட்டி சட்டத்தையே முடக்கிப் போட்டு விட்டார்கள். நாங்கள் பேரவையிலே சொன்னோம். மேலவையிலும் சொன்னோம். கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்கு அப்படி கொடுக்காதீர்கள் என்று சொன்னோம். அப்படிக் கொடுத்ததால் தான் அதையே காரணம் காட்டி, அதை ஹைக்கோர்ட்டிலே போட்டு, அதற்கு 'ஸ்டே' வாங்கி விட்டார்கள். அதை அவர்கள் கெடுத்து விடுவார்கள் என்று நாங்கள் சொன்னோம். கோ-ஆப்ரேட்டிவ் செக்டாருக்கு அப்படிச்

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

சொல்லியதால், அதை அங்கே அனுப்பி, தனியார் கோர்ட்டுக்குப் போய் 'ஸ்டே' வாங்கியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இதிலே எவ்வளவு பெரிய விளம்பரம் நடந்திருக்கின்றது. பார்த்தீர்களா? தமிழ்நாடு கோ-ஆப்டெக்ஸ், கைத்தறி நிறுவனம், ஒரு செல்வாக்கான நிறுவனம் என்று சொல்கிறோம். அந்த நிறுவனத்திலே உள்ள கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு இப்படி வந்திருக்கின்றது. ஆனால் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குச் சாதகமாக இருப்பதாக விளம்பரம் பிரமாதமாக இருக்கின்றது. அந்தச் சட்டம் எங்கே இருக்கின்றது? அது இப்போது மூலையிலே கிடக்கிறது. அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை பேசுகின்றார்களா? இல்லை. தமிழ் நாட்டிலே கோ-ஆப்பரேடிவ் செக்டார் அப்படி இருக்கின்றது. 66 சதவிகிதம் அளவுக்கு உள்ள நிறுவனம் அப்படி இருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே தனியார் அந்தச் சட்டத்தை முடக்கி விட்டிருக்கின்றார்கள். இதுகூட வேண்டுமென்றே, "அவனை இப்படி அடிக்கின்ற மாதிரி அடிக்கிறேன், அழுகிற மாதிரி அழு" என்பது போல செய்திருக்கின்றார்கள். வேண்டுமென்றே அது கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று செய்து விட்டார்களோ என்று நான் கருதுகிறேன். அப்படி எண்ண வேண்டிய அளவுக்குச் செய்திருக்கின்றார்கள். அந்த 67 சதவிகிதம் கோ ஆப்பரேடிவ் செக்டாருக்கு ஏன் அப்படி விதி விலக்கு அளித்திருக்கின்றார்கள் என்று காரணம் கேட்டால், அவர்கள் சொல்கின்றார்கள். அது என்ன என்றால், "அதிலே ரொம்ப ஜனங்கள் இருக்கின்றார்கள். அதாவது அதிலே ஷேர் ஒல்டர்ஸ் என்று இருக்கின்றார்கள். அந்த முறையில் அவர்களுக்கு டிவிடண்ட் கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் கோ-ஆப்பரேடிவ் செக்டாரில் வேலை பார்க்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு 'இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பியூட்ஸ் ஆக்ட்' பொருந்தாது. தொழிற்சாலைச் சட்டம் பொருந்தாது. 'டிஸ்ட்ரிப்' பண்ணினால், கோர்ட்டுக்குப் போக முடியாது. 'பேமெண்ட் ஆஃப் வேஜஸ் ஆக்ட்' பொருந்தாது. 'மெட்டர்னிட்டி பெனிபிட் ஆக்ட்' பொருந்தாது. 'நேஷனல் பெஸ்டிவல் ஹாலிடேஸ் ஆக்ட்' பொருந்தாது என்று சொல்லியிருக்கின்றார்கள். இந்த நாட்டிலே உள்ள அந்த உழைப்பாளர்கள் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு அந்தச் சட்டங்கள் பொருந்தாது. 'இன்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்பியூட்ஸ் ஆக்ட்' பொருந்தாது. இப்படி கோவாப்பரேடிவ் செக்டாரில் சட்டங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்கின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் அப்படிப்பட்ட சட்டமே இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டார்கள். தனியார் அதன்பேரில் கோர்ட்டுக்குப் போய் 'ஸ்டே' வாங்கி செயல்படுத்த முடியாமல் ஆக்கிவிட்டிருக்கின்றார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு பாதுகாப்புச் சட்டம் என்று சொல்கின்றார்கள். தொழிலாளர் துறையிலே அதனுடைய பலன் இன்று கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குக் கிடைக்காமலே போய்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

விட்டது. தமிழ் நாட்டிலே அந்த நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். இப்படித் தான் ஆடம்பரமான ஸ்கீம்ஸ், பாப்புலிஸ்ட் ஸ்கீம்களை அறிமுகப்படுத்தி பிரமாதப்படுத்தி விளம்பரம் பண்ணுகிறார்கள். அது 3-வது நாள் பிசு பிசுத்துப்போய்விடுகிறது. அது எங்கே போயிருக்கின்றது என்று பார்ச்சிவ் அளவுக்கு நிலைமைகள் இருக்கின்றன. கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு தமிழ்நாட்டில் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருக்கின்றன.

தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாக்குவதற்கு ஒரு சட்டம் வேண்டும். பேக்டரிகளிலே வேலை பார்க்கின்ற தொழிலாளர்களை ஆண்டுக் கணக்காக டெம்பரரியாக வேலையில் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களை நிரந்தரமாக்குவதற்கு என்று சட்டத்தை இந்த அரசு கொண்டுவந்தும், அதைச் சரியாக நிறைவேற்றவில்லை. ஏற்கெனவே ஒரு சட்டம் இருக்கின்றது. மத்திய அரசுச் சட்டம். அது என்னவென்றால், 12 மாதங்களில் ஒரு தொழிலாளி 240 நாட்கள் வேலை செய்திருந்தால், அந்தத் தொழிலாளி நிரந்தரமான தொழிலாளியாகக் கருதப்பட்டு சரி செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது. நான் சொல்கிறேன். இப்போது 240 டேஸ்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : ஒரே ஒரு சந்தேகம். 240 நாட்கள் வேலை செய்திருந்தால், பெர்மனன்ட் ஆக்கவேண்டும் என்று மத்திய அரசு சட்டம் இருப்பதாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது எந்த ஆக்ட்? அதன் செக்ஷன் என்ன என்று அவர்கள் சொன்னால், அதை நான் தெரிந்துகொண்டு, அதற்கு உறுப்பினர் அவர்களுக்கு பதில் சொல்வதற்கு உதவியாக இருக்கும். 'பெர்மனன்ட்' ஆவது அவனுடைய உரிமை என்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இருவரில் ஒருவர் உட்கார்ந்து, மற்றவர் பேச வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : நான் தெளிவு படுத்துவதற்காகச் சொல்கிறேன்.

(திரு. நல்லசிவன் எழுந்தார்.)

மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் 45 நிமிடங்களாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். நான் சொல்லிவிடுகிறேன். இன்னும் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பேசட்டும். நான் காத்திருக்கிறேன். நான் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறேன். நாங்கள் கொண்டு வந்தது 'confer a permanent status' அதாவது 24 மாதங்களில் 480 நாட்கள் ஒரு தொழிலாளி வேலை

1984 மார்ச் 23]

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

செய்திருந்தால், அவனை பெர்மனன்ட் செய்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் நம்முடைய சட்டம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் 240 நாட்கள் வேலை செய்தால் பெர்மனன்ட் செய்துவிட வேண்டும் என்று மத்திய அரசு சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் சில பெர்மனன்ட் தொழிலாளர்களுக்கு, சில அந்தஸ்து கொடுக்க வேண்டும் என்பது வேறு.

Benefits which are being enjoyed by the permanent employees: என்பது வேறு. நாங்கள் கொண்டு வந்திருப்பது, 24 மாதங்களில், 480 நாட்கள் வேலை செய்திருந்தால் பெர்மனன்ட், செய்து விடவேண்டும் என்பது. அது போல் 240 நாட்கள் வேலை செய்தால் யாரையும் பெர்மனன்ட் ஆக்கிவிட வேண்டும் என்று மத்திய அரசுச் சட்டம் இருக்கின்றதா? அப்படி எந்த ஆக்ட்-ல் இருக்கிறது? எப்போது கொண்டு வந்தார்கள்? அதைப்பற்றிச் சொன்னால், உபயோகமாக, உபகாரமாக இருக்கும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். எனக்குத் தெரிந்த வரையில், அப்படி இல்லை. அதனால்தான் நான் அதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். I will be benefited.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இந்தப் பிரச்சினை குறித்து ஓராண்டுக்கு முன்பு கூட இதேமாதிரி மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசி, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் பேசினார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கேட்பதெல்லாம், ஓராண்டு ஆனதற்குப் பிற்பாடு நிரந்தரமாக்க வேண்டுமென்று ஏதாவது சட்டமிருக்கிறதா என்பதுதான்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. 240 நாட்கள் ஆனவுடனே, 'Automatic' ஆக, நிரந்தரமாக்க வேண்டுமென்று செண்ட்ரல் ஆக்டில் இருப்பதாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் செண்ட்ரல் ஆக்டிலே, 240 நாட்கள் வேலை செய்த ஒரு தொழிலாளிக்கு, நிரந்தரமாக்கப்பட்ட ஒரு தொழிலாளிக்குள்ள பல உரிமைகள் கிடைக்கின்றன என்றுதான் அன்றைக்கும் சொன்னேன், இப்போதும் சொல்கிறேன். அப்படி செண்ட்ரல் ஆக்ட் இருக்கிறபோது, நாம் அதை 'பிரின்சிபிள்' ஆக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறபோது, மாநில அரசு, தன்னுடைய சட்டத்தில் 240 நாள் வேலை செய்த தொழிலாளர்களை நிரந்தரமாக்குவது என்று கொண்டு வந்தால், பாராட்டியிருப்போம். ஆனால் அதற்கு மாறாக 24 மாதங்களில் 480 நாட்கள் வேலை செய்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்திருந்தால்கூட, பாராட்டியிருக்கலாம். ஆனால் இந்தச் சட்டம் 1—1—1982-லிருந்து அமுலுக்கு வருமென்றும் போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியானால் 1—1—1982-க்குமுன் யாராவது 480 நாட்கள் வேலை செய்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

திருந்தாலும், அவர்களுக்கு நிரந்தரமாகாது. அதைப்போல் முதலாளிகள் நீதிமன்றத்திற்குப் போய் 'ஸ்டே' வாங்கிவந்துவிட்டார்கள். இவ்வாறு முதலாளிகள் உயர்நீதிமன்றத்திற்குப் போய் ரிட் போட்டு 'ஸ்டே' வாங்கி வருவதற்கு ஓட்டைகளை வைத்து, முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாகச் சட்டத் தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். 1—1—1982 என்று சொல்லியிருப்பதால், 1—1—1982-க்கு முன்பு 480 நாட்கள் வேலை செய்துள்ளவர்களுக்கு இச் சட்டம் பொருந்தாது. இச்சட்டம் வந்ததற்குப் பிறகு, முதலாளிகள் 480 நாட்கள்வரை எவரையும் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்வதில்லை. 24 மாதங்களில் எவரும் 480 நாட்கள் வேலைசெய்துவிடாத அளவிற்குப் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். மாதத்தில் 20 நாட்கள் ஒருவர் வேலைசெய்தால்தான் 480 நாட்கள் வரும். எனவே யாருக்கும் மாதத்தில் 20 நாட்களுக்கு வேலை கொடுப்பதில்லை. 15 நாட்களுக்குத் தான் வேலை கொடுக்கிறார்கள். எனவே எவருக்கும் 24 மாதத்தில் 360 நாட்களுக்கு மேல் வசாமல் செய்துவிட்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒரு சட்டத்தைப்பற்றி சட்டசபையில் விமர்சனம் செய்யும்போது, முழுமையாக நல்லமுறையில் விமர்சனம் செய்தால், நன்றாக இருக்கும். 15 நாட்கள் நிறுத்திவிட்டு, பிறகு 15 நாட்களுக்கு வேலைக்கு வைத்துக்கொள் கிறார்கள் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் கூறுவது சரியில்லை. யாராவது ஒரு தொழிலாளியை நிறுத்திவிட்டு, 90 நாட்களுக்குள்ளாக வேறொரு தொழிலாளியை வேலைக்கு வைத்தால், நிறுத்திவிட்ட தொழிலாளிக்கு 'கண்டினியூடி ஆப் சர்வீஸ்' உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 'ஆஸ்பெக்ட்'-ஐக் கொஞ்சம் ஆழமாகப் படித்துவிட்டு மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும். அதுமாதிரி ஏமாற்ற முடியாது. 'இம்பாசிபிள்'. சட்டத்தை அவ்வளவு கேர்ட்புல்லாக 'டிராஃப்ட்' புண்ணி யிருக்கிறோம்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, இதைப் பற்றி 'ஷரத்து' போட்டிருப்பது வாஸ்தவம். ஆனால், 'இம்ப்ளிமென் டேஷன்' இருக்கிறதா? இந்த நிரந்தரமாக்கும் சட்டம் அமுலுக்கு வந்ததற் குப் பிறகு தமிழ்நாட்டில் இத்தனை தொழிற்சாலைகளில் இத்தனை பேர் நிரந்தரமாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், நான் பாராட்டுவேன். ஆனால் அப்படிச் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. காரணம் சரக்கில்லை. இதுபோல் மாண்புமிகு அமைச்சர் நான் கேட்ட ஒரு கேள்விக்குப் பேசாமல் இருக்கிறார். "1—1—1982 க்குப் பிறகு" என்று சட்டம் போட்டதால், 1—1—1982-க்குமுன் 480 நாட்கள் வேலை பார்த்தவர்களுக்கு வேலை

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று முதலாளிகள் கோர்ட்டுக்குப் போய் 'ஸ்டே' வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்றும், அதுமாதிரி ஓட்டை வைத்து சட்டத்தை இந்த அரசாங்கம் தயாரித்திருக்கிறதென்றும் சொன்னேன். அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவில்லை. 1—1—1982-க்கு முன்பாக 480 நாட்கள் பூர்த்தியாகி இருந்தாலும்கூட, அவர்களுக்கு வேலை நிரந்தர மாக்குவதற்கான ஏற்பாடு செய்யாமல், முதலாளிகள் ஹைக்கோர்ட்டில் 'சேலஞ்ச்' பண்ணி 'ரிட்' போட்டு 'ஸ்டே' வாங்குமளவிற்கு சட்டத்தில் ஓட்டை வைத்திருப்பதற்கு இந்த அமைச்சருக்குப் பொறுப்புண்டா? இல்லையா? உண்டு. இந்தமாதிரி சட்டங்களைப் போடுகிறபோது, தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தருவதுபோல் போட்டுவிட்டு, ஆனால் முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக ஓட்டைகளை வைத்துக்கொண்டே போடுகிற தந்திரத்தை இந்த அரசு செய்கிறது என்றுதான் நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-10)

மோட்டார் வண்டிகள் சட்டம் என்பது, பேக்டரியில் வேலைபார்க்கும் தொழிலாளர்களுக்கு பேக்டரிச் சட்டம் எப்படியோ, அப்படித்தான். ஆனால் மோட்டார் வண்டிகள் சட்டத்திலே தொழிலாளர்களுக்கு 'நேஷனல் பெஸ்டிவல் ஹாலிடேஸ்' க்கு ஏற்பாடு இல்லை; கேன்டன் வசதி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை; டிஸ்பென்சரி வைக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை; ரசன் ரூம் கட்ட வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. இவைகளெல்லாம் மோட்டார் வாகனச் சட்டத்தில் இல்லாததால், இவைகளைத் தர வேண்டுமென்றும், பேக்டரி சட்டத்திற்கு இணையாக இந்தச் சட்டத்தையும் கருதவேண்டுமென்றும் ஒரு சங்கம் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டிய அளவுக்கு நிலைமைகள் இருக்கின்றன. இந்த நிலையில், தொழிலாளர் அரசு, தொழிலாளர் அரசு என்று பெருமை அடித்துக்கொள்கிறது இந்த அரசு. ஒரு லட்சம் மோட்டார் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்யும் தமிழ்நாட்டில், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தர முடியவில்லை என்பதை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, ஆண் பெண் சம உரிமைச் சட்டம். இது மத்திய அரசு போட்ட சட்டம். தமிழ்நாட்டில் இந்தச் சட்டத்தை அமுல்படுத்தும்போது, பெண்களுக்கு என்னென்ன வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று ஆராய், குறிப்பாக தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலிலே பெண்களுக்கு அதிக வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று ஆராய ஒரு கமிட்டியைப் போட்டார்கள். எங்கள் மாநில அமைப்பிலே உள்ள, சி.ஐ.டி.யூ. வைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்கூட அந்தக் கமிட்டியிலே இருக்கிறார்கள். 1982-ல் அந்தக் குழு பரிசீலித்து, ரிப்போர்ட்

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

எல்லாம் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் 1982-க்குப் பிறகு 1984 வரையில் அந்தக் கமிட்டி கூடவே இல்லை. அதன் ரிப்போர்ட் என்ன என்பது யாருக்கும் தெரியாது. ஆண் பெண் சம உரிமைச் சட்டத்தை தமிழ் நாட்டில் அமுல்படுத்துவதற்காகப் போட்ட கமிட்டி என்னவாயிற்று என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. அடுத்து குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயச் சட்டம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இன்னும் எத்தனை சட்டங்களை வைத்திருக்கிறார்கள்?

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : துணைத் தலைவரவர்களே, சட்டங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இன்னும் 10 நிமிடங்களில் முடித்து விடுகிறேன். குறைந்த பட்சக் கூலி நிர்ணயச் சட்டத்திற்கு மத்திய அரசு ஒரு வழிகாட்டுதலைக் கொடுத்திருக்கிறது.

Minimum wages should be revised in all the States once in every two years and on rise of every 50 points based on the 1960 consumer price index.

1960 ஆம் ஆண்டு பிரைஸ் இன்டெக்ஸை அடிப்படையாகக் கொண்டு, 50 புள்ளிகள் கூடினால் அதைக் கணக்கெடுத்து, பஞ்சப்படியை உயர்த்த வேண்டுமென்று அந்தச் சட்டத்திலே இருக்கிறது. அதுவும் 2 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை செய்ய வேண்டுமென்று இருக்கிறது. தமிழ் நாட்டிலே பல தொழிற்சாலைகளிலே 3, 4 வருடங்கள் ஆகியும் இதைச் செய்வதில்லை. 1981 மார்ச் சிலே, 1960 பிரைஸ் இன்டெக்ஸை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பிரைஸ் இன்டெக்ஸ் 420 புள்ளிகள்; 1983-ல் 561 புள்ளிகள். 141 புள்ளிகள் உயர்ந்தும் கூட, 50 புள்ளிகள் என்ற அடிப்படையில் 3 மடங்காகியும்கூட, இதுவரை ரிவைஸ் பண்ணவில்லை, மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டை அப்படி ரிவைஸ் பண்ண சட்டத்திலே இடமிருக்கிறது. 'மினிமம் வேஜஸ் ஆக்ட்' என்பது அன்ஆர்கனைஸ்ட் லேபருக்காகப் போட்ட சட்டம். நாங்கள் ஆர்கனைஸ்ட் லேபருக்காக சண்டை போடும்போது, "இவர்களைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுகிறீர்கள், அன்ஆர்கனைஸ்ட் லேபர் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படுவதில்லை" என்று கண்ணீர் வடிக்கிற அரசு, அன்ஆர்கனைஸ்ட் செக்டாரில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு, 50 புள்ளிகள் பிரைஸ் இன்டெக்ஸ் உயரும்போது ஊதியத்தை ரிவைஸ் பண்ண வேண்டுமென்ற பிரின்சிபிளை அடிப்படத்தாமல் இருப்பது என்ன நியாயம்? எங்களுக்கு எதிராக உபயோகப்படுத்தத்தானா 'அன்ஆர்கனைஸ்ட் லேபர்'? அவர்களுக்கு விவரம் தெரியாதா? எங்களுக்கு எதிராக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள் என்று. அவர்கள் சம்பந்தப்பட்டுள்ள பிரச்சினையில் அரசு மாதக் கணக்கில் உறங்கிக் கொண்டிருப்பது என்? என் அதைச் செய்யவில்லை என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

அதைப்போல கைத்தறி நெசவாளர் குறைந்த பட்சச் சம்பள நிர்ணயச் சட்டம். இப்போது அரசு குறைந்த பட்சச் சம்பளத்தை அறிவித்துவிட்டது. ஆனால் அது அமல் நடக்காமல் இருக்கிறது. கலெக்டர், தாசில்தார்கள் ஆகியோர் போய் சர்க்கார் நிர்ணயித்துள்ளதைவிட குறைவாக அக்ரிமென்ட் போடுகிறார்கள். அரசு அதிகாரபூர்வமாக நோட்டிபிகேஷன் மூலம் அறிவித்துள்ளதற்கும் குறைவாக நிர்ணயிக்கிறார்கள். அப்படிப் போட்ட அக்ரிமெண்டுகளையும் அமல் நடத்தவில்லை என்று தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ஒரு மாத காலமாக ஸ்டிரைக் செய்கிறார்கள். லேபர் டிபார்ட்மென்ட் என்ன செய்யும் என்பது தெரியவில்லை. மினிமம் வேஜஸ் ஆக்டில் உள்ளதற்கும் குறைவாக, கலெக்டர் இருந்து, அக்ரிமென்ட் போட்டாலும், அதை அமல் செய்ய மறுக்கிறார்கள். அங்கே ஒரு மாதமாக ஸ்டிரைக் செய்கிறார்கள். அதைக் குறித்து ஒன்றும் செய்யவில்லை.

அடுத்து, விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கூலி நிர்ணயம். இவர்களும் 'அன் ஆர்கனைஸ்ட் லேபர்' தான். அவர்களைப்பற்றி என்ன கவலைப்படுகிறது அரசு என்று கேட்க விரும்புகிறேன். தினசரிக்கு கூலி 11, 10, 8 ரூபாய் என்றும், பண்ணை ஆட்களுக்கு 210 ரூபாய் என்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இதை அமல் நடத்த ஒரு ஏற்பாடுமில்லை. இன்றைய தினம் கிராமப் புறங்களிலே விவசாயத் தொழிலாளர்கள் 70, 80 லட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க இன்ஷ்யூரன்ஸ் திட்டம் வரும்போது, அவர்களுக்குக் குறைந்த ஊதியமான 11, 10, 8 ரூபாய் என்றும், பண்ணையாட்களுக்கு 210 ரூபாய் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டதை அமுல்படுத்த ஏற்பாடுமில்லை. போரவையிலே ஒரு கேள்வி கேட்டபோது "யாராவது இதனை அமுல்படுத்தவில்லையென்றால், பாதிக்கப்பட்டவர்கள் லேபர் கோர்ட்டுக்குப் போவார்கள்" என்று சொன்னார்கள். ஒரு சாதாரண ஏழையெளிய அக்ரிகல்சரல் லேபரர், கிராமத்தில் இருப்பவர், 2 வேளை கூட சாப்பிட வசதியில்லாதவர் கிராமத்திலிருந்து திருச்சிராப்பள்ளியில் இருக்கிற லேபர் கோர்ட்டுக்குப் போக முடியுமா? மத்திய அரசு சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்களையெல்லாம் கேட்டு 240 ரூபாய் என்று தீர்மானித்து முடிவெடுத்ததை நம்முடைய அரசு 210 ரூபாய் என்று நிர்ணயித்திருக்கிறது.

அதுபோல் இன்றைக்கு கான்டிடாக்ட் முறையில் தொழிலாளர்கள் வேலையில் அமர்த்தப்படுகிறார்கள். 15 ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் இன்றைய தினம் இந்தவகையில் மின்சார வாரியத்தில் கான்டிடாக்ட் லேபராக இருக்கிறார்கள். அதுபோல் டிரான்ஸ்போர்ட்டில் இருக்கிறார்கள். பேக்டரி

[திரு. ஆ. நல்லசிவன்]

[1984 மார்ச் 23]

களில் வாட்ச்மேன் காண்டிராக்ட் அடிப்படையில் நியமிக்கப்படுகிறார். எக்ஸெர்ஸிஸ்மென்னுக்காக ஒரு பியூரோ வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தினசரி 8 மணி நேரத்திற்கு இவ்வளவு தொகை வேண்டுமென்று பேக்டரியி லிருந்து கேட்டு வாங்கிக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் வாங்குகின்ற தொகை யில் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை காண்டிராக்ட் அடிப்படையில் வாட்ச்மேன் களுக்கு இவர்கள் வழங்குகிறார்கள். இந்த அரசு வந்ததற்குப் பிறகு, இப்படிப்பட்ட வாட்ச்மேனை முதற்கொண்டு காண்டிராக்ட் அடிப்படையில் நியமிக்கின்ற ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் 1980-ல் தேர்தலுக்கு முன்பு தேர்தல் அறிக்கையிலே இரண்டு விஷயங்களை இன்றைக்கு ஆளுகின்ற கட்சி அறிவித்திருந்தது. அதிலே “பொதுவாக இரண்டு வகை அரசு உண்டு. ஒரு வகை அரசு பணக்காரர், ஏழைகள் என்கிற வகையில் தாம் பிரிக்காமல், சண்டை போடாமல் பார்த்துக் கொள்வது. இன்னொரு வகை அரசு அறவழியில் சமூக பொருளாதார மாற்றங்களைக் கொண்டு வரும் வகையில் செல்வங்களை ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்தவிக்கும் வகையிலுள்ள அரசு” என்று சொல்லியிருந்தார்கள். இரண் டாவது வகையில் நம்முடைய அரசு செயல்படுவதாகச் சொல்கிறது. ஆனால் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், 1980 க்கு முன்பும் இந்த அரசு அதன் படி செயல்படவில்லை, 1980 க்குப் பிறகும் அதன்படி செய்யவில்லை. 1982-83-ல் நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய வேலை நிறுத்தங்களும், மேன் டெயிஸ் லாகும் இந்த அரசு எந்தவகையில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதற்குச் சான்று. மத்திய அரசின் பொருளாதாரக் கொள்கையின் காரணமாக பாதிக்கப் பட்ட மக்கள் போராடுகிறபோது, இந்த அரசு அவர்களை நசுக்குகிறது. ஆனால் அதேவேளையில் அரசு தொழிலாளர்களுக்காக நன்மை செய்வதாக பிரசாரமும் செய்கிறது. போடுகின்ற சட்டங்களையும், செயல் முறைகளையும் தடுத்து முதலாளிகள் நீதிமன்றங்களுக்குச் சென்று ‘ஸ்டே’ வாங்கும் அளவுக்கு வழிவகை செய்து சட்டங்களைப் போடுகிறது. இங்கே தொழி லாளர் மத்தியில் ஒன்றைச் சொல்வது, அதேவேளையில் முதலாளிகள் மத்தி யில் இன்னொன்றைச் சொல்வது. இப்படிப்பட்ட போக்கை இந்த அரசு உடனடியாகக் கைவிடவேண்டும். அப்படி இல்லையென்றால், “ஆர்கனைஸ்ட்” “அன்ஆர்கனைஸ்ட்” என்று பார்க்காமல் அனைத்து தொழிலாளர்களும் சேர்ந்து இந்த அரசை எதிர்த்துப் போராடுவார்கள் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 23]

* திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நலன் கொள்கைக் குறிப்பு குறித்து பேசுகின்ற வாய்ப்பு தந்த தங்களுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உழைப்பவரே உயர்ந்தவர் என்ற உன்னதமான லட்சியத்தை இந்த நாட்டுக்கு லட்சியமாக எடுத்துத் தந்திருக்கிறது இந்த அரசு. இப்படிப்பட்ட காலக் கட்டத்திலே உழைப்பவர்களுடைய மத்தியிலே, உழைப்பவர்களுடைய காவலனாக இந்த அரசு இருந்து வருகிறது. அவர்களுடைய பல சங்கடங்களை நீக்கியவர் தான் தமிழகத்தினுடைய முதல்வர், உழைப்பாலே உயர்ந்த உத்தமர்

(முற்பகல் 11-20)

மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள், காலப்போக்கிலே பல சங்கடங்கள் உழைப்பாளர்களுக்கு ஏற்பட்டாலும், உழைப்பவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்தாலும், இன்றையதினம் எங்களை விமரிசனம் செய்கிறபோது, இது உழைப்பாளர்களுக்கு விரோதமான அரசு என்று சொல்லி, சில காரணங்களை மரியாதைக்குரிய பெரியவர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்கிறபோது, தாமுள்ள பத்திரிகை, பொறுப்புள்ள பத்திரிகை என்ற ஒரு பத்திரிகையில் வந்த கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டினார்கள். நான் அதற்குள்ளே கூட போகாமல், ஒட்டுமொத்தமாக செய்திருக்கிற காரியங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்ற ஆசையிருந்தாலும், மரியாதைக்குரிய பெரியவர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து மேற்கு வங்கத்திற்குத் தாவிய காரணத்தாலே, அங்கேயிருந்து வருகிற ஒரு சிறப்பான, தரமான பத்திரிகையில் வந்த செய்தியை நான் எடுத்துக் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

உழைப்பாளர்களுக்காகத்தான் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம், தொழிலாளர்களின் நலனைப் பாராட்டுகிற அந்த மேற்கு வங்க அரசைப்பற்றி 4-1-83 அன்று 'ஸ்டேட்ஸ்மேன்' பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது. இது என்னவென்றால், கல்கத்தா துறைமுகத்தில் இருக்கிற மூட்டை தூக்குகிற தொழிலாளர்கள் சம்பள உயர்வு கேட்டு வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். இது தமிழ் நாட்டில் அல்ல. “உழைப்பவர்களுக்காக நாங்கள் தான் உறுதுணையாக இருக்கிறோம், தொழிலாளர்களுக்கு எங்களை விட்டால் யார் பாதுகாப்பு இந்த அகில உலகத்திலும் இருக்கிறார்கள்?” என்று சொல்லுகிற அந்தப் பகுதியில் அவர்களுடைய தலைவர் ஆளுகிற அந்த மாநிலத்தில்தான் மூட்டை தூக்குகிற, உடல் உழைப்பை அர்ப்பணிக்கிற அந்தத் தொழிலாளர்கள் சம்பள உயர்வு கேட்டு ஒரு போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிற நேரத்தில் அங்கே இருக்கிற மரியாதைக்குரிய முதலமைச்சர் திரு ஜோதி

[திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்] [1984 மார்ச் 23]

பாச தலைமையில் இருக்கிற உள்துறை ஆணையிடுகிற ஒரு செய்தி அந்த 'ஸ்டேட்ஸ்மென்' பத்திரிகையிலேயே வந்திருக்கிறது. என்ன ஆணை என்று சொன்னால், உற்பத்தியாளர்கள் மூட்டைகளை எடுக்கத் தேவையான போலீஸ் உதவி அளிக்கப்படும் என்று அந்த உள்துறை ஆணையிடுகிறது. நான் கேட்கிறேன், தொழிலாளர்களுக்காகவே பிறந்து வந்த அரசைக் கேட்கிறேன், அங்கே 52 மில்களில் இருக்கிற இரண்டரை லட்சம் தொழிலாளர்களுக்காக ஏறத்தாழ இரண்டே முக்கால் கோடி ரூபாய் இழப்பு ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை, 3 கோடி ரூபாய் இழப்பு ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை, தொழிலாளர்களுக்குப் பக்கத்திலிருந்து அரசே முன்னின்று அவர்களுக்காகப் போராடுகிறோமென்று சொல்கிற அந்த மாநிலத்தில்தான் மூட்டை தூக்குகிற தொழிலாளர்களுக்கெதிராக போலீசைத் தூண்டுவிடுகிற தொழிலாளர் விரோத சூழ்நிலையை இந்த உலகத்திற்கே எடுத்துக்காட்டாக ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆட்சிசெய்கிற மேற்கு வங்காளத்தில் இருக்கிற நிலைமையைச் சொன்னால், அது பொருத்தமாக இருக்கும்.

மேற்கு வங்காளத்தில் சட்டமன்ற விடுதி இருக்கிறது. இங்குள்ள சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுடன் பொதுக்கணக்குக் குழுவினரே கலந்து கொண்டு அங்கே சென்று அந்த விடுதியில் தங்கும் வாய்ப்பை 28—11—1983-ல் பெற்றோம். அப்போது அந்த விடுதியில் உள்ள ஓட்டலை ஏலத்திற்கு எடுத்திருந்தவரின் ஏல காலம் முடிவுற்று இன்னொருவரின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அந்த விடுதி வரவிருந்தது. அந்த நேரத்தில் 75 தொழிலாளர்கள், அந்த ஓட்டலை, அந்த விடுதியை அரசே ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்ற ஒரு போராட்டத்தை கல்கத்தாவிலே சட்டமன்ற விடுதியிலே நடத்தினார்கள். நாங்களும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது எங்கள் கண் முன்னாலே நடந்த நிகழ்ச்சியை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்போது அந்த அரசு அந்த 75 தொழிலாளர்களையும் போலீஸ்காரர்களை விட்டு அடித்து ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரத்திற்குத் தூரத்தி விட்டு வந்தது. அப்படிப்பட்ட அரசுதான் மேற்கு வங்க அரசு என்று இங்கேயுள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர் மரியாதைக்குரிய திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்கு நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 23] [திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

இன்னொன்றையும் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நாங்கள் தொழிலாளர்கள் பக்கத்திலே இருக்கிறோம். சக தொழிலாளர்களுக்காக எங்கள் முதல் வரே ஆதரவு தெரிவிக்கிற வகையில் போராட்டத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதே நேரத்தில் சட்டமன்றத்தில் ஒரு தீர்மானத்தைப் போட்டு, மைய அரசே அவைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். இதில் எங்களுக்குக் கருத்து வேறுபாடு ஏதுமில்லை. நலிவுற்ற அல்லது நட்டத்திலே இயங்குகிற எந்தத் தொழிற்சாலையானாலும் சரி, வேலை செய்கிற தொழிலாளர்களின் நலன் கருதி, மைய அரசு அவற்றை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கோருவதில் எங்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்து இல்லை. ஆனால் அதற்கு முன்னால் வேலை நிறுத்த உணர்வை உருவாக்கி விட்டு, அதன் காரணமாக ஏறத்தாழ 2½ லட்சம் தொழிலாளர்களின் வயிறு காய்ந்து அவர்கள் சாப்பிடுவதற்கும் உணவு இல்லாத நிலையில், திண்டாடுகிற சூழ்நிலையில், அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தைப் போடுவதைக் காட்டிலும், அந்த ஆலைகள் நன்கு வேலை செய்து கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்கிற நேரத்தில், அந்தத் தீர்மானத்தைப் போட்டு மைய அரசுக்கு அனுப்பியிருந்தால், நான் அதை வர வேற்பேன். ஆனால் அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யாமல், போராட்ட உணர்வைத் தூண்டிவிட்டு, தொழிலாளர்களின் அடிவயிறு காய்கிற நேரத்தில் அதில் குளிர் காய்கிற சூழ்நிலையைத்தான் நாம் மேற்கு வங்கத்தில் பார்க்கிறோம் என்பதை மெத்தப் பணிவோடு இங்கே நான் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இங்கே நான் இன்னொன்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எங்களுடைய தலைவரின் ஆட்சி, தமிழகத்தில் உள்ள ஆட்சி, தொழிலாளர்கள் பக்கத்தில் எப்படி இருக்கிறது என்பதற்குக் கடந்த கால சம்பவங்கள் சிலவற்றை நான் கோடிட்டுக் காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். இப்போதெல்லாம், எந்தப் பத்திரிகையைப் புரட்டினாலும் சரி, பொதுக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றாலும் சரி, வேறு எங்கே போனாலும் சரி, எங்களுையெல்லாம் பஸ் முதலாளிகளோடு இணைத்துக் கோடிட்டுக் காட்டிப் பேசிவருவதையே ஒரு பழக்கமாக, நடைமுறையில் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதையொட்டி கடந்த கால சம்பவம் ஒன்றை இங்கே சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். தனியார் பங்களிஸ் வேலை செய்கிற ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குக் குறைந்த பட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அரசுக்குக் கோரிக்கை வைத்தார்கள். 1962 ஆம் ஆண்டு இந்தக் கோரிக்கை பஸ் தொழிலாளர்களால் வைக்கப்பட்டது. அப்போது ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசு அவர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலியை

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்] [1984 மார்ச் 23]

நிர்ணயம் செய்தது. அதாவது டிரைவர்களுக்கு ரூ. 90 என்றும் கண்டக்டர்களுக்கு ரூ. 75 என்றும் ஊதிய நிர்ணயம் செய்தது. அதற்குப் பின்னாலே 1977 ஆம் ஆண்டு வரை அந்தத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு மீண்டும் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று பத்தாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள், லட்சக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் அரசாங்கத்திடம் கோரிக்கை வைத்து வந்தார்கள். இதற்கு முன்னாலே ஆண்டு கொண்டிருந்தவர்கள் மரியாதைக்குரிய முதலமைச்சராக இருந்த மாண்புமிகு கலைஞர் அவர்கள் அதற்காக ஒரு குழுவை அமைத்தார்கள். அந்தக் குழுவும் இந்தப் பிரச்சினையை ஆராய்ந்து பார்த்து, இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம் போதவில்லை, அது உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்லி ஒரு அறிக்கையே கொடுத்தது. ஆனால் 1977 ஆம் ஆண்டுவரை தனியார் பஸ்களில் வேலை செய்கிற டிரைவர், கண்டக்டர்களுக்கு குறைந்த பட்ச ஊதியம் திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும் என்று அதற்காக அமைக்கப்பட்ட குழுவே எடுத்துச் சொல்லியும்கூட, அதை ஏற்று அமுல் செய்ய மறுத்தார்கள். அந்தக் குழு வின் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்த வில்லை. இந்த நேரத்தில்தான் யார் பஸ் முதலாளிகளுக்கு ஆதரவாளர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஆனால் எங்களுடைய தலைவர் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட உடனேதான் தனியார்களுடைய பஸ் தொழிலாளர்களுக்கு—அவர்கள் டிரைவர்களானாலும் சரி, கண்டக்டர்களானாலும் சரி—அவர்களின் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தைத் திருத்தியமைத்துத் தந்தாக வேண்டும் என்று ஏற்று, டிரைவர்களுக்கு ரூ. 250 என்றும் கண்டக்டர்களுக்கு ரூ. 200 குறைந்தபட்ச ஊதியம் என்றும் நிர்ணயித்து 1979 ஆம் ஆண்டு முதல் அமுல்படுத்தியது. எனவேதான் இந்த நாட்டின் தொழிலாளர்களுடைய ஊதியத்தை நிர்ணயம் செய்த தலைவர், உழைக்கும் வர்க்கத்தின் பக்கத்திலே இருக்கிற எங்கள் தலைவர் புரட்சித் தலைவர் டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் தான் என்றால், அது மிகையாகாது.

அது மட்டுமல்ல. விலைவாசிப் புள்ளிக்கு 75 பைசாவை ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் அதிகமாகத் தர வேண்டும் என்று சொன்னவர்தான் எங்கள்

(முற்பகல் 11-30)

புரட்சித் தலைவர். இங்கே, 'உலகத் தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட வேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். எங்கள் ஊரில் கந்தசாமி நூற்பாலையில் நடந்த கொரோமான சம்பவத்தை இங்கே விளக்குவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். எந்த இயக்கத்திலே இருந்தாலும், எந்தக் கொடியைப்

1984 மார்ச் 23]

[திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன்]

பிடிப்பவனாக இருந்தாலும் தொழிலாளிதான்: தங்களுடைய பக்கத்திலே இருப்பவன்தான் தொழிலாளி, தங்கள் சங்கத்திலே உறுப்பினராக இருப்பவன் தான் தொழிலாளி என்று கூறக்கூடிய சித்தாந்தத்தை இந்த மண்ணிலே அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எங்களுடைய தலைவர் எங்களுடைய கட்சிக் கொடியைப் பிடித்தாலும், எந்தப் பக்கத்தில் இருந்தாலும் உற்றக் கட்சிக் கொடியை பிடித்தாலும், உடலில் இருக்கும் இரத்தத்தை வியர்வையாகச் சிந்தி உழைப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும், இந்த நாட்டிற்கு வேண்டிய பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய எவனாக இருந்தாலும், அவன் எங்கே இருந்தாலும், எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், அவன் ஒரு தொழிலாளி என்ற இலட்சியத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கந்தசாமி துற்பாலை பவானிக்குப் பக்கத்திலே உள்ள துற்பாலை. அந்த துற்பாலையில் ஒரு பொது சங்கம் இருக்கிறது. உழைப்பவர்களுடைய சங்கம் இருக்கிறது. எந்தக் கட்சியும் சாராத சங்கம் இருக்கிறது. அந்த இடத்திலே அந்த ஒரே ஒரு சங்கம்தான் இருந்தது. அங்கே ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. என்று சொல்லுகிற புதிய சங்கத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். உழைப்பவர்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடி வாழ வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்களே அவர்களைக் கேட்கிறேன். உழைப்பவன் எங்கே இருந்தால் என்ன? அவன் உழைப்பவன் தானே. அப்படியில்லாமல் தங்களுக்கென்று ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. என்ற சங்கத்தை உருவாக்கி அரசியலாக மாற்றுவானேன்? அப்படி மாற்றுகிற நேரத்தில் ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு ஊதிய உயர்வு ஒப்பந்தத்தைப் போட்டார்கள். தேதி 31—3—1982. அந்த ஒப்பந்தம் மார்ச் மாதம் இறுதி வரை செல்லும். ஆனால் அந்த ஒப்பந்தம் முடிவதற்கு நான்கு வாரங்களுக்கு முன்பு மீண்டும் வேலை நிறுத்தத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய போக்கு சரியில்லை என்று சொல்லி, அவர்கள் அரசியல் ஆக்கிவிட்டார்கள் என்று சொல்லி, கட்சி மாச்சரியம் இல்லாமல் அங்கே இருந்த, பொதுச் சங்கத்தைச் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் அண்ணா தொழிற் சங்கத்திலே தங்களை இணைத்துக்கொண்டார்கள். அண்ணா தொழிற் சங்கத்திலே தங்களை இணைத்துக் கொண்டு அவர்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். அப்போது ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வேலை நிறுத்தத்திலே ஈடுபட்டார்கள். ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. சங்கத்தினரால் லாபம் இல்லை என்று சொல்லி, அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டிருந்த ஒரு பொதுச் சங்கத்திலிருந்து அண்ணா தொழிற் சங்கத்தோடு இணைத்துக்கொண்டு பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சு வார்த்தை நடத்தும்போது, தொழிலில் ஈடுபட தொழிலாளிகள் விரும்பி தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும்போது, அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு தர

[திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

[1984 மார்ச் 23]

வேண்டிய உரிமை அரசுக்கு இருக்கிறது. வேலை நிறுத்தத்திலே ஈடுபடுகிற தொழிலாளர்கள் வேலைக்குப் போகாமல் இருக்க உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் ஏ.ஐ.டி.யூ.சி. சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அண்ணா தொழிற் சங்கத்திலே தன்னை இணைத்துக் கொண்டு தொழில் செய்த சுப்பிரமணியம் என்ற 32 வயது வாலிபனை * * * என்றால் எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அந்த நேரத்தில் அந்தத் தொழிலாளியினுடைய மனைவிக்கு எங்களுடைய புரட்சித் தலைவர் மூப்பத்தைந்தாயிரம் ரூபாய் காப்பு நிதியாகக் கொடுத்து, அந்தத் தொழிலாளியின் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிற உன்னதமான செயலைச் செய்திருக்கிறார் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்தத் தொழிலாளிக்கு இவர்கள் எப்படி துரோகம் செய்திருக்கிறார்கள்? அவர்கள் கொடியைப் பிடித்தால்தான் தொழிலாளியா? அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொடியைப் பிடித்தால் தொழிலாளி இல்லையா?

செல்வநாயகம் என்ற வாலிபன், சி.ஐ.டி.யூ. என்ற மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சங்கத்திலேயிருந்து அண்ணா சங்கத்திலே தன்னை இணைத்துக் கொண்டார் என்பதால் ஒரே வாரத்திலே * * * தயவுசெய்து எண்ணப் பார்க்க வேண்டாமா? இவர்கள் தாங்கள் தொழிலாளிகளின் பக்கத்திலே இருப்பவர்கள். தொழிலாளர்களுக்காகப் பாடுபடுகிறவர்கள் என்று இங்கே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், யார் தொழிலாளிகளுடைய பக்கத்திலே இருப்பவர்கள் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இங்கே சட்டங்களை எல்லாம் தந்தார்கள். தந்தி என்று சொன்னார்கள். 480 நாட்கள் வேலையில் ஈடுபட்டால் நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நான் மாண்புமிகு மரியாதைக்குரிய பெரியவர் * * *

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர்: * * * என்று சொன்ன வார்த்தைகள் அவையினுடைய குறிப்பிலிருந்து நீக்கப்படுகின்றன. “கொலைகாரப் பாவி” என்று சொல்வது” தப்பில்லை. ஆனால் * * * என்பது சரியல்ல.

திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்: 480 நாட்களுக்கு வேலை செய்தால், நிரந்தரமாக்கப்பட வேண்டுமென்று சட்டத்தை பாரத பூமியிலே முதன் முதலாக அறிமுகம் செய்ததே புரட்சித் தலைவருடைய அரசுதான். அப்படி அறிமுகம் செய்ததோடு மட்டுமில்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் இருப்பார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவர்கள் பேசி விட்டு வெளியே போய்விட்டார்கள். அவர்கள் சொன்னார்கள். “எந்த

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1984 மார்ச் 23] [திரு. காடுவெட்டி கண்ணப்பன்]

இடத்திலேயாவது ஒரு தொழிலாளியாவது நிரந்தரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறானா? பட்டியல் தரமுடியுமா?" என்று கேட்டார்கள். நான் ஒன்றைச் சொல்கிறேன். சேஷசாயி இன்ஸ்டிடியூட் லிமிடெட் என்று சொல்கிற அந்த இன்ஸ்டிடியூட்டிலே ஒரே நேரத்தில் 400 க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் இந்தச் சட்டத்தினாலே நிரந்தரமாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, கூட்டுறவுப் பஞ்சாலை என்று சொல்லுகிற அந்தனை பஞ்சாலைகளிலும் வேலை செய்கிற ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் இந்தச் சட்டத்தின் மூலமாக நிரந்தரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொல்கிறேன். நான் இன்னொன்றையும் சொல்வேன். நான் கவர்னர் உரையின் போது பேசுகிறபோது இதைச் சொன்னேன். மீண்டும் அதைச் சொல்கிறேன். 480 நாட்களுக்குத் தொடர்சியாக வேலை செய்தால் அவன் நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டுமென்ற தந்தி என்று சொல்கிற அந்தச் சட்டத்தினுடைய நகல்களையும் பாரத பூமி முழுவதும் நாங்கள் இன்றையதினம் ஏற்றுமதி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொன்னால், தொழிலாளர்களுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற திரு. ஜோதிபாக இருக்கிற அந்த மாநிலத்திற்கே இந்தச் சட்டத்தினுடைய நகல்களை நாங்கள் கொடுத்திருக்கிறோம். அவர்கள் கேட்டுப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், இந்திய நாட்டில் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு முன் உதாரணமாக, ஒரு முன்னேற்றமான, ஒரு ஆதரவான சட்டத்தை, சட்டத்தை இந்தப் பூமிக்கு அளித்துக்கொண்டிருக்கிற அரசு தான் புரட்சித் தலைவருடைய அரசு என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆரம்பத்திலே தான் சொல்லிய ஒரு பாட்டை, ஆளுநர் உரையின் மீது பேசும்போது தான் எடுத்துச் சொன்ன அந்தப் பாட்டை, நான் திரும்பச் சொல்கிறேன்.

“அரும்பும் வியர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்

ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவீரே’

பெரும் புகழ் தமக்கே இசைக்கின்றேன்,

பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரே”

என்று பாரதி சொன்னானே அந்தப் பாட்டினுடைய தேவனாக, உற்பத்தியை நாட்டிலே அன்னிக் தருகிற தொழிலாளி வர்க்கத்தினுடைய பாது காவலனாக இருந்து கொண்டிருக்கிற அரசு தான் இந்த அரசு என்று சொல்லி, வாய்ப்புத் தந்ததற்காக அன்வியைச் சொல்லி, முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[1984 மார்ச் 23]

திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாநில அரசு தொழிலாளர் நலத் துறையில் என்னென்ன செய்து வருகிறது என்ற விவர பூர்வமான கொள்கை அறிக்கையைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே கொடுத்திருக்கக் கூடிய கொள்கை அறிக்கையிலே உள்ள எல்லா அம்சங்களையும் எடுத்து நான் பேசுவதைவிட எனக்கு முன்னால் பல மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் விரிவாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் இரண்டு அல்லது மூன்று எளிய விஷயங்களை மட்டுமே அரசினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். கொள்கை என்ற முறையிலே.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அமைச்சர் அவர்கள் கிட்டத் தட்ட ஒரு மணி நேரம் வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே விரிவாகப் பேசுவதற்கு அவகாசம் இல்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ப. மாணிக்கம் : திரு. நல்லசிவன் அவர்களே ஒரு மணி நேரம் பேசினார்கள் என்பதற்காக.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் பேசினார்கள். ஆகவே உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லவேண்டிய கருத்துக்களையும் அவர்கள் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன். அந்தக் காரணத்தினாலே அவருக்குத் தேவையான அளவுக்கு காலம் கொடுக்கப்பட்டது.

(முற்பகல் 11-40)

திரு. ப. மாணிக்கம் : இருப்பினும் ஒரு உறுப்பினர் ஒரு மணி நேரம் பேசினால், அமைச்சருக்கு ஒரு மணி நேரம் தேவை என்ற அடிப்படையிலே தாங்கள் ஒரு ஆலோசனை வழங்கியிருக்கிறீர்கள். அப்படி என்று சொன்னால் 2 உறுப்பினர்கள் 2 மணி நேரம் பேசினார்கள் என்று சொன்னால், அமைச்சருக்கு 2 மணி நேரம் தேவை என்று பொருள். அமைச்சருக்கே, தங்களுடைய நிலையைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக, அவ்வளவு நேரம் தேவைப்படுகிறது என்று சொன்னால், அப்படிச் சிக்கல்கள் துறையில் இருக்கிறதென்றே பொருள்படுகிறது. இருப்பினும், இந்த விவர அறிக்கைக்குள்ளே உள்ள விவரங்களைக் குறித்துச் சொல்வதை விட்டு நான் இன்னொன்றைச் சொல்கிறேன். ஒன்று, நம் மாநில அரசு இரண்டு தீர்ப்புகளை கவனத்தில் எடுத்து நிறைவேற்றுவதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இன்று பல்லாவரத்தில் உள்ள இங்கிலீஷ் எலெக்ட்ரிக் கம்பெனி, அதிலே பழி வாங்கப்பட்ட தொழிலாளர்களை வேலைக்கு

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று உயர்நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பு இருந்தும், அது நடைமுறைக்கு வராமல் இருக்கின்றது, இன்னொன்று, பால்வள நிறுவனத்தில் வேலை செய்த தொழிலாளர்கள், 1,500 பேர்கள், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வெளியிலே நிற்கின்றார்கள். அதைப்பற்றியும் உயர்நீதி மன்றத் தீர்ப்பு இருக்கிறது. அதுவும் நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கின்றது. அதற்கு அரசு பல்வேறு விளக்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடும். பல்வேறு வியாக்கியானங்களைக் கொடுக்கக்கூடும். தொழிலாளர்கள் எப்படி பழி வாங்கப்படுகின்றார்கள்? அவர்களுடைய பிரச்சினை உயர்நீதிமன்றத்திற்கு வந்து, அதன் தீர்ப்பு வந்த பிறகும் கூட, அதை நிறைவேற்ற அரசு எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கையை எடுக்கவில்லை என்பதை என்னுடைய குற்றச்சாட்டாகச் சொல்கிறேன். அதில் தொழிலாளர் நலக் கொள்கை என்ற முறையிலே அந்தத் துறைக்கு என்னென்ன பொறுப்புகள் இருக்கின்றன என்று வரிசைப்படுத்திச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், அது எங்கு அவசியமாகச் செயல்பட வேண்டுமோ அந்த இடத்திலே செயல்படவில்லை. அது மட்டுமல்ல. குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில், இந்த அரசின் மீது வந்த விமர்சனத்தில், குறைபாட்டில், தொழிலாளர் பிரச்சினையிலே அரசு நடந்துகொள்ளக்கூடிய முறை சரியல்ல என்பது தான். அரசில் எப்படி சரியாக நடந்துகொண்டோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கும்போது, அவர்கள் பல்வேறு விவரங்கள் கூறலாம். இவ்வளவு விவரங்களைத் தருகிறோம் என்பதைவிட, நம்முடைய அணுகு முறையிலே மாறுதல் இருந்தால், அது மக்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பாராட்டுதலை, ஒப்புதலைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது தான் மிக முக்கியம்.

எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். ஒரு முற்போக்கான சட்டத்தை இயற்றி இருக்கிறோம் என்றார்கள். இந்தியாவில் வேறு யாரும் இயற்றவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளில் இத்தனை நாட்கள் வேலை பார்த்தால், அவனை நிரந்தரத் தொழிலாளியாக ஆக்க வேண்டும் என்றும், இம்மாதிரி முன்னேற்றமான சட்டங்களை ஏற்றுமதி செய்துகொண்டிருக்கிறோம் என்றும் சொன்னார்கள். ஏற்றுமதி என்பது மட்டுமே முற்போக்குக்கு அடையாளம் என்று சொன்னால், பல்வேறு ஏற்றுமதிகளைச் செய்யலாம். அந்தக் கருத்தை நான் அறவே நிராகரிக்கவில்லை. ஆனால் அதற்கு வருக்கின்ற முறைகள் சரியல்ல. ஒரு அமைச்சர் இன்னொரு மாநிலத்திலேயிருந்து, சட்டங்களைப் பெறமுடியும். இந்தத் துறையிலே உள்ளவர்கள், மாநில அரசுகளுக்குள்ள சட்டங்களைப் பரிமாரிக்கொள்ள முடியும். என்னென்ன பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன, அதற்கு அது என்ன செய்கிறது என்று தெரிந்துகொள்வது ஒரு நடைமுறைப்

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

[1984 மார்ச் 23]

பழக்கம். அரசினுடைய பரிவர்த்தனையில் உள்ள விஷயங்கள் உள்ளன. இந்த மாநிலம் ஒரு சட்டத்தை ஒரு விதத்திலே போட்டிருக்கலாம். அதை நிறைவேற்றியிருக்கலாம். இரண்டு ஆண்டுகளில் இத்தனை நாட்கள் வேலை செய்தால், தொழிலாளியை நிரந்தரம் ஆக்க வேண்டும் என்று எட்டிலே இருக்கின்றது. ஆனால் நடைமுறையிலே இல்லை. பொதுவாக நம் நாட்டிலே உள்ள சட்டங்களை எடுத்துப்பார்த்தால், பல்வேறு முற்போக்கான சட்டங்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய அடிப்படைச் சட்டங்கள் பல விஷயங்களிலே முற்போக்கானவைதான். இன்னும் பார்த்தால் டிரைக்ரீவ் பிரின்சிபிள்ஸ் என்று இருக்கின்றன. ஆனால் அதை நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவர முடியாது. அதைப் படித்தாலும் நமக்குப் பெருமையாக இருக்கின்றது. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு வாழ்க்கையைத் தொடங்கும்போதே, நமக்கு என்று ஒரு குடியரசுச் சட்டத்தை அமைத்துக்கொண்டோம். நம்மனும் மகிழ்ச்சி அடைகிறது. ஆனால் நடப்பிலே எப்படி இருக்கிறது? குடிசைகளுக்கு எப்படி இருக்கிறது? சாதாரண ஏழை எளிய மக்களுக்கு எப்படிப் பயன்படுகிறது? இன்னும் சொல்லப்போனால், சென்னையிலே உள்ள மிகப் பெரிய பேக்டரியிலே நடப்பதைச் சொல்கிறேன். இங்கே அக்டோபர் இறுதியிலே நடந்த கூட்டத்தொடரில் கேட்டேன். இந்தியன் டிபாக்டோ கம்பெனியைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் சுமார் 800 பேர்கள் 8 ஆண்டுகளாக டெம்பரரியாகவே இருக்கின்றார்கள். அது எப்படி நடக்கிறது? அதற்கும் சட்டம் இடம் தருகிறது. ஒரு நாள் நீக்கி மறுநாள் வேலைக்கு வரச்சொல்லலாம். 3 நாட்கள் வேலை செய்துவிட்டு ஒரு நாள் விட்டு திரும்ப வேலைக்கு வரச் சொல்லலாம். இப்படியெல்லாம் சட்டத்தை உடைக்கிறார்கள். இந்த ஜனநாயகத்திலே இப்படி நடக்கிறது. நான் ஜனநாயகத்தைக் குறை சொல்லவில்லை. ஜனநாயகம் உரிமையை எல்லோருக்கும் வழங்குகிறது. ஜனநாயகத்தின் கழுத்தை எப்படித் திருகுகிறார்கள் என்பதைத்தான் நான் சொல்கிறேன். எனவே ஆகாதவன் கையில் குழந்தை அகப்பட்டால், கழுத்தைத் திருகுவான் என்று சொல்வார்கள். குழந்தையை நாம் எல்லோரும் தான் நேசிக்குறோம். ஆனால் ஆகாதவனிடம் அந்தக் குழந்தை அகப்பட்டால் அந்தக் குழந்தையின் கழுத்தை அவன் திருகுவான். அந்த மாதிரி போடப் படுகின்ற சட்டங்கள் எப்படி திருகப்படுகின்றன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தொழிலாளர்களை நிரந்தரம் ஆக்குவது என்பதிலே எப்படி திருகுகின்றார்கள் என்று பார்க்கிறோம். அந்தச் சட்டம் எப்படி பயனற்றதாக அக்கப்பப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இப்படி நிரந்தரமாக்குற சட்டம் நடைமுறையில் எங்காவது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறதா? வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறதா? ஆங்கிலத்தில் சொல்வதுபோல் (Enforcement)

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

செய்யப்பட்டிருக்கிறதா? இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படாமலிருந்த இடங்களில், நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டதன்மூலம் இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதற்கான ஆதாரம் எதுவும் இந்தக் கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் காண முடியவில்லை. அதற்கு மாறாக, அந்தச் சட்டங்களை நிராகரிக்கின்ற, நிறைவேற்ற மறுக்கின்ற, தொடர்ந்து மறுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற நிர்வாகங்களைத்தான் நடைமுறையில் நாம் காணமுடிகிறது. பல்வேறு காரணங்களால் மூடப்பட்டிருக்கும் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகள் குறித்து, காலத்திலே தலையிட்டு பிரச்சினைகளைத் தீர்க்காததால், அதிக மனித உழைப்பு நாட்கள் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. காலத்திலே தலையிடுவதிலே மாநில அரசு தவறிவிடுகிறது.

பல தொழிற்சாலைகளில் எட்டு வருஷமாக டெம்பரரிமாக வேலை செய்கிறார்கள் என்று சொன்னால், அதற்கு எந்தச் சட்டம் இடம் தருகிறது? சட்டத்தை அவர்கள் ஏமாற்றும்போது, அரசு என்ன செய்கிறது? இந்தச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்துகிறதா என்பது முக்கியமானது.

இதுவுமல்லாமல் இன்னொரு முக்கியமான பிரச்சினையைக் கூறிவிட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். 1981-82 ஆம் ஆண்டுக்கான போனஸ் சம்பந்தமாக சிறுமுகை, சவுத் இந்தியா வில்லோஸ் கம்பெனியில் உடன்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று கொள்கை விளக்கக் குறிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்னும் அங்கே போனஸ் தராமல் இருக்கிறார்கள். பழிவாங்கலும் நடந்திருக்கிறது. உடன்பாடு ஒன்று ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்த உடன்பாடு தொழிலாளர்களுக்குத் திருப்தி தரவில்லை. விரைவில் தருவதாகக் கூறிய அந்தப் பகுதி போனஸ்கூட சரிவரத் தரப்படவில்லை. போனஸ் உடன்பாட்டில் கோளாறுகள் ஏற்பட்டு, மிகப் பெரிய சர்ச்சையையும் கிளப்பியிருக்கிறது. அவ்வளவு சர்ச்சைக்குப்பின்னும் என்ன நடந்திருக்கிறதென்று கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சாதனைகள் என்று பட்டியலைப் போடும்போது அந்த விஷயங்களை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். சாதனைகள் என்று பட்டியலைப் போடுவது சலபமானது. ஆனால் எங்கே, எப்படி நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது? போடுகிற சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு நம் மாநில அரசு கவனம் செலுத்துவது மிகக்குறைவு. தொழிலாளிகள், அரசின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக என்ன என்ன சட்டரீதியான வழிகள் எல்லாம் இருக்குமோ, அந்த வழிகளில் எல்லாம் கேட்டுப்பார்த்துவிட்டு, முடியவில்லை என்றால், ஜனநாயக ரீதியில் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள். அப்போது அரசு, அவர்களின் கிளர்ச்சியை அடக்க முன்வருகிறது. அந்தக் கொள்கையை அரசு மாற்றிக்

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 23]

கொள்ள வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைக் கண்காணிப்பதிலும், Enforcement செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடவேண்டும். அதே நேரத்தில் ஏற்கெனவே உயர்நீதிமன்றம் சில விஷயங்களில் நடந்துவிட்ட அநீதிகளைத் திருத்துவதற்குக் கொடுத்த தீர்ப்புகளை நிறைவேற்றாமல் இருக்கிறது என்பதற்கு இரண்டு உதாரணங்களைக் குறிப்பிட்டேன். இப்படிப் பல்வேறு விஷயங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மூன்றாவதாக தொழிலாளர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் மாநில அரசின் அணுகுமுறையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளில் காலத்தில் தலையிட்டு முடிப்பதில்லை, காலம் தாழ்த்தி முடிக்கின்றது. அது மட்டுமல்ல, தொழிலாளர்களைக் குறித்து ஒரு கொள்கை வைத்திருக்கிறது. Tiring out என்பது இது எல்லாவற்றிலும் உண்டு. தொழிலாளர் போராட்டம், அரசியல் போராட்டம், இராணுவம் அனைத்திலும் Tiring out உண்டு. அதாவது எதிரியை அசத்துவது என்பது. தொழிலாளர்கள் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறபோது, அவர்களுக்கு ஓரளவிற்கு நியாயமான உரிமைகளை வழங்குவதற்குப் பதிலாக, அவர்களை அசத்தி, களைப்படையச் செய்து, ஓயச்செய்து, போராட்டம் முடிந்தால் போதும் என்கிற நிலைமைக்கு, மாநில அரசு அவர்களைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துவது என்பது நல்ல கொள்கை அல்ல. இந்தக் கொள்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி, அமைகிறேன்.

Thirumathi TARA CHERIAN: Hon. Deputy Chairman, Sir I would like to congratulate the Hon. the Labour Minister on the Policy Note on Labour for 1984-85, presented by him to this House. The Policy Note is of great interest and it sounds very satisfactory. It makes a pleasant reading. But, as the hon. Member Thiru Manickam pointed out, all the measures that are listed out in the Policy Note have to be carried out. For that, it is necessary for the management, labour and the outside people to take interest in the various measures. I would request the Hon. Minister to place on the table of the House a detailed note so that we may know where the bottlenecks exist and why certain measures are not being carried out.

(முற்பகல் 11-50)

Sir, it is nice to note that under a number of categories the Government are doing their best. They have fixed minimum wages for certain categories and they are also doing something for the unorganised workers. I have been interested in the Labour Policy

1984 மார்ச் 23]

[Tairumathi Fara Cherian]

of the Government and in the welfare of labourers. Therefore, I would like to say that we have got to see that all the different measures like legislation pertaining to wages, social security measures labour welfare measures, etc., which are mentioned in this Policy Note are carried out. In this connection, I would like to mention one thing about the workers in the Co-optex. I am very much interested in their welfare. Perhaps, this request may have to be passed on to the Hon. Minister in charge of Handlooms. A number of those workers have not been made permanent for one reason or the other. I would request both the Hon. the Labour Minister and the Hon. Minister in charge of Handlooms kindly to consider their case and see that those with three or four years' service are made permanent unless there is some compelling reason for not doing so.

Sir, in the Vehicles Maintenance Depot at Avadi, there are about 2,000 labourers. Most of them are Tamilians. It was very sad to hear them say that housing facilities had not been provided for them because they had not got the land. I hope that the Hon. Minister concerned will have a dialogue with those labourers and the Union leader and see that the poramboke land is set apart for the construction of houses for those workers, if it is not needed by the Defence Ministry for their purposes. There are two schools in that campus. I think that one of them is affiliated to the Tamil Nadu Board of Secondary Education. Of course, I have not so far brought this to the notice of the Hon. Minister concerned. But, I would request the Government to see that the children studying in that school are given noon meals.

Sir, I now come to the point relating to the construction of houses for workers. From the Policy Note, I find that only 1,274 houses which are to be constructed by private contractors are being subsidised by the Government. I do not know whether the figure is for the entire Tamil Nadu. If it is so, the figure is very low and it must be increased.

Regarding the starting of Holiday Homes for the workers, I am sure that all the workers will happily welcome this measure. But, only one Holiday Home has come into existence in September 1983. We do not know how many workers have made use of that Home. I would request the various managements and the Government to see that the workers are enabled to go and stay in the Holiday Home for at least 15 days in a year and spend a restful time. Nowadays, so much is being talked about Elagiri Hills. At present

[Thirumathi Tara Cherian]

[1984 மார்ச் 23]

we have only one Holiday Home at Courtallam. If we can have one more Holiday Home at Elagiri Hills, I am sure that the workers will make use of it.

Then, Sir, I have to say that nothing has been mentioned about bonded labour in this Policy Note. I think that the Supreme Court has asked for a note from the Tamil Nadu Government on the steps taken by this Government to release the labourers who went from this State and became bonded labourers in Hyderabad and other places in Andhra Pradesh, whether they have been settled back in Tamil Nadu, whether their children have been brought back, etc. I would like the Hon. Minister to see that the points raised by the Supreme Court are answered as early as possible.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. சி. இராமலிங்கம் தலைமை.)

Sir, in the whole Policy Note, there is not one word about child labour. Recently, a committee was appointed to go into the living conditions of children employed in match factories at Sivakasi. But, nothing is known about the deliberations of that committee. We have to make those children happy. Wherever possible, the welfare organisations also can do something for these children, if only things are brought to their notice. But, how long should we go on waiting for the report? Why should we not fix a time-limit for the committee to give its report?

Child labour exists not only in Sivakasi but in many other places. At least in Sivakasi, they come under a sort of organised labour. In other places like Tiruchirappalli, hundreds and thousands of children work in various places, roam like vagabonds on the roads and they are practically in the streets. Therefore, there should be some action for amelioration of the condition of child labour. If we know what the Government are doing in that connection, we can also—help the Government in all possible ways. During my stay in Maharashtra, I learnt that many children who came for work under private builders had no place to sleep. They have no education and it is most pathetic to see their poor conditions. It should be made compulsory for the employers to do something to protect the children of the workers. The persons who are employed under one contractor should be helped to get employment under another contractor and they should be given some kind of licence or certificate saying that he has done particular work and he has done it well. We have provided for training programme, expertise and skill and other things but that is not enough. These

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

people have got to be uplifted in many ways and they should be made to realise that they have self-respect and that is the kind of training we should give them.

All that I would like the Hon. Minister to tell us a particularly what he has done for bonded labour and also for child labour and why he has completely left this out in the Policy Note. Some amount would at least have been allotted and it must be a few crores for the betterment of child labour, which is very necessary. With these words I conclude. Thank you.

* திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, தொழிலாளர் நிலைமை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பின்மீது, 1984—85 ஆம் ஆண்டினுடைய தொழிலாளர்கள் பிரச்சினை பற்றி நான் சார்ந்திருக்கின்ற அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய சார்பில் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அண்மையில் சென்னை மாநகரத்தில் சிம்சன் குழுப்பைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் ஏறத்தாழ 3 மாத காலமாக தங்களுடைய உரிமைகளுக்காக வாதாடினார்கள். அந்த நேரத்தில் இந்த அரசு மிகவும் அக்கறையோடும் தீர்க்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. அதில் தமிழக அரசும், அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சர் திரு. இராகவானந்தம் அவர்களும், குறிப்பாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் ஈடுபட்டதை எல்லோரும் அறிவார்கள். என்னதான் கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் உரையாற்றுகின்ற நேரத்தில் முதலமைச்சர் அவர்கள் தலையிட்டு தீர்த்ததற்காக நன்றி தெரிவித்தாலும்கூட, அதில் அரசுக்கு அக்கறையில்லாமல் இருந்ததாகவும் குறிப்பிட்டார்கள். அதனால் தான் 2, 3 மாத காலமாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தவில்லை என்ற விளவையும் இங்கே எழுப்பினார்கள். நான் அவருக்கு பதில் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக என்னுடைய உரையைத் துவக்க விரும்பவில்லை. சென்னையில் தமிழ் மொழி காத்து, உயிர்த் தியாகம் செய்த தியாகிகளுக்கு வீர வணக்க நாள் பொதுக்கூட்டம் சனவரித் திங்கள் 25 ஆம் நாள் நடைபெற்றது. அதில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார்கள். அக்கூட்டத்தில் 10 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். அந்த மாநாட்டிலே “சிம்சன் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் உடனடியாக வேலைக்குத் திரும்ப வேண்டும், பேச்சுவார்த்தை மூலமாக அதைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்” என்கிற வாக்குறுதியை அளித்தார்கள். அப்போது தொழிற் சங்கத்தைச்

**தமிழ்நாட்டில் தொழிலாளர்கள் நிலைமைப்பற்றிய
கொள்கை விளக்கக்குறிப்பு**

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

[1984 மார்ச் 23]

சார்ந்த தொழிலாளர்கள் எல்லாம் வேலைக்குச் செல்வதாக இருந்தம்கூட அதன் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த தலைவர் விடாப்பிடியாக அதை நிராகரித்து விட்டார். எப்படியாகிலும் 1972 ஆம் ஆண்டு எப்படி ஒரு சூழ்நிலையை சென்னையிலே உருவாக்கலாமென்று நினைத்தாரோ, நினைத்து செயல்பட்டாரோ அதே நிலையில் இந்தப் பிரச்சினையையும் உருவாக்க வேண்டுமென்ற அக்கறையோடு தான் அந்தத் தொழிற் சங்கத் தலைவருடைய நடவடிக்கை அமைந்தது.

(நண்பகல் 12-00)

இந்த அரசு அதில் அக்கறையில்லாமல் இருந்ததில்லை என்பதை மாற்றுத் தலைவர் அவர்கள் மூலமாக நான் தமிழகத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் அதிலே அக்கறையோடு இருந்த காரணத்தாலே தான், அந்த வேண்டுகோளை பொதுமக்கள் முன்னிலையில் வெளியிட்டார்கள். ஆனால் சட்டம் ஒழுங்கு கெடும் என்று பயந்துகொண்டு அதற்குப் பின்னாலே தான் முதலமைச்சர் தலையிட்டார் என்று சொல்வது தவறு. நிச்சயமாக அகில இந்திய அண்ணா தி. மு. க. அரசு அதற்காக பயப்படவில்லை. தொழிலாளர்களைப் பட்டினி போடக்கூடாது, அவர்களுடைய நலன்தான் நம் முடைய நலன் என்ற நிலையில் பேச்சு வார்த்தைக்கு வாருங்கள் என்று முதலமைச்சரே தலையிட்டு, தொழிலாளர் நல அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. இராகவானந்தம் அவர்களையும் உடன் வைத்துக்கொண்டு அக்கறை காட்டினாரே தவிர, ஏதோ பிரளயம் வந்துவிடும் என்று பயந்து விடவில்லை. அந்த நிலையும் அகில இந்திய அண்ணா தி.மு.க.-வுக்கு இல்லை. அப்படி பயப்படாது என்பதை தங்கள் மூலமாக நான் தெரிவிக்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். அதுமட்டுமல்ல, தொழிலாளர் சங்கத் தலைவர்களிடம் பேசுகிற நேரத்தில், மூன்று மாதச் சம்பளத்தைத் தரவேண்டுமென்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கேட்ட நேரத்திலேகூட, மேனேஜ்மெண்ட் நிர்வாகிகள் தர இயலாது என்றார்கள். எவ்வளவு பணம் செலவாகும் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கேட்டதற்கு ரூ. 40 லட்சம் என்றார்கள். அப்படியானால் இந்த சர்க்கார் அந்தப் பணத்தை உங்களுக்குக் கடனாகத் தரும். அதை இப்போது தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுங்கள், பின்னால் அரசுக்கு அந்தப் பணத்தை நிர்வாகம் தவணை முறையில் கொடுக்கலாம் என்று பெருந்தன்மையோடும் தொழிலாளர்கள் பட்டினி கிடப்பதைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடும் சொன்னார்கள். அண்ணா ஒருமுறை சொன்னார்களே, நாங்கள் தான் உண்மையான கம்யூனிஸ்ட் என்று, அப்படிப்பட்ட அண்ணா அவர்களுடைய தம்பியான நம்முடைய புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் மனமுவந்து, தருவதாக தெரிவித்ததற்குப் பின்பு நிர்வாகம், “நாங்கள் சென்று போகித்து

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

வருகிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டு. பின்னாலே “நாங்களே அந்தப் பணத்தைத் தருகிறோம்” என்று தந்ததை நாடு மறந்திருக்காது. அதற்காக மாண்புமிகு தொழிலாளர் நல அமைச்சரையும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு சமூகமான முறையில் வேலை நிறுத்தம் தீர்ந்ததற்காக தொழிலாளர்களையும், அதற்குக் காரணமான நிர்வாகத்தையும் நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதே நேரத்தில் 1972 ஆம் ஆண்டு இந்தத் தொழிற்சாலையில் இப்போது எந்தத் தலைவர் தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருக்கிறாரோ அந்தத் தலைவர் தொழிற் சங்கத் தலைவராக இருந்தபோது அங்கே இப்படித்தான் ஒரு நிலைமை உருவாகிய நேரத்தில், பிரதாப் சந்திரன் என்ற தொழிலாள நண்பர் தொழிற்சாலைக்குள்ளேயே கொலை செய்யப்பட்டார் என்பதை தமிழகம் மறந்திருக்காது. அந்த நண்பரை நாம் இழந்த நேரத்தில், மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அன்றையதினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தின் பொருளாளராக இருந்த நேரத்தில், நானும் மாவட்டத் துணைச் செயலாளராக இருந்தேன். அப்போது அவர்களும் நானும் சென்று இறந்த அந்தத் தோழருக்கு மாலை அணிவித்தோம். இன்றையதினம் அண்ணா தி. மு. க. வுடைய பொதுச் செயலாளர் திரு. ப. உ. சண்முகம் அவர்கள் நம்முடைய புரட்சித் தலைவருடைய வேண்டுக்கோளுக்கிணங்க, பிரதாப் சந்திரனுக்கு சிலை வைக்க வேண்டுமென்று வேண்டுக்கோள் விடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்துவரும் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு தொழிலாளர்கள் சார்பில் பாராட்டுகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த நேரத்தில் என்னுடைய யோசனையாக ஒன்றை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வைக்கப்படுகிற சிலை, அவர் எங்கே பணியாற்றினாரோ, எங்கே அவர் கொலை செய்யப்பட்டாரோ அதே கிரவுன்டிடிலேயே அமைய வேண்டுமென்று மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, அவருடைய திருச்சுரங்களாலேயே நிறக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, கட்டிடத் தொழிலாளர்களின் இன்னலைப் போக்க இந்த அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்துவருவதைப் பாராட்டுகிறேன். கட்டிடம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது, மேலேயிருந்து கீழே விழுந்து இறந்து விட்டால், ரூ. 10 ஆயிரம் கொடுக்கப்படும் என்றும், முதலமைச்சர் நிவாரண நிதியிலிருந்து அது வழங்கப்படும் என்றும் அறிவித்து, அதற்கான நடைமுறைகளைக் கூட நம்முடைய தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு கட்டிடத் தொழிலாளர் இறந்து எதிர்ப்புக் கொடுத்து அங்கு அந்த மாவட்டத்தில் இருக்கிற லேபர் டிபார்ட்மென்ட்டின் அலுவலகத்தில்

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

[1984 மார்ச் 20]

தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று முதல்வர் அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதைக்கூட “இதற்கும் 5 ரூபாய் கொடுத்துத் தான் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமா? இது என்ன அதியாயம்” என்று வெளியே அரசியல் கட்சிகள் கூப்பாடு போடுவதை நாம் அறிவோம். ஆனால் அவர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிற தொழிலாளர்களா இல்லையா என்பதை அறிந்துகொள்வதற்காகத்தான் அவர்கள் பணம் கட்டவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி கட்டினால்தான், அவர்கள் அந்தத் தொழிலில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களா இல்லையா என்பது தெரிய வரும். அப்போதுதான் ஒரு முழுமையான கணக்கு இந்த அரசுக்கு வரும் என்ற காரணத்தால்தான், இதை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதற்கு முன்னாலே 1947 ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு இங்கே செயல்பட்டு வந்த எந்த ஒரு அரசும் இப்படிப்பட்ட கட்டிடத் தொழிலாளர்கள் இறந்து விட்டால் பணம் அளிப்பது என்ற காரியத்தைச் செய்யவில்லை. மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர்தான் அப்படிப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கு அவர்கள் இறந்தால் ரூ. 10,000 என்று அறிவித்திருக்கிறார்கள். இதன் மூலம் இந்த அரசு தான் தொழிலாளர் நல அரசு என்பது தெளிவாகிறது என்று சொல்லி அதையும் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதைப்போலவே பெட்ரோல் பங்குகளில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்கள் அவர்கள் 3, 4 பேராக இருந்தாலும் சரி, ஒரு தொழிலாளியாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கும் இந்த அரசு ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அதன் மூலமாக குறைந்த பட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயித்து அவர்கள் பயனடையச் செய்திருக்கிறது. தொழிலாளர்களின் நன்மைக்காகச் சட்டங்களை இயற்றுவது அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் என்பதை, மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலமாக இங்கே நான் எடுத்துக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

அதைப்போலவே கடைகளில் பணியாற்றும் தொழிலாளர்களுக்கும் 1947 மாதம் 1980 ஆம் ஆண்டு வரை எந்த ஒரு அரசும் சம்பளம் நிர்ணயம் செய்யவில்லை. அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு வந்த பின்னர்தான், 1980 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 2 ஆம் தேதி முதல் கடைகளில் பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்கும் குறைந்த பட்ச ஊதியம் ரூ. 220 என்று நிர்ணயித்திருக்கிறது. எனவே இதையெல்லாம் யார் செய்தார்கள் என்பதை ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர்

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆர். டி. சித்தாபதி]

களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். வேறு எந்த மாநிலத்திலாவது இப்படிப் பட்ட நிலைமை இருக்கிறதா என்பதையும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும் என்று சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

பெருக்குகிற தொழிலாளர்களுக்கு இதுவரை எந்தவிதமான ஊதியப் பாதுகாப்பும் இல்லாமல் இருந்து வந்த நிலைமையை மாற்றி, புரட்சித் தலைவர் அவர்களின் அரசுதான் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயித்திருக்கிறது. மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்களும், தொழிலாளர் இயக்கத்திலிருந்து இந்தத் துறைக்குப் பொறுப்பேற்றிருக்கிற மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. இராகவானந்தம் அவர்களும் தான் பெருக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் கூட ரூ. 210 ஊதியமாகவும் அதோடு பஞ்சப்படியும் தர வேண்டும் என்ற சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை, தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலமாகத் தமிழகத்திற்கே தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, தனியார் மருத்துவ மனைகளில் பணியாற்றுகிற ஊழியர்களுக்குக்கூட இந்த அரசுதான் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயம் செய்து இந்தச் சட்டத்தின் பயனை அவர்களும் பெறும்படி செய்திருக்கிறது என்பதையும் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, 1965ஆம் ஆண்டு போனஸ் சட்டப்படி 20 தொழிலாளர்களுக்கு மேல் பணியாற்றுகிற நிறுவனங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு மட்டும் தான் போனஸ் சட்டம் பொருந்தும், அவர்கள்தான் போனஸ் பெற முடியும் என்றிருந்தது. அப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட 20-க்கும் குறைவாக உள்ள தொழிலாளர்கள் உள்ள நிறுவனங்களுக்கு அது பயன்படாது என்ற நிலைமையில் இருந்தது. ஆனால் இந்த அரசு ஏற்பட்ட பின்னர்தான் 10 தொழிலாளர்கள் பணியாற்றினால் கூட, அவர்களுக்கும் போனஸ் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று இந்த அரசு நிர்ணயித்து, அதற்கான சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து இன்றையதினம் 10 தொழிலாளர்கள் உள்ள இடங்களில் பணியாற்றுகிறவர்கள்கூட அந்தச் சட்டத்தின் பயனைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்து, கம்பெனிகளில் பணியாற்றும் 10-15 தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், மாடல் ஸ்டாண்டிங் ஆர்டர்படி தொடர்ந்து 8 நாட்களுக்கு வேலைக்கு வராமல் இருந்தால், அவர்கள் வேலை நீக்கம் செய்யப்படலாம் என்று இருந்தது. ஆனால் 8 நாள் வேலைக்கு வராமல் இருந்தாலும் கூட நோட்டீஸ் கொடுத்து விசாரணை செய்து நியாயமான காரணம் இருந்தால்தான், வேலை நீக்கம் செய்ய வேண்டுமே தவிர, 8 நாள் வேலைக்கு

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

[1984 மார்ச் 25]

வரவில்லை என்ற காரணத்திற்காகவே வேலை நீக்கம் செய்யக்கூடாது என்று இந்த அரசுதான் செய்திருக்கிறது என்பதையும் இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-10)

அதேபோல தொழிலாளர்கள் 'சஸ்பென்ட்' செய்யப்பட்டால் அவர்களுக்குச் சம்பளம் கிடைக்காது என்ற நிலை இருந்தது. புரட்சித் தலைவர் ஆட்சியில் இதற்காக 1981 ஆம் ஆண்டு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. அது என்ன சட்டம் தெரியுமா? தொழிலாளர் 'சஸ்பென்ட்' செய்யப்பட்டால், 90 நாட்கள் வரை 50 சதவீதம் தர வேண்டும் என்றும், 90 நாட்களுக்கு மேல் 180 நாட்கள் வரையில் 75 சதவீதம் ஊதியம் தர வேண்டும் என்றும், 180 நாட்களுக்கு மேலே போனால் முழு ஊதியத்தைத் தர வேண்டும் என்றும் சட்டத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இதன் பலனாக பல தொழிலாளர்கள் நன்மை பெறுகிறார்கள். ஆகவே இந்த சர்க்கார் தொழிலாளர்—விரோத சர்க்கார் அல்ல. தொழிலாளர் சர்க்கார் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1972 ஆம் ஆண்டு வரை சட்டப்படி வருடத்திற்கு 220 நாட்கள் பணியாற்றியிருந்தால், 15 நாட்களுக்கு கிராஜுட்டி (பணிக்கொடை) தர வேண்டுமென்று இருந்தது. அந்த 240 நாட்களுக்கு இரண்டு, மூன்று நாட்கள் குறைவாக இருந்தாலும் தரக்கூடாது என்ற நிலை இருந்தது. நாட்கள் குறைவாக இருந்தாலும் தர வேண்டுமென்று இந்த சர்க்கார் சொன்ன நேரத்தில் அவர்கள் எங்கே போனார்கள் தெரியுமா? உச்சநீதிமன்றம் சென்று அது எப்படி சரியென்று வாதாடி தீர்ப்பை வாங்கி வந்தார்கள். அதற்குப் பின்பு புரட்சித் தலைவர் அரசு, உச்சநீதி மன்றத்திற்குப் போய்விட்டார்களே என்று அடங்கி, ஒடுங்கி அயர்ந்துவிடவில்லை. அவர்களுக்காக இந்தச் சட்டத்தினைத் திருத்தி அவர்கள் கம்பெனியில் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலே போதும், அவர்களுக்கு கிராஜுட்டி தர வேண்டும் என்று உருவாக்கினார்கள். அந்தச் சட்டத்திற்கு மத்திய சர்க்கார் விரைவில் அனுமதி தரும் என்று நம்புகிறோம். அதை மத்திய சர்க்கார் நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று இந்த அவையின் மூலமாக நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நேரம் ஆகிவிட்டதால் இறுதியாக ஒன்றை மட்டும் நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். வேலை நிறுத்தம், கதவடைப்பு ஆகியவைகளின் எண்ணிக்கை 1980 ஆம் ஆண்டில் 223, 1981 ஆம் ஆண்டில் 288, 1982-ல் 187, 1983-ல் 212. வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 1980-ல்

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ஆர். டி. சீத்தாபதி]

2,81,784, 1981 ஆம் ஆண்டில் 1,86,174 1982-ல் 66,677 1983-ல் 73,935 பேர், இழந்த மனித உழைப்பு நாட்கள்—1980-ல் 3,51,022, 1982-ல் 18,05,978 1983-ல் 21,16,218 நாட்கள். ஆகவே இந்த அரசு எந்த அளவிற்கு தொழிலாளர்களின் நன்மையைக் கருத்திற் கொண்டிருக்கிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்

ஆனால் நான் இந்த அவையின் மூலமாக ஒன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இங்கே தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமானால், தொழிலாளர்கள் வளம் பெற வேண்டுமானால், முடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை, மின்சாரப் பற்றாக்குறைதான். ஆகவே பல தொழிலதிபர்கள் தமிழகத்திலே தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்க முன் வருவதில்லை. ஆனால் கர்நாடகா, ஆந்திரா மாநிலத்துக்காரர்கள், “எல்லாம் தருகிறோம், இங்கே தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பியுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொள்வதால், அங்கே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அருள்கூர்ந்து நான் ஒன்றைக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த நேரத்தில் தொழில் அமைதியை அரசியல் லாபத்திற்காக யாரும் கெடுக்காமல், அரசியல் உள்நோக்கம் பார்க்காமல் இருக்க வேண்டும். நாட்டில் எல்லோரும் தொழிலாளர்கள், யாராக இருந்தாலும் சரி, பேனா பிடிக்கிறவர்கள் கூட தொழிலாளிகள் என்ற முறையில் இந்த அரசு காரியங்களைச் செய்வதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளிகளுடைய உரிமைக்காக நாங்களும் குரல் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இந்த அரசு தொழிலாளர்களுடைய அரசு. அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் உண்மையான தம்பி ஆளுகின்ற அரசு. இதையெல்லாம் ஏன் தெரிவிக்கிறேன் என்று சொன்னால், அண்ணா ஒருமுறை நமது புரட்சித் தலைவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “இந்தக் கனி யாருடைய மடியில் விழப் போகிறதோ என்று நான் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன் அந்தக் கனி என்னுடைய மடியிலே விழுந்தது; இதை என்னுடைய இதயத்திலே வைத்துக்கொண்டேன்” என்று அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தக் இதயக் கனி தான் இந்த நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருக்கிறது; தொழிலாளர்களை ஆண்டுகொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு விரோதமான அரசு அல்ல இது. தொழிலாளர்களுடைய நலன் காக்கின்ற அரசு, அண்ணாவின் அரசு, அவர்களுடைய தம்பி அரசு என்று கூறி, இந்த அளவுக்கு வாய்ப்பு நல்கிய மாற்றுத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து அமைகிறேன். நன்றி, வணக்கம்.

[1984 மார்ச் 23]

* மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, கொள்கை விளக்கத்தின் மீது பேசிய அனைத்து மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதில் ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் மிக விளக்கமாக இந்த அரசு செய்துள்ள நன்மைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி எனக்கு அந்தச் சிரமத்தைக் கொடுக்காமல் அவர்களே அந்த வேலையை முடித்துவிட்ட காரணத்தினால், அவர்களுக்கும் நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருமதி தாரா செரியன் அவர்கள் எப்போதும் சைல்டு லேபரைப் பற்றித் தான் பேசுவார்கள். அது குறித்து பல கேள்விகளுக்கு நான் சட்ட மன்றத்திலே பதில் சொல்லியிருக்கிற காரணத்தால், இப்போதும் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு நான் இருக்கிறேன். இங்கே பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. நல்லசிவன் அவர்களும், திரு. மாணிக்கம் அவர்களும் சில கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அவைகளுக்கெல்லாம் உண்மையாகவே இந்த அரசு பதில் சொல்லியாக வேண்டும். பொதுவாக, மாண்புமிகு திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்ததைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். எனவே நானும் புள்ளி விவரத்தைக் கொடுத்து விட்டுத்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறேன். ஆர்கனைஸ்டு லேபர் என்ற வகையில் 9,41,099 பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த 9,41,099 பேர்களில் நேற்று வரையில் வேலை நிறுத்தத்தில் இருப்பவர்கள் 11,337. இந்த 11,337 பேர்களில் பி & சி மில்லிலுள்ள 7,800 பேர்களைக் கழித்துவிடுவோமானால் 3,537 பேர்கள்தான். பி & சி மில்லில் வேலை நிறுத்தம் இல்லையென்று சொன்னால், தமிழகம் பூராவும் எத்தனை பேர்கள்தான். 9,41,099 பேர்களிடையேயும் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலமாகப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் அல்லது அட்ஜுடிகேஷன், ஆர்பிட்ரேஷன் போன்றவைகளின் மூலமாகத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை வளர்ந்து வருமென்று இந்த அரசு கருதுகிறது. அது நாட்டுக்கும் நல்லதாகும். இதைப்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களே பாராட்டியிருக்கக்கூடிய, பின்பற்றியிருக்கக்கூடிய தலைவர்களுடைய கருத்தை அப்படியே படித்து. கடைசியிலே அவர்களுக்குச் சொல்லலாமென்று கருதுகிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் பேசும்போது வேறு ஒன்றைச் சொன்னார்கள். “அன்ஆர்கனைஸ்டு லேபருடைய கணக்கை நீங்கள் தருவதில்லை” என்று சொன்னார்கள். ஆர்கனைஸ்டு லேபர் என்றால் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்திருக்கிற அளவிலே

1984 மார்ச் 23]

திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

கணக்குகளைக் கொடுத்து வருகிறோம். அன்ஆர்கனைஸ்டு லேபர், மற்றவர்களுடைய வேலை நிறுத்தம் அல்லது வேலை நாள் இழப்பு என்பதை எடுப்பதென்பது மிகச் சிரமம் என்பதாலும், அது அன்ஆர்கனைஸ்டு லேபர் என்பதனாலும் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் அந்த ஆலோசனையை, சாத்தியக் கூறுகளை இந்த அரசு பரிசீலனை செய்யத் தயாராக இருக்கிறதென்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

Fall back wage பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர்களே சொன்னார்கள். தேதி கொடுத்தார்கள். 6—10—1980-ல் பீடித் தொழிலாளர்

(பிற்பகல் 12-20)

களுக்கு Fall back wage-ஐ நிர்ணயித்தார்கள். அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். முதலிலே பாராட்டி விட்டுச் சொல்வார்களென்று கருதினேன். 1946-லே இடைக்கால அரசாங்கம் ஏற்பட்டு, 1947-ல் இருந்து நாம் முழு சுதந்திரம் பெற்று வருகிறோம். 1980-ல் பீடித் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு Fall back wage- நிர்ணயித்தது என்றால், அது அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி தான் நிர்ணயித்திருக்கிறது. ஆனால் அதிலே என்னென்ன குறைகள் இருக்கின்றன, இதை நீங்கள் திருத்த வேண்டுமென்று சொல்வார்களென்று எதிர்பார்த்தேன். அடுத்துப் பேச இங்கே வாய்ப்பு எப்படியாவது கொடுக்கப்படுமானால் பேசுவார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இப்போது பேசியிருந்தால் நான் மெத்த மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பேன். நான் பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்வது, அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில், மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தலைமையில் இருக்கக் கூடிய ஆட்சிதான் நிர்ணயித்தது. நிர்ணயித்தது சில ரெகமென்டேஷன்களை எல்லாம் அடிப்படையாக வைத்துத்தான். அதிலே சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதை அரசே உணர்கிறது. அரசே உணர்கின்ற காரணத்தினாலேயே அதைப்பற்றி விசாரிக்க செயலாளர்—ஆனையாளரிடம் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். “இன்னும் மேலும் பரிசீலனை செய்து, பலன் அளிக்கக்கூடிய வகையிலே, ஃபால் பேக் வேஜஸ் போன்று அவர்களுக்கும் இன்னும் நன்றாகக் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு திட்டத்தைத் தயார் செய்யுங்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறோம். அது பரிசீலனை செய்யப்படும் என்று சொல்லும் நேரத்தில், முதன் முதலாக அதைக் கொண்டு வந்தது, அகில இந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிதான் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

மேற்கு வங்காளத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். சிம்சன் வேலை நிறுத்தம் நீண்ட நாட்கள் நடந்தது என்றார்கள். 83 நாட்கள் நடந்தது. முத்தலியே பேச்சு வார்த்தை நடத்தாமல் இருந்து பின்னால்தான் சி.எம். தலையிட்டார், தொழிலாளர் நல அமைச்சர் தலையிட்டார் என்று சொன்னார்கள். எந்த ஒரு வேலைநிறுத்தமாக இருந்தாலும், உடனடியாக அது 'பப்ளிக் யுடிலிட்டி சர்வீஸ்' என்றால், வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொண்டு, உடனே கன்சிலியேஷன் ஆரம்பித்துவிடுகின்றார்கள். அது உங்களுக்கும் தெரியும். கன்சிலியேஷன் ஆரம்பித்து, அதற்கு என்று இருக்கின்ற அதிகாரிகளிடம் விடுகின்றார்கள். அதிலே லேபர் கமிஷனர், சிப் கன்சிலியேஷன் ஆபிசர் எல்லாம் பார்த்துவிட்டு, அங்கேயே முடியும் என்றுதான் கருதுகிறோம். அந்த நடைமுறைதான் எங்கும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றதே தவிர வேறல்ல. இப்போது கூட மேற்கு வங்காளத்திலே லேபர் செக்ரட்டரி பேசுகிறார். லேபர் மினிஸ்ட்ரோடு நிறுத்திவிடுவதில்லை. லேபர் செக்ரட்டரியும் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். அவருக்கு ஒழுங்காகத் தகவல் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நான் 'ஸ்டேட்ஸ் மென்' பார்த்து தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். அதை நான் ஒழுங்காகப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தமாதிரி பேச்சுவார்த்தைகள் அந்த மட்டத்தில் முடிந்த பிறகு, அங்கே ஒப்பந்தம் ஏற்படவில்லை என்று சொன்னால், என் மட்டத்திலே அல்லது சி.எம். மட்டத்திலே அழைத்துப் பேசுகிறோம். அதில் கால தாமதம் ஆகிறது. அது இரண்டு பேருக்கும் கொஞ்சம் 'கூலிங் ஆஃப் பிரியட்' ஆக இருக்கிறது. அவர்களுக்கே தேவைப் படுகிறதபோல அது இருக்கிறது. எடுத்தபோதே உடனடியாக எல்லாம் பிரச்சினையையும் முதல் அமைச்சர் அவர்களோ அல்லது தொழிலாளர் நல அமைச்சர் அவர்களோ நேரடியாக எடுத்துப் பேசுவது என்ற அமைப்பு இல்லை. அது சரியான அமைப்பு முறையல்ல. சரியான முறையாக இருக்க வேண்டும் என்று சொன்னால், அது லேபர் ஆபிசர், அடிஷனல் லேபர் கமிஷனர் டி.சி.எல், அதற்கு மேல் ஜாயிண்ட் கமிஷனர், செக்ரட்டரி என்று முறை இருக்கிறது. ஒவ்வொரு படியாக ஏறி வரவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஆரம்பம் கன்சிலியேஷன் லெவலிலே நடக்கிறது. பிறகு தேவைப்படுகிறபோது நாம் தலையிடுகிறோம். அதிலே கால தாமதம் ஆகிவிட்டது என்பதுதான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்களுடைய குறைபாடு. ஆனால் மேற்கு வங்காளத்தைப்பற்றி ஏதாவது கவலை வந்திருக்கின்றதா?

1984 மார்ச் 23]

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு மேலவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பிரச்சினையிலே 'கன்கிலியேஷன் டிப்பார்ட்மென்ட் மூலம் வருவதற்கு நான் ஆகிறது என்றுதான் சொன்னேன். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சீத்தாபதி அவர்கள் பேசும்போது 25 ஆம் தேதி தியாகிகள் தினத்தன்று, வேலை நிறுத்தம் செய்து போராடிய போது, "வேலை நிறுத்தத்தை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டு வேலைக்குப் போங்கள், அப்பறம் பேசிக்கொள்ளலாம்" என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் வேண்டுகோள் விட்டும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. என்று சொன்னார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தும் கேட்காததால், 83 நாட்கள் இழுக்கடிக்கப்பட்டது என்று நான் கருதுகிறேன். இது முதலமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்கு வந்திருக்கின்றது. 10 ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். 50 ஆயிரம் பேர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். குடும்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்போது முதல் அமைச்சர் அவர்கள் 'வேலைக்குச் செல்' என்று சொல்கின்றார்கள். இருந்தாலும் முதலாளிகளுடைய பேச்சுவார்த்தை தீராததன் காரணமாக தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தத்திற்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அந்த நிலையில் இருப்பவர்களை பேர்க வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். "நான் சொல்லி தொழிலாளர்கள் கேட்கவில்லை. ஆதலே நாங்கள் இப்போது தலையிட வேண்டுமா" என்றுதான் அரசு இத்தனை நாட்கள் தாமதித்ததாக நான் கருதுகிறேன். அதைத்தான் நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் கருதுவது அரசால்தான் தாமதமாயிற்று, அரசு தாமதமாக வேண்டுமென்றே தள்ளிவிட்டது என்பதுதான். அதுதான் அவருடைய குற்றச்சாட்டு. எனக்கு வருகின்ற சந்தேகம் அது இல்லை. அதை நான் மறுக்கிறேன். படிப்படியாக வந்த காரணத்தினால் பேசுகிறோம். நான் அடுத்த மேற்கு வங்காளத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஜனவரி 16 ஆம் தேதியிலிருந்து வேலை நிறுத்தம் நடக்கிறது என்று சொன்னார்கள். முதலமைச்சர் அவர்களும் ஆளும் கட்சியினரும் அந்த வேலை நிறுத்தத்திற்கு ஆதரவு தருகின்றனர் என்று சொல்கின்றார்கள். இன்று தேதி 23 மார்ச் மாதம். ஒரு நாளைக்கு இழப்பு 3 கோடி என்று கணக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள், வேலை நிறுத்தத்தின் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடியவர்கள். ஆளும் கட்சி ஆதரிக்கிறது. முதலமைச்சர் வேலைநிறுத்தத்தை ஆதரிக்கின்றார். ஆனால் ஜனவரி 16 ஆம் தேதி ஆரம்பித்த வேலை நிறுத்தம் இன்னும் முடியாமல் இருக்கிறது. பேச்சு வார்த்தையே முடியாமல் இருக்கின்றது.

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

(திரு. ஆ. நல்லசிவன் எழுந்தார்)

எல்லாவற்றிற்கும் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? I am not yielding now. இந்த சப்ஜெக்ட் முடியவில்லையே. மேற்கு வங்காளத்தில் முதலமைச்சர் அவர்களே ஆதரிக்கின்றார். தொழிலாளர் நல அமைச்சர் ஆதரிக்கின்றார். ஆளும் கட்சி ஆதரிக்கிறது, தொழிலாளர்கள் ஆதரிக்கின்றார்கள் அல்லது சங்கமும் ஆதரிக்கிறது. ஆனால் ஜனவரி 16 ஆம் தேதி ஆரம்பித்த வேலைநிறுத்தம் இன்னும் ஏன் முடியவில்லை? What do you infer from that? மேற்கு வங்காளத்தில் முதல்வரே ஆதரிக்கிறார். தொழிலாளர் நல அமைச்சர் ஆதரிக்கிறார். ஆளும் கட்சி ஆதரிக்கிறது. எல்லாத் தொழிற் சங்கங்களும் ஆதரிக்கின்றன. ஆனால் ஜனவரி 16-ல் ஆரம்பித்த வேலை நிறுத்தம் இன்னும் ஏன் முடியவில்லை? (குறுக்கீடுகள்) சில வேலை நிறுத்தங்கள் திடீரென்று முடிக்கப்படுவது அவ்வளவு சாத்தியமல்ல, இவ்வளவு பேர் தலையிடும் அந்த வேலை நிறுத்தத்தில் மேற்படி ஆலைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கும் பி & சி ஆலையை தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று 7—12—1983 அன்றே நம் முதல்வர் அவர்கள் மத்திய அரசுக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று தான் நாமும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அரசாங்கமே வேலை நிறுத்தத்தை ஆதரிக்கிற எக்ஸ்ட்ரீமூக்குப் போவதில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

ஒரு வேலைநிறுத்தம் என்றால், அதனுடைய சாதக பாதகங்களைப் பார்த்து, எந்த அளவிற்கு நல்லது செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். ஒரு எக்ஸ்ட்ரீமூக்குப் போவதென்பது மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சிந்தாந்தமாக, கொள்கையாக இருக்கலாம். ஆனால் அண்ணாயிசம், அண்ணாவின் கொள்கை எந்த வேலை நிறுத்தமாக இருந்தாலும், அதன் சாதக பாதகங்களைப் பார்த்து நாட்டுக்கு நன்மை ஏதுவோ அதைத் தான் செய்வதென்பதாகும். இதையே பின்பற்றி மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. ஜோதிபாகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். என்னிடம் 'கட்டிங்' இருக்கிறது: கடைசியில் படித்துக் காண்பிக்கிறேன். நான் சொல்வதெல்லாம் சில போராட்டங்கள் நடத்தும்போது சில நாட்கள் ஆகத்தான் செய்கின்றன. அதற்காக, தொழிலாளர்களை அடக்க அரசு செய்யுமா? செய்து தோற் கடிக்கும் கொள்கையைக் கையாளுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். 30—6—1977-லிருந்து வரிக் பல்லியைத்தான் சொல்லி வருகிறார்கள். ஆகவே நானும் கேட்கிறேன், முதலமைச்சரே ஆதரிக்கக் கூடிய ஒரு

1984 மார்ச் 23]

போராட்டம், ஆளும் கட்சியே ஆதரிக்கக்கூடிய ஒரு போராட்டம், ஜனவரி 16 ஆம் நாளன்று ஆரம்பித்த ஒரு போராட்டம் 2½ லட்சம் தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டுள்ள ஒரு போராட்டத்தில் இன்னும் ஓர் ஒப்பந்தம் வரவில்லையே, ஏன்? (குறுக்கீடுகள்) ஏனென்றால் போராட்டங்கள் என்று ஆரம்பித்தால், இரண்டு சாராரையும் ஒத்துக் கொள்ள வைத்து, இரண்டு பேரையும் 'டேபிளில்' உட்கார வைத்து, ஒரு சுமுகமான ஒப்பந்தத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு சில சமயங்களில் கால தாமதமாகிறது. அப்படித்தான் மேற்கு வங்காளத்திலும் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. முதல்வர் அவர்களே ஆரம்பித்த போராட்டம் இப்படி முடியாமல் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருக்கிற தென்பது வருத்தப்படவேண்டிய ஒன்றுதான் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மேற்கு வங்காளத்தில் சனல் ஆலைகள் தொழிலாளர்கள் போராட்டம், சனல் ஆலைகளை தேசியமயமாக்க வேண்டுமென்று, மத்திய அரசுக்கெதிரான போராட்டமாகும். அவர்கள் கோரிக்கை மத்திய அரசு நிறைவேற்றவேண்டிய கோரிக்கையாகும். மேற்படி போராட்டத்தில் மத்திய அரசு தலையிட்டால் தான் முடியும். ஆனால் இங்கே மாநில அரசு தலையிட்டுத் தீர்க்கவேண்டிய கோரிக்கை. போராட்டம் ஆரம்பித்து 80 நாட்களுக்குப் பின் மாநில அரசு முதல்வர் தலையிட்டு தீர்த்து வைத்திருக்கின்றார். அதை ஏன் முன்பே செய்யவில்லை என்று கேட்கிறபோது, மேற்கு வங்காளத்தைக் காட்டுவதில் பிரயோஜனமில்லை. இந்த அரசு தனக்கிருக்கிற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இப்போது பிரச்சினையைத் தீர்த்துதுபோல் முன்பே ஏன் செய்யவில்லை என்று தான் கேட்கிறேன். அதை ஏன் முன்பே செய்யவில்லை. செனிசாய்க்கவில்லை என்ற காரணத்தினால்தான், தொழிலாளர்களை 80 நாட்கள் பட்டினி போடுவதற்காகத்தான் காலதாமதம் செய்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அதுதான் இல்லை என்று சொல்கிறேன். அப்படி நாங்கள் செய்யவில்லை. வேலைநிறுத்தம் நடக்கும்போது, தமிழகத்தில் தொழிலாளரைப் பட்டினிப்போட நினைக்கிறார்கள் என்று சொல்வது சரியல்ல. மாண்புமிகு உறுப்பினர் சொல்வது சரி என்று சொன்னால், மேற்கு வங்காளத்தில் வேலைநிறுத்தம் இவ்வளவு நாள் நீடிப்பது ஏன்? மத்திய அரசுதான் தேசிய மயமாக்கவேண்டுமென்று ஒன்றுமில்லை. மாநில அரசு, தான் தேசிய மயமாக்கிக்கொள்கிறேன் என்று சொன்னால், அதைச் செய்ய முடியும். பாண்டியன் சர்க்கரை ஆலையை அதுபோல் மாநில அரசு செய்திருக்கிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரைக்கும், தேசியமயமாக்குவதற்கு மாநில அரசுக்கும் அதிகாரம் இருக்கிறது. ஆகவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன்

திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

சொல்கிற வாதம் சரியல்ல. மேற்கு வங்க அரசு தொழிலாளியைச் சாவு என்று சொல்லி, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்களே போராட்டத்தை நீடிக்க உடந்தையாக இருக்கிறார் என்கிற குற்றச்சாட்டை, நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். நான் வருத்தப்படுவதெல்லாம், இப்படிப் பெரியவர்கள் எல்லாம் தலையிட்டும்கூட, இன்னும் அந்த மாநிலத் தொழிலாளர்கள் வேதனைப்படுகிறார்களே. ஏன் இங்குள்ள 14 கட்சியினரும் சேர்ந்து கல்கத்தா, ரைட்டர்ஸ் பிஷ்டிங்குக்குச் சென்று, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் திரு ஜோதி பாஸுவைச் சந்தித்து, “நாங்கள் தமிழகத்திலிருந்து வந்திருக்கிறோம். எந்த ஒரு சிங்கின் ஃபேக்டரியாக இருந்தாலும், 14 கட்சியினரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்துதான் போராடுவோம். அதுதான் வழக்கம். அதுபோல்தான் சிம்சனில் செய்தோம். கரூரில் செய்வதாக இருக்கிறோம். இங்கும் அதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறோம்” என்று கூறி, ஒரு நாளைக்காவது அடையாள உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டால், நான் பாராட்டுவேன். ஏனென்றால்,

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை.)

(பிற்பகல் 12-30)

The Hon. Member Thiru Nallasivan belongs to an inter-national party, and Hon. Member Thiru Manickam also belongs to an inter-national party. 14 கட்சிகளுக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்துகிறவரும், அகில உலகப் பிரச்சினையில் எப்போதும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்தான். நீங்கள் எல்லாம் நேராக மேற்கு வங்கம் சென்று, ஒரு நாள் அடையாள உண்ணாவிரதம் இருந்து, ஒரு நாளைக்கு 3 கோடி ரூபாய் நஷ்டமாகிறது, எனவே போராட்டத்தை நிறுத்துவதற்கு முயற்சி எடுக்கும்படியாக மிகமிகப் பணிவோடு வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

திரு. ப. மாணிக்கம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, மற்றொரு மாநில அரசோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுவதிலே ஆட்சேபணை இல்லை. ஒப்பிட்டுப் பேசலாம். ஆனால் பிரச்சினையின் தன்மையைப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே சனல் தொழிற்சாலைகளை தேசிய மயமாக்க வேண்டுமென்பது பிரச்சினை. சனல் தொழில் மீண்டும் மீண்டும் நெருக்கடிக்கு உள்ளாகி, மாநில அரசினுடைய அதிகாரத்திற்கு அப்பாலுள்ள பிரச்சினையாக அது மாறிவிட்ட காரணத்தாலே, தொழிலாளர்கள் நடத்தும் போராட்டத்திற்கு முதலமைச்சர் மட்டுமல்ல, அந்த அரசே ஆதரவு தந்து, அங்கே போராட்டம் நடக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையோடு, நம்முடைய மாநிலத்திலே பாண்டியன் ஷூகர்ஸ் நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொண்டதை ஒப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். இப்படி ஒப்பிட்டுக் காட்டுவதை, ஆங்கிலத்திலே ‘டிஸ்டார்ஷன்’ என்பார்கள்.

1984 மார்ச் 23]

[திரு. ப. மாணிக்கம்]

அமைச்சரவர்களுடைய பதிலிலே ஒரு பிரச்சினையினுடைய தன்மைகளை, ஸ்தூலமான தன்மைகளை மறுத்துவிட்டு, மற்றொரு மாநில அரசோடு அதை ஒப்பிடும்போது, விவரங்களையே 'டிஸ்டார்ட்' பண்ணக்கூடாது. பிரச்சினையினுடைய தன்மையையே மாற்றுவது என்பது தவறு. எனவே சனல் தொழிற்சாலைகளை தேசிய மயமாக்குவது என்பதும், மதுரை பாண்டியன் ஷூகர்சில் நடந்த ஒரு தப்பிதத்தைத் திருத்த அதனுடைய நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொண்டது என்பதும் வெவ்வேறு தன்மையுடையவை. இரண்டாவது, நம்முடைய மாநில அரசுக்கு தேசிய மயமாக்குவதற்கு அதிகாரமில்லை. எனவே அது பேச்சு வார்த்தையில் இருக்கிறது என்பது வேறு விஷயம். அதனால்தான், 'இம்மாதிரி பிரச்சினைகளை 'டிஸ்டார்ஷன்' பண்ணக்கூடாது என்று கூற விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் வர்களே, மத்திய அரசிடம் அனுமதி பெற்று, தேசிய மயமாக்கலாம் என்பது எனக்குத் தெரிந்த சட்டம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் முதலமைச்சர் முதற்கொண்டு போராட்டத்தில் இணைந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள்.

பூச்சு மிஷ்டிரி மில்லைப் பொறுத்தவரையில், சட்டமன்றத்திலே ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொன்னார்களே, அதைப்போல மேற்கு வங்கத்திலும் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, அதைச் செயற்படுத்துவதற்கு தீர்மானத்தின் அப்பரேடிவ் போர்ஷனாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை என்றால், அரசு ராஜினாமா செய்யும் அல்லது இப்படிச் செய்யும்" என்று தீவிரமான வேலைகளில் அந்த அரசு ஈடுபட்டிருக்கிறதா? சொல்லலாம். The hon. Member can always

express lip sympathy. நாங்கள் அந்தப் போராட்டத்தோடு இருக்கிறோம் என்று சொல்லிவிடலாம். Right போராட்டத்தோடு ஒரு

முதலமைச்சர், ஒரு ஆளுநர் கட்சி, வலுவள்ள ஆட்சி இணைந்திருக்கிற நேரத்தில் இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலாகிறது, என்ன செய்கிறார்கள்

What is the operative portion of the resolution? அதை எப்படிச் செயல்படுத்தப் போகிறார்கள்? ஒன்றுமில்லையே. சொல்லிவிட்டால் போதுமா? பேச்சு வார்த்தைதான் நடக்கிறது. அரிபாத கோஷ்—என்னுடைய அருமைச் சகோதரருக்குத் தெரியும்—அவர்களோடு பேசினார்கள். மறுபடியும் செயலாளரோடு பேசுகிறார்கள். மறுபடியும் மந்திரியோடு பேசுகிறார்கள்.

இதுதான் நடக்கிறதே தவிர என்ன எங்களைவிடத் தீவிரமாகச் செய்துவிட்டார்கள் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். அதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. அந்த அரசு போராட்டத்தை நீட்டிக்கிறது என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒரு அரசு, ஒரு முதலமைச்சர், ஆளுநர் கட்சி அத்தனை

[திரு எஸ். இராகவானந்தம்] [1984 மார்ச் 23]

யும் ஆதரவு கொடுத்து, —mind you, it is dragging on from January 16th—போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே தமிழக அரசின்மீது அப்படிப்பட்ட குற்றச்சாட்டு சொல்ல வேண்டாம். சில நேரங்ளில் சில போராட்டங்களில் ஒரு ஒப்பந்தத்திற்குக் கொண்டுவர நேரமாகிறது. அது சூழ்நிலையைப் பொறுத்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நெல்லிக்குப்பம் பற்றிச் சொன்னார்கள். நான் சொல்ல வேண்டியதை மட்டும் சொல்கிறேன். 10 (பி) . . .

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : நெல்லிக்குப்பம் என்ற வார்த்தையையே பேசக் கூடாதென்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : 10 (பி) செக்ஷன் பற்றிச் சொன்னார்கள். அங்கே 'நெல்லிக்குப்பம்' வந்தது. 10 (பி) செக்ஷனை அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். சரி. ஆனால் 10 (பி) செக்ஷனைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். நெல்லிக்குப்பம் ஆலையிலே 10 (பி) செக்ஷனைக் கொண்டு வந்து, அந்த ஆலையை மூடவிடாமல் தமிழக அரசு பார்த்துக் கொண்டது. Is it not a marvellous and tremendous victory for Dr. M.G.R.'s Government யோசனை பண்ணிப் பாருங்கள். எவ்வளவு பெரிய வெற்றி அவருக்கு! புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். ஒரு தொழிற்சாலையை மூடாதே என்று சொல்லவும். ஒரு தொழிலாளிக்கு இவ்வளவு பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லவும் அதிகாரம் இதுவரை எந்த அரசுக்குமில்லை. அந்த அதிகாரத்தை முதலில் கோள அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டது. அந்தச் சட்டத்தையே தமிழக அரசும் கொண்டு வந்தது. அதை எதிர்த்தார்கள். இரண்டு பேரும் எதிர்த்தார்கள். ஆனால் அந்தச் சட்டத்தை நெல்லிக்குப்பத்தில் உபயோகப் படுத்தி, அந்த ஆலையை மூடாமல் செய்ய வேண்டுமென்பதற்கு, சுப்ரீம் கோர்ட்டு போனார்கள். நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். எங்களுடைய சட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டு செயல்பட ஓராண்டுக்காலம் ஆகியிருக்கிறது. பரவாரில்லை.

"Better late than never." என்று சொல்வார்களே, அந்த அளவிலே அதைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் நாங்கள் உபயோகப் படுத்தியது தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாகத்தான். நாங்கள் அதை உபயோகப்படுத்தியதன் காரணமாகத்தான் இன்றையதினம் அந்த ஆலை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இல்லையென்றால் மூடிவிடுவார்கள். நீங்களே அதை உபயோகப்படுத்துங்கள் என்று சொன்னார்கள். நீங்கள் வழக்கு மன்றத்திற்குப் போனதற்காக நாங்கள் போய்விடவில்லை. அந்தத் தொழிற்

1984 மார்ச் 23] [திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

சாலையை மூடக் கூடாது என்பதில், புரட்சித் தலைவர் ஆட்சி மிகமிக உறுதியாக இருந்தது. முதலில் ஐ.டி-ஆர். ஆக்டை 'இன்வோக்' பண்ண வேண்டும். அதற்கான அதிகாரம் மத்திய அரசுக்குத்தான் இருக்கிறது என்பது மாண்புமிகு உறுப்பினருக்கே தெரியும்.

திரு. ஆ. நல்லசிவன் : நெல்லிக்குப்பத்தைப் பொறுத்தவரையில், 10-பி சட்டம் பற்றி அமைச்சர் சொன்னார். அதுபற்றி நான் சொல்ல வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் அதுபற்றிச் சொல்ல வேண்டாம் என்று நான் சொன்னதுபோல் அமைச்சர் அவர்களும் அதுபற்றிப் பேச வேண்டாம். வேறு பிரச்சினைக்குப் போவது நல்லது.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : கோவை, பஞ்சாலையைப் பொறுத்தவரையில், 10-பி-ஐக் கொண்டுவந்து தொழிலாளர்கள் பெற்று வந்த போனலைப் பெறும்படி செய்தோம். சட்டமன்றத்தில் தவறான தகவலைச் சொல்ல முடியாது. தொழிலாளர்கள் வாங்கிக்கொண்டிருந்த போனலை வாங்கிக் கொடுத்தோம். இந்த 1981-82-ம் ஆண்டு என்ன போனஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் ரேபான்சுக்குப் போயிருக்கிறது. எந்த ஆண்டுக்கு அது பற்றி பிரச்சினை வந்ததோ அதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆணையிட்டிருக்கிறோம். மூன்றாவதாக 10-பி கொண்டு வந்தோம். அந்த 10-பி பற்றி 4, 5 தினங்களுக்கு முன்பு மாண்புமிகு உறுப்பினர் பாராட்டினார். இப்பொழுதும் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அதுபற்றிப் பாராட்டு வார் என்று நான் கருதினேன். ஆனால் அதைப்பற்றிப் பேசாமல் விட்டு விட்டார். 2,500 தொழிலாளர்கள் 17-10-1983 லிருந்து போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் போராட்டம் நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போதே பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்கெனவே கொடுத்து வந்த பஞ்சப்படியை முதலாளி நிறுத்திவிட்டார். அதைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் போட்ட ஆணையை, மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, உங்கள் அனுமதியோடு இங்கு படிக்கிறேன். (24-2-84)

"In accordance with clause 1 (f) of the Settlement under Section 12 (3) of the Industrial Disputes Act, 1947, dated 24th October 1979 and the existing practice followed by the private Rubber Plantations in Kanyakumari District, the Employers shall pay to all workmen dearness allowance from 1st April 1982 (the order is dated 24th February 1984) on which date the enhanced dearness allowance was not paid. The employers shall continue to pay the ad hoc amount as provided in clause 1 (c) of the Settlement under section 12 (3) of the Industrial Disputes Act, 1947, dated 11th December 1982 and also in accordance with the existing practice followed by the private

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

Rubber Plantations in Kanyakumari district, the arrears arising out of the implementation of the above directions shall be paid within 15 days from the date of receipt of this Government Order by the parties".

எல்லாவற்றையும் படிப்பது நல்லதல்ல. ஆதலால் படிப்பதை இத்துடன் நிறுத்திவிடுகிறேன். ஆகவே நிறுத்தப்பட்டிருந்த பஞ்சப் படியை தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த அரசு ஆணையிட்டிருக்கிறது. 20-பி பிரிவின்படி கொடுக்க வேண்டுமென்று உத்தரவிட்டிருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் வேலை நிறுத்தத்தையும் இந்த அரசு தடை செய்யவில்லை. ஆனால் வேறு அரசுகள் தடை செய்திருக்கின்ற தகவலை நான் பின்னால் சொல்ல வருகிறேன். இன்றையதினம் 'ஸ்டே' வாங்குகின்ற நிலைமை இருக்கிறது. இப்படி 'ஸ்டே' வாங்குவதைக்கூட எப்படி எப்படித் தவிர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்யலாம் என்பதைப்பற்றி இந்த அரசு யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-40)

அடுத்து, கருர் மில் பற்றிச் சொன்னார்கள். கருர் மில்லில் பேச்சு வார்த்தை நடந்தது. ஆனால் ஒப்பந்தம் வரவில்லை. அந்த விஷயம் ஒரு டெக்னிகல் விஷயம். நேரடிப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஒப்பந்தம் வரவில்லையென்ற காரணத்தால், அது டெக்னிகல் விஷயமாக இருப்பதால், 9—3—1984 அன்று அந்தப் பிரச்சினைகளை தொழில் நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்புகிறோம்.

According to the Government, we feel that a question of law is involved there.

Learners, Trainees,— அது அவர்களைப் பொறுத்த பிரச்சினை. நேரடிப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு காணப்படாததால் தொழில் நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். இது 264 தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினையாகும்.

To determine

Whether they are apprentices, trainees or temporary?

To determine the above issue and to decide as to whether the demand of the above workmen that they should be paid occupational wages is justified; if not to what relief they are entitled;

Whether the demand of the workmen that promotion should be on category-wise seniority is justified if not, to what relief the workmen are entitled?

1984 மார்ச் 23]

இது மிகவும் டெக்னிகல் விஷயம். அதனால் நேரடிப் பேச்சு வார்த்தை வெற்றி பெறாததால், நாங்கள் தொழில் நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். இதில் அரசு எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. அது தொழில் நீதி மன்றத்தால் தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினை என்பதால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் அருமைப் பெரியவர் திரு. மாணிக்கம் இத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் என்பதால், அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். திரு. கல்யாணசுந்தார் அவர்கள் கூட என்னிடம் பேசியிருக்கிறார்கள். திரு. நல்லசிவன் அவர்களை வேலைநிறுத்தத்தைப் பின்வாங்கிக் கொண்டு நல்ல வழக்கறிஞராக வைத்து கோர்ட்டில் வாதாட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, 'டாம்கோ' பற்றி இங்கே சொன்னார்கள். டாம்கோவில் தலைவர் குசேலரா, சிந்தனா என்ற போராட்டம் நடக்கிறது. இது சிவில் சூட். நாங்கள் தீர்க்க முடியாது. திரு. சிந்தன் தனி ஒப்பந்தம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்கிறார். "உங்களுக்குள்ளேயே தகராறு இருக்கிற காரணத்தால், நீங்கள் 18(1)-ன் படி ஒப்பந்தம் போட்டுக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னோம். 12(3) வேண்டாம் என்றும் சொன்னேன். அப்படி அவர்கள் ஒப்பந்தம் போட்டுக்கொள்ளவில்லை. என் மீது குற்றச்சாட்டு சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். (குறுக்கீடு)

அடுத்ததாக, மேட்டூர் கெமிகல்ஸ் என்ற ஒரு நிறுவனம் இருக்கிறது அங்கே சி ஐ டி யு, ஐ என் டி யு சி, தி மு க, ஏ ஐ டி யு சி, (குறுக்கீடு)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் மணியடித்தார்.)

ஒரு மணி நேரம் முக்கியமான பிரச்சினைகளையெல்லாம் திரு. நல்லசிவன் பேசியிருக்கிறார். ஒரு பாயிண்ட் கூட விடக்கூடாது. எல்லாவற்றக்கும் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். அதனால் தான் மேட்டூரில்... (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: (திரு. ப. மாணிக்கம். திரு. ஆ. நல்லசிவன் ஆகியவர்களை நோக்கி) தங்களுக்கு ஏதாவது விளக்கம் வேண்டுமானால் அமைச்சர் பேசி முடித்த பிறகு, விளக்கம் கேட்டால் நான் அனுமதிக்கிறேன். அமைச்சர் பேசட்டும்.

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம்: ஐ என் டி யு சி, தி மு க. ஏ ஐ டி யு சி இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு மேட்டூர் கெமிகல்ஸில் சி ஐ டி யு மட்டும் 18(1) ஒப்பந்தம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

It is binding on parties to the Contract

யார் ஒப்பந்தம் போட்டிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் அது செல்லும்.

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

சி ஐ டி யு சங்கத்தையும் அந்த முதலாளியையும் தான் அது கட்டுப்படுத்தும் மற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்தாது. ஆக நான்கு சங்கங்கள் இருக்கும்போது, சி ஐ டி யு தனியாக 18(1) ஒப்பந்தம் போடக்கூடிய பழக்கம் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது சங்கம் உன்னுடையதா என்னுடையதா என்று தெரியாது.

Two giants in the field—Kuchelar and V. P. Chintan

“இரண்டு பேரும் ஏன் மோதிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் மேட்டூர் கெமிகல்சில் செய்ததைப் போல 18(1) ஸ்டேட்மெண்ட் போடுங்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறோம்.

Why do you want to rope in others also?

நீங்கள் செய்ததையே முன்மாதிரியாக வைத்து இந்த அரசாங்கம் ஒரு ஆலோசனை செய்தால் அதிலும் குற்றம் சாட்டுவது சரியல்ல. எனவே மேட்டூர் கெமிகல்சில் சி ஐ டி யு செய்வதையே நீங்கள் ‘டாம்கோ’-விலும் செய்யலாம் என்று ஆலோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

என் எஸ் கே பாடி ஓர்க்ஸ் மூடியிருக்கிறார்கள். Notice கொடுத்து மூடியிருக்கிறார்கள். உங்களுக்குத் தெரியும். இப்போது சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்புப்படி முதலாளி ஒரு தொழிற்சாலையை மூடவேண்டுமென்று சொன்னால் மூடிக்கொள்ளலாம், அது அவர்களுடைய உரிமை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 25 (F.F.A.) படி ஒரு நோட்டீஸ் கொடுப்பது என்பது ‘இன்பர்மேஷன்’ தான். பெர்மிஷன் வாங்குவது அல்ல. ஆனாலும் நாங்கள் 25 (O) 25 (M) 25 (N) இது மூன்றையும் திருத்திக்கொண்டு வந்து அரசாங்கத்திடம் பெர்மிஷன் வாங்கவேண்டுமென்று ஒரு நிலை உருவாவதற்கு ஒரு சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டு வர அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

‘பாடி ஓர்க்ஸ்’ பிரச்சினை கன்கிலியேஷனில் இருக்கிறது.

அடுத்து பி அண்டு சி மில் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். 7—12—1983 அன்று இதை தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்று கோரி மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். மீண்டும் இப்போது ஒரு கடிதம் 10. 15 நாட்களுக்கு முன்னாலே—அதாவது 11 அல்லது 22 ஆம் தேதி என்று நினைக்கிறேன்—நினைவு சரியாக இல்லை—எழுதியிருக்கிறார்கள். எனவே சரியாகத்தான் எல்லாவற்றையும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1984 மார்ச் 23]

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்கள் பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அவர்களுக்காகத்தான் நாம் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தோம். கோவாப்ப ரேட்டில் செக்டாரை 'எக்ஸ்கூளுட்' செய்தால்தான் மாஸ்டர் வீவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இங்கு குறிப்பிட்டார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் அப்போது சொன்னதை நாங்கள் கேட்கவில்லை என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். அந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் கோர்ட்டில் அதுபற்றிய வழக்கு இருக்கிறது. நாங்கள் வழக்காடி வெற்றி பெற்று சட்டத்தைச் செயல்படுத்த முடியும் என்று நம்பு கிறோம். தயவு செய்து மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் "நாங்கள் கோவாப்பரேட்டில் செக் டாரை அதன் உள்ளே சேர்க்காததால்தான் இந்தச் சட்டம் செயல்பட முடியாமல் போய்விட்டது" என்று சொல்லக்கூடியவர்களைப் பார்த்து நான் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். எங்களைப் பார்த்து இப்படி செயல்பட முடியாமல் செய்து விட்டார்களே என்று கேட்பவர்கள் மேற்கு வங்க முதல்வர் அவர்களைப் பார்த்து "இப்படி கோவாப்பரேட்டில் செக்டாரைச் சேர்க்காமல் சட்டம் கொண்டு வந்த காரணத்தால்தான் கைத்தறி நெசவாளர்களின் நலனைப் பாதுகாக்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க முடியாமல் போய் விட்டது, நீங்கள் அப்படிச் செய்யாமல் சட்டம் கொண்டு வர வேண்டும்" என்று கேட்பதற்கு முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏனென்றால் எனக்குத் தெரிந்தவரை, இந்தியாவிலேயே கைத்தறி நெசவாளர் களுக்காக என்று முதன் முதலில் சட்டம் கொண்டு வந்ததே இங்கேயுள்ள புரட்சித் தலைவருடைய அரசுதான். நாங்கள் கொண்டு வந்த சட்டம் இன்னும் செயல்முறைப்படுத்தப்படாமல் இருக்கலாம். முதன் முதலாகக் கொண்டு வந்ததால் தவறுகூட செய்திருக்கலாம். அவ்வளவு திறமையாகச் செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இப்போது எங்கே லெக்கனா இருக்கிறது என்பது தெரிந்துவிட்டது. எனவே நேராக மேற்கு வங்க முதல்வர் அவர்களுக்குப் போன் செய்து "காம்ரேட், இப்படி தமிழ் நாட்டில் தவறு செய்து விட்டார்கள். நீங்கள் உடனடியாக இப்படிப்பட்ட தவறு எது மில்லாமல் ஒரு பில் கொண்டு வாருங்கள்" என்று கேட்க வேண்டும். முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்து "காம்ரேட்" என்று சொல்லுவதில் தவறு இல்லை.

"Comrade, why not bring in a legislation for the benefit of the handloom workers? Tamil Nadu Government have committed mistake. You can eliminate that mistake, by including the co-operative sector."

என்று கேட்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபட

**தமிழ்நாட்டில் தொழிலாளர்கள் நிலைமைப்பற்றிய
கோள்எக விளக்கக்குறப்பு**

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 2]

வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கே 'கன்ஸ்ட்ரக்டிவ் கிரிடிசிசம்' செய்வது சரி. நாங்களும்தான் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம். இப்போது வழக்கு மன்றத்தில் அதில் நாங்கள் வெற்றி பெற்று அந்தச் சட்டத்தைச் செயல்படுத்த முடியும் என்று நம்புகிறோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் இங்கே மட்டும் நண்பர்கள் இதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தால், என்ன அர்த்தம்? எங்கள் மாநிலத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டோம், பார்த்தீர்களா என்று அங்கே செய்து காட்ட வேண்டும். எனவேதான் அத்தகைய முயற்சிகளில் அவர்கள் ஈடுபடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 'கன்ஸ்ட்ரக்டிவ் ஆல்ப் பர்மனென்ட் ஸ்டேட்ஸ்' பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். கோவாப்பிரேட்டிவ் செக்டாரில் உள்ள அனைத்துக் கூட்டுறவு நூற்பாலைகளிலும் உள்ள தொழிலாளர்களில் 24, மாதங்களில் 480 நாட்களுக்கு மேல் பணியாற்றிய அனைத்துத் தொழிலாளர்களும் 1982 ஆம் ஆண்டே நிரந்தரமாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதைப் போலவே, வடலூரில் உள்ள நிறுவனத்தில் 8 ஆண்டுகள் வரை வேலை செய்தும் நிரந்தரமாக ஆகாது இருந்த 400-க்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் இப்போது நிரந்தரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். தரங்கதாராவில் உள்ளவர்களும் நிரந்தரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் புள்ளிவிவரங்கள் தேவையென்றால், நான் அவைகளைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். அதிலே ஓட்டை வைக்க வேண்டுமென்று வழி வைக்கவில்லை. அதில் ஓட்டையே இல்லை. ஆனால் அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போயிருக்கிறார்கள். அதைச் 'சேலஞ்ஜ்' செய்து கோர்ட்டில் வெற்றி பெற முடியும் என்று நாங்கள் இருக்கிறோம். எந்தச் சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் அவர்கள் கோர்ட்டுக்குப் போகிறார்கள். காண்ட்ராக்ட் லேபர் (அபாலிஷன் அண்டு ரெகுலேஷன்) சட்டம் கொண்டு வந்தபோதும் கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். எனவேதான் அந்த முதலாளிகளுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன், "All the legislations that are brought in by this Government are beneficial legislations". தொழிலாளர்களின் நன்மைக்காக நாங்கள் சட்டம் கொண்டு வருகிறோம். தொழிலாளர்களுக்கான சட்டங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டால்தான், தமிழகத்தில் நிம்மதி இருக்கும். எனவே மீண்டும் முதலாளிகளையும் தொழில் அதிபர்களையும் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன், "தமிழ் நாட்டின் இந்த அரசு கொண்டு வருகிற எந்தச் சட்டத்தையும் தயவு செய்து வழக்கு மன்றத் திற்குக் கொண்டு செல்லாதீர்கள்." ஏனென்றால் நாங்கள் தொழிலாளர்கள் திருப்தி அடைய, அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ, நிலையான வாழ்க்கை பெற ப்ரெஸிடென்ஷியல் லெஜிஸ்லேஷன்களைக் கொண்டு வரும்போது, "அதை

1984 மார்ச் 23]

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

எதிர்த்து நீங்கள் வழக்கு மன்றத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தால், நாட்டில் எவ்வளவு பெரிய கொந்தளிப்பு ஏற்படும்” என்பதை உணர்ந்து எல்லா வழக்குகளையும் அவர்கள் பின்வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-50)

அடுத்து, குறைந்தபட்ச ஊதியம்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. குறைந்த பட்ச ஊதியத்தை நாங்கள் கொண்டு வந்தது மட்டுமல்லாமல் அறிக்கையையும் நாங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறோம். என்னிடத்திலே மூன்று பப்ளிகேஷன்ஸ் இருக்கின்றன. ‘உழைப்பவர் உலகம்’ என்ற பத்திரிகையில் ‘தொழிலாளர் நல அமைச்சர் வேண்டுகோள்’ என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். உழவுத் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை 5—4—1983 விருந்து நிர்ணயித்திருக்கிறோம். அந்தக் கூலியைப் பெறுவது எப்படி, என்ன செய்வது, தொழிற் சங்கத் தலைவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதுபற்றி ஒரு பக்கமுள்ள அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கிறோம். நோய் அதிகம் ஆவதால், எல்லாவற்றையும் படிக்க அனுமதிக்க மாட்டார்கள் என்ப கால், ஒன்றை மட்டும் படிக்க அனுமதி தர வேண்டும் என்று கேட்டு, இந்த அறிக்கையைப் படித்துக் காட்டுகிறேன். நாங்கள் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால் மட்டும் போதும் என்று தூங்கவில்லை.

“தொழிலாளர் நல அமைச்சர் வேண்டுகோள்

தமிழ்நாடு அரசு உழவுத் தொழிலும், அதைச் சார்ந்துள்ள தொழில்களிலும் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களுக்கு ஊதிய விகிதத்தை இவ்வாண்டு ஏப்ரல் மாதம் திருத்தி அமைத்துள்ளதை அறிவிர்கள். உதாரணமாக உழவு மாடுகளுடன் உழவு புரியும் தொழிலாளர்களுக்கு ஊதியம் ஒரு நாளைக்கு ரூபாய் 18 ஆகும். மற்ற தொழிலாளர்களுடைய ஊதிய விகிதங்களும், மற்ற விவரங்களும் ‘உழவர் உலகம்’ 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாத இதழ் பக்கம் பத்திலும், ஆகஸ்ட் மாத இதழ் எழிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

உழவுத் தொழிலாளர்களுக்கு குறைந்த அளவு ஊதியச் சட்டத்தை தமிழ் நாட்டில் வருவாய்த் துறை அமுல்படுத்தி வருகிறது. இத்துறையில் உள்ள வருவாய்த் துறை ஆய்வாளர்கள் (Revenue Inspector)
துணை வட்டாட்சியர்கள் (Deputy Tahsildars),
வட்ட அட்சியாளர்கள் (Tahsildars),
வருவாய் கோட்ட அலுவலர் (Revenue Divisional Officers),
மாவட்ட வருவாய் அலுவலர் (District Revenue Officers),
மாவட்ட ஆட்சியாளர்கள் (District Collectors), ஆகியவர்களுடைய

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

ஆட்சி வரம்பில் இச்சட்டத்தின் கீழ் ஆய்வாளர்களாக நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளார்கள். நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்த அளவு ஊதியம் வழங்கப்படவில்லையெனில் மேற்சொன்ன ஆய்வாளர்களிடம் புகார் செய்யலாம். மேலும் வழங்கப்படாத தொகையை வசூலிக்க சம்பந்தப்பட்ட வட்டாட்சியாளர்களிடம் கோரிக்கை மனு செய்யலாம். அரசு நிர்ணயம் செய்துள்ள குறைந்த அளவு ஊதியத்தைவிட குறைவாகக் கொடுத்தால் அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர்ந்து அவர்களுக்கு 6 மாதம் வரை சிறைத்தண்டனை அல்லது ரூபாய் 500 வரை அபராதம் அல்லது இரண்டுமே விதிக்கலாம். வேலை அளிப்பவர்கள் அருள்கூர்ந்து அரசு நிர்ணயித்துள்ள குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை முழுமையாக தொழிலாளர்களுக்கு அளிக்காமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

அதே நேரத்தில் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்றும் அறிவிப்பு கொடுத்திருக்கிறோம். we are not keeping quiet. இது அக்கிரகல்ட்சரல் லேபர்ஸைப் பொறுத்த வரையில். மற்ற எல்லா இடத்திலும், கைத்தறி நெசவாளர்கள் உட்பட, குறைந்தபட்ச ஊதியத்தைப் பெறுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று இன்னுமொரு பக்கத்திலே இதே போல அறிவிப்பு கொடுத்திருக்கிறோம்.

அதே போல Conferment of permanent status பற்றியும் வெளியிட்டிருக்கிறோம். 480 நாட்கள் வேலை செய்தும் பெர்மனன்ட் செய்யவில்லையென்றால், யாரை அனுக வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். தொழிற்சாலைகள் என்றால், தொழிற்சாலை ஆய்வாளர்களையும், மலைத் தோட்டங்கள் என்றால் மலைத் தோட்ட ஆய்வாளர்களையும், இதர நிறுவனங்கள் என்றால் தொழிலாளர் நலத் துறை ஆய்வாளர்களையும் அனுக வேண்டும் என்றும் இன்னுமொரு பக்கத்திலே விளம்பரம் வெளியிட்டிருக்கிறோம். இப்படி குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயித்த காரணத்தாலே அதுவே போதும் என்று நாங்கள் திருப்தி அடையவில்லை. மேல் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்வது என்னுடைய கடமையென்று கருதுகிறேன்.

அதே போல விவசாயத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், அமைப்புக்கு உட்படாத தொழிலாளர் நலனைப் பாதுகாக்க தமிழ்நாட்டில் 73 வட்டங்களில் ஊரகத் தொழிலாளர் அமைப்பாளர்களை அரசு அமைத்துக் கொடுக்க தொழிலாளர்களுக்கு, அவர்கள் உரிமைகளையும், கடமைகளையும் தெரிவித்து, அவர்களுக்குத் தக்க பாதுகாப்பு அளிப்பதற்குள்ள ஒரு திட்டத்தை 1984-85 ஆம் ஆண்டு செயல்படுத்த இருக்கிறது இந்த அரசு.

1984 மார்ச் 23] [திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

தமிழ்நாடு பூராவும் இதற்காக நியமிக்கப் போகும் 75 பேர்கள் குறைந்தபட்ச ஊதியம் போன்ற எல்லாச் சட்டதிட்டங்களையும், லெஜிஸ்லேஷன்களையும் தொழிலாளர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவர்கள் பயனடையச் செய்வதற் குரிய திட்டத்தை இந்த ஆண்டு செயல்படுத்தவிருக்கிறோம் என்பதைத் தெரி வித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நம்முடைய அருமை சகோதரர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் அந்தச் சட்டத்திலே ஒரு பெரிய குறை இருக்கிறது. 100 காண்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்களை தொழிலதிபர் நிறுத்திவிடுகிறார் என்றால், அபாலிஷ் செய்துவிடுகிறார் என்றால், அவர்களுக்குப் பதிலாக யாரை வேலைக்கு வைப்பது?

The principal employer is at liberty to recruit whomsoever he wants.

ஆதாவது தொழிற்சாலையின் சொந்தக்காரர் நிறுத்தப்பட்ட அந்த 100 காண்ட்ராக்ட் தொழிலாளர்களை மீண்டும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சட்டத்தில் இல்லை. யாரை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படியென்றால் என்னவாகும்? காண்ட்ராக்டில் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த அந்தத் தொழிலாளி வேலை இழந்து நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டிய நிலைமை வரும். எனவே 'ஃபுல் இம்ப்ளிமெண்டேஷன்' செய்ய வேண்டுமென்று அரசு கருதுவதால். என்னுடைய ஞாபகம் சரியாக இருக்குமானால் காண்ட்ராக்ட் லேபர் (ரெகுலேஷன் அண்டு அபாலிஷன்) சட்டம் பிரிவு 10-ஐத் திருத்த வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கடிதம் மேலே கடிதம் எழுதியிருக்கிறோம். எங்கே காண்ட்ராக்ட் லேபர் அபாலிஷ் செய்யப்படுகிறதோ, அங்கே அதனால் யார் யார் வேலையிழந்திருக்கிறார்களோ, அவர்களை

The principal employer should employ them in the principal establishment.

என்று திருத்த வேண்டும் என்று மத்திய அரசுக்கு எழுதியிருக்கிறோம். அந்தத் திருத்தத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அது திருத்தப் பட்ட பிறகு அவர்களுக்கு நன்மை கிடைக்கும். எனவே

"We are acting. We are conscious of their difficulties",

என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து நம்முடைய அருமை சகோதரர் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் பேசும்போது இங்கிலீஷ் எலக்ட்ரிக் கம்பெனியைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். நாங்கள் refer செய்திருக்கிறோம். அந்தப் பிரச்சினையை refer செய்த உடனே கோர்ட்டில் என்ன செய்தார்கள்? வேலைக்கு எடுத்துக்

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

கொள்ள வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். என்னுடைய ரூபகம் சரியாக இருக்குமென்று சொன்னால், 131 தொழிலாளர்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் அதை எதிர்த்து உயர் நீதி மன்றத்திற்கு வழக்காடப் போயிருக்கிறார்கள். அதுதான் இங்கிலிஷ் எலக்ட்ரிக் கம்பெனியினுடைய நிலைமை. எங்களைப் பொறுத்தவரை

We have referred the issue and the workers have succeeded also. ஆனால் மேல் முறையீட்டிற்கு நிர்வாகம் சென்றிருக்கிறது. விஸ்கோஸ் போளசைப் பொறுத்தவரையில், 1981-82 போனஸ் பூராவும் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. 1983 ஆம் ஆண்டுக்குள்ள போனஸ்— It is being discussed— பேச்சுவார்த்தை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. என்பதைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்னும் ஒரு ஐந்து நிமிடங்களில் அதாவது 1 மணிக்கு சரியாக முடித்துவிட்டால் என்று கருதுகிறேன். இந்த அரசு கொண்டுவந்திருக்கக் கூடிய சட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் நான் திருப்பிச்சொல்ல வரவில்லை. எங்களுக்கு முன்னால் ஒரு ஆட்சியில் ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தார்கள். அதற்கு தமிழ்நாடு லேபர் வெல்பர் ஆக்ட் என்று பெயர். அது 1972-ல் வந்தது. அந்தச் சட்டத்தின்படி தொழிலாளி ஒரு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். முதலாளி இரண்டு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். இந்த மூன்று ரூபாயை வைத்து தொழிலாளிக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும். தொழிலாளியிடமிருந்து ஒரு ரூபாய், முதலாளியிடமிருந்து இரண்டு ரூபாய், ஆக மூன்று ரூபாயை வாங்கி ஒரு வருஷத்துக்குச் செய்தார்கள். இது ஒரு சட்டம். நாங்கள் கொண்டு வந்த சட்டங்கள் எல்லாம் பெனிபீஷியல் சட்டங்கள். இந்தச் சட்டத்திலே

What is the Government's share? அரசாங்கத்தினுடைய பங்கு என்ன? தொழிலாளி ஒரு ரூபாயும், முதலாளி இரண்டு ரூபாயும் ஒரு வருஷத்துக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அரசாங்கம் என்ன செய்கிறது? இந்த 'பைலை' முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு அனுப்பினேன். எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால், புரட்சித் தலைவர் அவர்களைப் பற்றி Criticise பண்ணுவதற்கு மூன்னால் ஒரு நிமிஷம் சிந்தித்துப் பேசி அப்புறம் பண்ணுங்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. நல்லசிவன் அவர்கள் ரொம்ப வேகமாகப் பேசிவிட்டார்கள். இதைப்பற்றியெல்லாம் அந்த நேரத்திலே கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பைலைக் கொடுங்கள் என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். தொழிலாளி ஒரு ரூபாய் தருகிறார்; முதலாளி இரண்டு ரூபாய் தருகிறார்; அரசாங்கத்தினுடைய பங்கு என்ன என்றார்? அரசாங்கத்தினுடைய பங்கு புறியும் Nil என்று எழுதி அனுப்பினேன். முதலமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு அரசாங்கம் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் ஆண்டுக்கு இரண்டு ரூபாய் தரும் என்று எழுதி அனுப்ப

1984 மார்ச் 23]

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

பினார். உடனே லேபர் வெல்பர் போர்டிலே இதை வைத்தோம். தொழிலாளர்கள் இரண்டு ரூபாய் கொடுக்கிறோம் என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். முதலாளி நான்கு ரூபாய் தருகிறோம் என்றார்கள். அதனால் தொழிலாளி 2 ரூபாய், அரசாங்கம் 2 ரூபாய், முதலாளி 4 ரூபாய் என்று ஒப்பண்டு வருகிறது. இது அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசாங்கம் கொண்டு வருகிற சட்டம். ஒவ்வொரு சட்டமும் எவ்வளவு பெனியிஷியலாக இருக்கிறதென்று பார்க்க வேண்டும். மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் நாவலர் அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் காக்க வைப்பது மரியாதை அல்ல. அதற்காகத் தான் நான் சுருக்கமாக முடித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இன்னொன்று, எப்படி திரு. நல்லசிவன் மறந்துவிடுகிறார் என்பது தான் எனக்குக் கவலை. ஸ்கிரீனிங் கமிட்டி, ஸ்கிரீனிங் கமிட்டி என்று எவ்வளவு சத்தம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

What for is this Screening Committee?

ஸ்கிரீனிங் கமிட்டியைக் கொண்டு வந்தது யார்?

தி.மு.க. ஆட்சியிலேதான் ஸ்கிரீனிங் கமிட்டி வந்தது. ஸ்கிரீனிங் கமிட்டியை 'அபாலிஷ்' பண்ணு, ஸ்கிரீனிங் கமிட்டியை 'அபாலிஷ்' பண்ணு என்றார்கள். ஸ்கிரீனிங் கமிட்டியை அபாலிஷ் பண்ணியது யார்? புரட்சித் தலைவர் தானே.

We have abolished the Screening Committee.

அந்த

ஸ்கிரீனிங் கமிட்டியை எடுத்ததற்கு, என்னதான் இந்த அரசை Criticise செய்தாலும், "நான் ஒரு பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்" என்று சொல்லக் கூடாதா? அதைக் கேட்க எனக்கு இப்போது உரிமை இல்லையா? பாராட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கூடாதா?

What are you going to lose after all?

நீங்கள் தான் கேட்டீர்கள்.

நானும் லேபர் ஸ்டாக் இருக்கும்போது, எதற்கு ஸ்கிரீனிங் கமிட்டி என்று சொன்னேன். நம்முடைய முதல்வர் அவர்களிடம் போய்ச் சொன்னேன். ஸ்கிரீனிங் கமிட்டி என்றால் என்ன என்று கேட்டார்கள். கோர்ட்டுக்கு அனுப்புவதற்கு முன்னாலே கோவாபரேடிவ் செக்டார், பப்ளிக் செக்டார் சம்பந்தப்பட்டவரை இவர்களோடு உட்கார்ந்து, எல்லோரும் பார்த்து, கோர்ட்டுக்கு அனுப்பலாமா, வேண்டாமா என்று சொல்ல நடுவிலே ஒரு 'பாடி' இருக்கும். நடுவிலே என்ன பாடி (Body) வந்தது என்றார்? மந்திரி தானே அனுப்புகிறார். அப்படியானால் அந்த பாடியை அபாலிஷ் பண்ணுங்கள் என்று by one stroke of the pen எழுதிவிட்டார். அதற்கு ஒரு வார்த்தை பாராட்டு இல்லையா? இந்த நல்லவைகளை எல்லாம் நீங்கள் சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் எங்களை 'அட்டாக்' பண்ணினால் தான் எடுக்கும். ஏன் தெரியுமா? என்ன தான் நீங்கள் எங்களை 'அட்டாக்' பண்

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

[1984 மார்ச் 23]

ணினாலும் ஜனங்கள் மத்தியிலே எடுபடவில்லை. ஏதோ நீங்கள் மன்திலே நினைக்கிறதை எல்லாம் நாங்கள் செய்யவில்லை என்று அட்டாக் பண்ணுகிறீர்களேயொழிய, எதை நாங்கள் செய்திருக்கிறோமோ அதை ஜனங்கள் மத்தியில் நீங்கள் சொல்வதில்லை. திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் பேசினாலும் அப்படித் தான். இரண்டு பக்கமும் 'அனலைஸ்' பண்ணிப் பேசினால் ஜனங்கள் கேட்பார்கள். ஒருகால் எங்கள் மீது குற்றம் இருந்தால் எங்களுக்குக் கோபம் வரும். எங்கள் யாருக்கும் கோபம் வரவில்லை. திரு. காடுவேட்டி கண்ணப்பன் அவர்களும் பேசினார்கள். எந்த ஒரு பிரச்சினையாக இருந்தாலும், அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை ஆதரித்து மக்கள் முடிவு எடுத்து விடுகிறார்கள்.

அண்ணா தி.மு.க. ஆட்சியிலே தான் தொழிற்சாலைகள் நிரம்ப மூடப்பட்டிருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். 1971-ல் இருந்து 1976 வரைக்கும் மூடி திறந்த தொழிற்சாலைகள் 9 தான். நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு இது வரையில் 17 தொழிற்சாலைகளைத் திறந்திருக்கிறோம் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவையின் நேரம் அவையின் அனுமதியோடு நீட்டிக்கப்படுகிறது.

(பிற்பகல் 1-00)

மாண்புமிகு திரு. எஸ். இராகவானந்தம் : கடைசியாக ஒன்றைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். தமிழகத்தில் தொழிற்சாலைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருக்கின்றன, 50 ஆயிரம் பேர் நடுத்தெருவிலே நிற்கின்றார்கள் என்று சொன்னார்கள். அப்படி ஒன்றும் இல்லை. 9 தொழிற்சாலைகள் தான் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. பாதிக்கப்பட்ட தொழிலாளர்கள் எண்ணிக்கை 2,754 தான். என். எஸ். கிருஷ்ணா பாடி ஓர்க்ஸ் சேர்த்துத்தான். இதில் பத்மா மில்லைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எழுதியிருக்கிறோம். தமிழ்நாடு ஸ்பின்னிங் மில்லைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எழுதியிருக்கிறோம். ஜனார்த்தனா மில்ஸ்,

1984 மார்ச் 23]

[திரு. எஸ். இராகவானந்தம்]

கோயம்புத்தூர்—அதை தேசிய மயமாக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத் திற்கு எழுதியிருக்கிறோம். என். எஸ். கிருஷ்ணா பாடி ஒர்க்ஸ். சமசர அறிக்கையை அரசாங்கம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. காவேரி என்ஜினியரிங் பிரைவேட் லிமிட்டெட். அது தொழிலாளர் துறை துணை ஆய்வாளர் முன்பு பேச்சு வார்த்தையில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. சதர்ன் அல்லாய் பெனண்ட்ரி. அதே மாதிரி பேச்சு வார்த்தையில் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்திய போர்ஜ். அதை ரெபரன்ஸ்க்கு கொடுத்திருக்கிறோம். மூடியது சரியா இல்லையா என்பதை ரெபரன்ஸ்க்கு கொடுத்திருக்கிறோம். எல். போர்ஜ் லிமிட்டெட், சென்னை இரண்டாவது தொழிலாளர் துறை ஆணையாளர் முன்னர் பேச்சு வார்த்தை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. மினி எசுவிப்மெண்ட்ஸ், கோவை—கோவை மூன்றாவது தொழிலாளர் துறை ஆணையாளர் முன்னால் பேச்சு வார்த்தை நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் மூடிய தொழிற்சாலைகளால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் எண்ணிக்கை குறைவுதான். 'இந்து பத்திரிகையிலே அப்படி எழுதியிருக்கின்றார்கள் என்று சொல்கின்றார்கள். இந்து இதழிலே எழுதியதை எல்லாம், அவர்கள் எடிட்டோரியலில் எழுதியதை எல்லாம், அவர்கள் பாலிசிகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்வது மாதிரி சொல்கின்றார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைத்த தகவல்களை அவர்கள் எழுதுகின்றார்கள். அரசுத் தகவல்களை நான் தருகிறேன். நாம் சொல்கிறோம். மந்திரி பார்த்துச் சொல்லிவிட்டார் என்று மக்கள் கருதுவார்கள். 2,754 பேர்கள்தான் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் 9 தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது இவைகளிலே பல வற்றை தேசிய மயமாக்கவேண்டும் என்று அரசு எழுதியிருக்கின்றது என்று சொல்கின்றார்கள் எனவே இந்த அரசைப் பொறுத்தவரையில், 'We can say without fear of contradiction யாரும் அதை மறுத்துச் சொல்ல முடியாது என்ற அளவுக்கு தைரியமாக நெஞ்சை உயர்த்தி நாம் சொல்லலாம். நம் நாட்டிற்கு எது நல்லது என்று நாங்கள் கருதுகிறோமோ அதைச் செய்கிறோம். நியாயத்தின் பக்கம் நிற்கிறோம். அதனால்தான் நாட்டு மக்களே இந்த ஆட்சியின் பக்கம் நிற்கின்றார்கள் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.